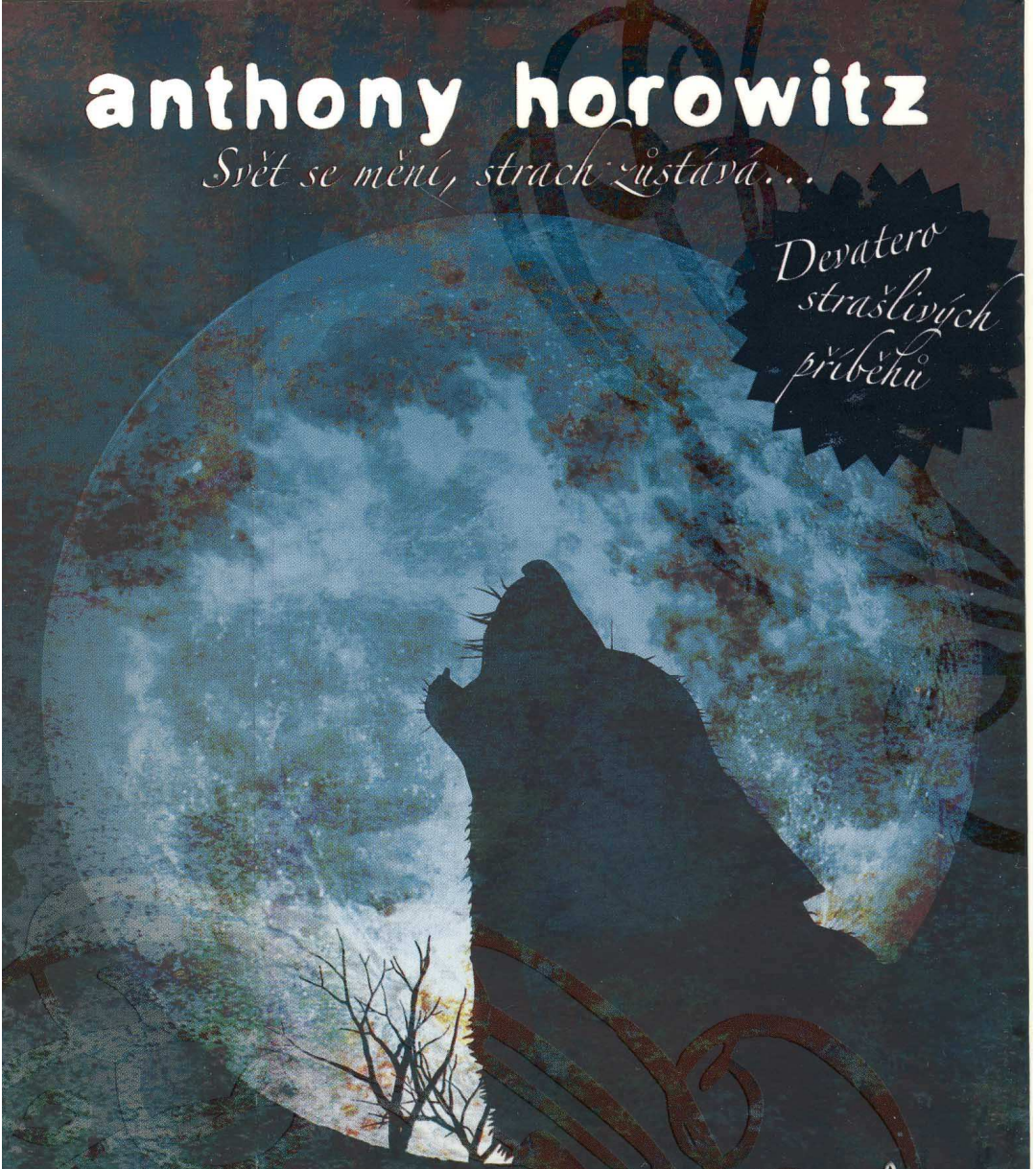
anthony horowitz

Svět se mění, strach zůstává…

Devatero strašlivých příběhů

HOROR

na dobrou noc

anthony horowitz

Devatero strašlivých příběhů

Přeložil
Zdeněk Hofmann

ART

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o.
ve spolupráci s nakladatelstvím Jiří Buchal – BB/art v roce 2009
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 1999 by Anthony Horowitz
All rights reserved.

Z anglického originálu *Horowitz Horror*
(First published in Great Britain in 1999)
přeložil © 2009 Zdeněk Hofmann
Redakce textu: Dana Packová
Jazyková korektura: Ludmila Böhmová
Grafická úprava obálky © 2009 Jan Matoška

Tisk: CENT A, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7381-607-0

OBSAH

1 Vana
2 Vražedný fotoaparát
3 Kulový blesk
4 Noční autobus
5 Harrietin hrůzný sen
6 Strach
7 Kariéra v počítačových hrách
8 Muž se žlutou tváří
9 Opičí ucho

VANA

Ta vana se jí nelíbila od samého začátku.

V sobotu, kdy ji přivezli, byla Isabela doma a nechápala, jak se ta tlustá kovová příšera může dostat nahoru po schodišti, pak za roh a projít dveřmi do koupelny. Dva vyzáblí dělníci se tvářili stejně skepticky jako ona. Po třiceti minutách, čtyřech přiskřípnutých prstech a stovce kleteb to vypadalo, že se vana beznadějně zaklínila, a jedině s pomocí Isabelina otce se ji podařilo znovu uvolnit. Ale pak jedna z pahýlovitých noh zachytila tapetu na zdi a roztrhla ji, což vedlo k další rodinné hádce přímo před dělníky; otec s matkou si jako vždy začali vzájemně vyčítat všechno možné.

„Říkala jsem ti, ať ji nejdřív změříš."

„Ale já ji změřil."

„Ano, ale tvrdil jsi, že se ty nohy dají odmontovat."

„Ne. To jsi říkala ty."

Isabela si pomyslela, že pro její rodiče bylo typické koupit právě takovouhle vanu. Kdokoliv jiný by zajel do jednoho z moderních obchodních domů ve West Endu. Vybral by si některou z vystavených van, zaplatil kreditní kartou, odvoz a instalace zdarma do šesti týdnů a sbohem a šáteček.

Jenže Jeremy a Susan Martinovi takoví nebyli. Od chvíle, co koupili malý domek z konce století na Muswell Hill v severním Londýně, věnovali veškeré dovolené a volné chvíle, aby ho stylově zařídili. A jelikož byli oba učitelé – on na střední škole a ona na místní základní – měli dovolené často a bývaly dlouhé.

A tak stůl v jídelně pocházel z obchodu se starožitnostmi v Hungerfordu, židle z domovní aukce v Hove. Kuchyňský příborník zachránili z kontejneru v Macclesfieldu. A dvojitá postel byla jen rezivějící kupou trosek, když ji objevili v jedné stodole na francouzském statku u Boulogne. Tolik víkendů! Takových hodin strávených pátráním, měřením, odhadováním, smlouváním a hádkami!

Ty hádky byly ze všeho nejhorší. Pokud Isabela věděla, rodiče neměli ze starožitností sebemenší potěšení. Neustále se hádali – v obchodech, na tržištích, dokonce i na dražbách. Jednou se otec tak

rozčílil, že ze vzteku rozbil viktoriánský nočník, předmět jejich sporu, a pochopitelně ho pak musel koupit. Nyní stál na chodbě slepený ze střepů, jednotlivé praskliny byly až příliš zřetelné; ten nočník velmi nepříjemně symbolizoval jejich dvanáctileté manželství.

Vana byla také viktoriánská. Isabela se neúčastnila s rodiči nákupu – sehnali ji v obchodě se starožitnostmi v západním Londýně. „Konec devatenáctého století," řekl jim prodavač. „Opravdová kráska. A pořád má původní kohoutky…"

Na krásku rozhodně nevypadala, když se tu teď rozvalila na pruhované borové podlaze, obložená transportními lištami a trčela z ní těsnění a zkroucené trubky. Připomínala Isabele těhotnou krávu s obrovským bílým břichem visícím jen pár centimetrů nad zemí. Kovové nohy se vytáčely ven a byly ohnuté, jako by nemohly unést váhu těla. A pochopitelně jí scházela hlava. Na místě kohoutků zela jen velká kruhová díra a od ní se táhla na bílém smaltu ošklivá nažloutlá skvrna, kudy možná celé století skapávala voda v cestě k odtoku na dně. Isabela se podívala na kohoutky, položené vedle vany, změť flekaté mosazi; vypadaly příliš velké na vanu, ke které měly patřit. Měly dvě rukojeti s nápisy Horká a Studená na vybledlých slonovinových kotoučích. Isabela si představila, jak z nich burácí příval vody. Bude ho třeba. Vana je hodně hluboká.

Ten večer se však ve vaně nikdo nevykoupal. Jeremy prohlásil, že ji zvládne připojit sám, ale nakonec zjistil, že je to nad jeho síly. Nic nepasovalo. Bude potřeba letovat. Naneštěstí nedokázal sehnat instalatéra dřív než na pondělí, čímž se jejich výdaje navýšily o dalších čtyřicet liber, a když to řekl Susan, rozpoutala se další hádka. Navečeřeli se u televize a mrazivé mlčení v domě narušoval jen občasný smích doprovázející sitkom.

A pak bylo devět. „Raději si už běž lehnout, zlato. Zítra máš školu," řekla Susan.

„Ano, mami." Isabele bylo dvanáct, ale matka se k ní někdy chovala, jako by byla mnohem mladší. Možná kvůli svému působení na základní škole. I když otec učil na soukromé střední škole Highgate, Isabela chodila do obyčejné státní školy a byla ráda. Na

Highgate neměly dívky přístup a kluky vždy pokládala za upjaté a svatouškovské. A nejspíš byli všichni i homosexuálové.

Isabela se svlékla a rychle se umyla v pořadí ruce, obličej, krk, zuby. Tvář, která se na ni dívala ze zrcadla v pozlaceném rámu nad umyvadlem, není zase tak ošklivá, pomyslela si, až na ten nechutný uher na nose – trest za zmrzlinu s příchutí tyčinky Mars, kterou snědla den předtím. Dlouhé hnědé vlasy a modré oči (po mámě), štíhlá tvář se zužujícími se lícními kostmi a vystupující bradou (po tátovi). Až do devíti bývala tlustá, ale teď se jí postava začínala pěkně formovat. Nikdy z ní nebude supermodelka. Na to má příliš ráda zmrzlinu. Ale není ani tlustá, ne jako Belinda Priceová, její nejlepší kamarádka ze školy, tu čeká život plný beznadějných diet a pytlovitého oblečení.

Pak si všimla odrazu obrovské vany v zrcadle a náhle si uvědomila, že se od příchodu do koupelny vyhýbá pohledu na ni. Proč? Odložila kartáček, obrátila se a začala si ji prohlížet. Vůbec se jí nelíbila. První dojem ji neklamal. Byla příliš velká a ošklivá s tím matným emailem a dlouhou šmouhou na stěně nad odtokem. A vypadala – byla to sice hloupost, ale jak ji jednou napadla, už se jí nemohla zbavit –, vypadala, že na ni čeká. Isabela se ušklíbla, znechucená sama sebou. A pak si všimla ještě něčeho.

Na dně vany byla malá loužička vody. Jak Isabela pohnula hlavou, zachytila její odlesk a pak ji jasně spatřila. Jako první ji napadlo podívat se nahoru na strop. Musí tam být flek, jak něco stropem prosakuje. Odkud by se jinak vzala voda ve vaně, jejíž kohoutky zatím ležely odmontované vedle umyvadla? Ale na stropě žádný flek nebyl. Isabela se naklonila dovnitř a přejela prostředníčkem po dně vany. Voda byla teplá.

Musela jsem tam asi před chvílí nacákat, usoudila. Když jsem si myla obličej…

Zhasla světlo a vyšla ven, přes odpočívadlo do své ložnice naproti rodičům. Někde v hloubi mysli však věděla, že to není pravda, že prostě nemohla docáknout z umyvadla až do vany. Ale nešlo o nic důležitého. Spíš to bylo k smíchu. Schoulila se do postele a zavřela oči.

Ale hodinu poté si stále ještě mimovolně otírala palcem špičku prostředníčku a trvalo dlouho, hodně dlouho, než usnula.

„Dnes večer bude velké koupání!“ oznámil jí otec, když se vrátila na druhý den ze školy. Měl dobrou náladu, široce se usmíval, točil se kolem sporáku a připravoval večeři. „Takže jsi ji nechal připojit?“

„Ano.“ Vzhlédl k ní. „Stálo to padesát liber – neříkej to mámě. Instalatér tu byl přes dvě hodiny.“ Usmál se na ni a několikrát spiklenecky zamrkal; Isabele to připomnělo něco, co jí kdysi prozradil kamarádčin bratr, který chodil do školy, kde otec učil: mezi žáky měl otec přezdívku Myšák. Proč musí být kluci tak krutí?

Natáhla se a popadla ho za ruku. „To je skvělé, tati,“ řekla. „Po večeři se vykoupu. Co vaříš?“

„Lasaně. Máma šla ještě pro nějaké víno.“

Byl to příjemný večer. Isabela dostala roli ve školní hře – matku Montekovou v Romeovi a Julii. Susan objevila v kapse kostýmu, který už několik let neměla na sobě, desetilibrovou bankovku. Jeremyho požádali, aby na konci pololetí dělal žákům dozor při výletu do Paříže. Dobré zprávy promazaly rodinné soustrojí a večeře pro jednou proběhla naprosto v pohodě. Po jídle strávila Isabela půlhodinku nad úkolem, pak rodiče políbila na dobrou noc a šla nahoru.

Do koupelny.

Vana již stála připravená. Zapojená. Navždy. Kohoutky s černým nápisem Horká a Studená vybíhaly nad jejím okrajem, zahnuté jako supí krky. Stříbrný špunt na silném řetízku se kýval nad odtokem. Otec naleštil mosazné části, takže získaly nový lesk. Přehodil zpět na držák ručníky a na podlahu dal zelenou koupelnovou předložku. Vše se vrátilo k normálu. Přesto koupelna, ručníky i předložka vypadaly scvrkle. Vana byla příliš velká. A čekala na ni. Stále se té myšlenky nemohla zbavit. „Isabelo, přestaň se chovat hloupě…!“

Jaký je první příznak šílenství? Když někdo mluví sám se sebou. A druhý? Když si odpovídá. Isabela zhluboka vydechla a přešla k vaně. Naklonila se a zarazila špunt do odtoku. Zezdola slyšela

televizi; Svět v akci, jeden z otcových oblíbených programů. Natáhla ruku a otočila kohoutkem s horkou vodou, kov jí pod prsty tiše zaskřípal. Pak hned pustila i studenou, jen ze čtvrtiny. Teď se uvidí, jestli si instalatér zasloužil svých padesát liber.

Nejdřív se nedělo nic. Pak hluboko pod podlahou něco zarachotilo. Trubka se rozdrnčela, stále hlasitěji a hlasitěji, a přibližovalo se to, voda však netekla. Pak si kohoutek odkašlal jako stařec a navíc těžký kuřák a na rtech se mu objevilo cosi jako slina. Znovu si odkašlal a vyplivl ji. Isabela se zděšeně podívala dolů.

Tekutina, kterou kohoutek namáhavě vystříkl, byla odporně rudá, měla barvu rzi. Trubky se znovu roztřásly a vykašlaly další hustý sirupovitý hlen. Dopadl na dno vany a rozstříkl se po jejích stěnách. Isabele se začal zvedat žaludek, a než kohoutky stačily do vany vyklopit třetí porci bůhvíčeho, popadla je obouruč a začala utahovat. Cítila, jak se jí škubavě vzpírají pod rukama, ale konečně je zavřela. Zmítání přestalo. Zbytek tekutiny vsákly trubky nazpět.

Ale ještě nebylo po všem. Dno vany pokrýval hustý povlak. Líně a jakoby nerad klouzal k odtoku a ten ho lačně srkal. Isabela se podívala blíž. Skutečně už blázní, anebo je něco uvnitř odpadové trubky? Isabela si byla jistá, že vanu zašpuntovala, nyní však byla zátka nadzvednutá a ona viděla dovnitř.

Něco tam bylo. Něco jako bílá koule, která se pomalu otáčela a svrašťovala, vlhce se lesknoucí a živá. A stoupala výš, každou chvíli se už vynoří…

Isabela vykřikla. Současně se nahnula a zarazila špunt zpět do odtoku. Rukou se dotkla rudé tekutiny a ucukla; cítila, jak jí, teplá a přilnavá, olizuje prsty.

To byla poslední kapka. Uskočila, popadla z držáku ručník a dřela si jím dlaň, až to bolelo. Rozrazila dveře koupelny a seběhla do přízemí.

Rodiče stále zírali na televizi.

„Co je s tebou?“ zeptal se Jeremy.

Isabela zadýchaně vysvětlila, co se stalo, slova se z ní sypala jedno přes druhé, ale otec jako by ji neposlouchal. „Z nové vany vždy vyteče trochu rzi,“ poučil ji. „Zůstane v trubkách. Nech vodu téct pár minut, a zmizí.“

„To nebyla rez," namítla Isabela.

„Třeba zase zlobí bojler," zamumlala Susan.

„Houby bojler," zamračil se Jeremy. Koupil ho z druhé ruky a představoval jeho citlivé místo – zvláště když se rozbil.

„Bylo to opravdu příšerné," trvala na svém Isabela. „Vypadalo to jako…" Jako co vlastně? Jistě, věděla to celou dobu. „No, jako krev. Vypadalo to jako krev. A bylo tam ještě něco. V odtoku."

„Ježišikriste, to snad ne!" vybuchl Jeremy, podrážděný vyrušením při sledování oblíbeného pořadu.

„Tak dost! Půjdu s tebou nahoru…" Susan odstrčila z pohovky štos nedělních novin – stále je pročítala i teď, v pondělní večer – a vstala.

„Kde je ovladač?" Jeremy ho nakonec objevil zapadlý v rohu křesla a zesílil zvuk.

Isabela s matkou vyšly nahoru zpět do koupelny. Isabela pohlédla na ručník ležící zmačkaný na podlaze, kam ho odhodila. Na bílý ručník. Přece si do něj utřela ruce. Překvapilo ji, že na něm není ani stopa špíny.

„To bylo nějakého povyku kvůli trošce rzi!" nahnula se Susan nad vanu. Isabela k ní došla a nervózně nakoukla dovnitř. Matka měla pravdu. Uprostřed se leskla mělká loužička vody a pár zrnek načervenalé rzi. „Víš, v trubkách je vždycky trochu rzi," pokračovala matka. „To ten pitomý tátův bojler." Vytáhla špunt. „O nic nejde!" Nakonec otočila kohoutkem. Mohutným proudem vytryskla obyčejná čistá voda. Žádné rachocení. Žádné chrčení. Nic. „No vidíš. Spravilo se to samo."

Isabela ucouvla a nešťastně se opřela o umyvadlo. Matka si povzdechla. „Celé sis to vymyslela, viď?" dodala – ale řekla to laskavě, ne rozzlobeně.

„Ne, mami."

„Zdá se, že to s tvým koupáním nebude lehké."

„Já ale ne…"

„No, teď už to nechme. Vyčisti si zuby a pak si běž lehnout." Susan ji políbila. „Dobrou noc, zlatíčko. Sladce spi." Ale té noci Isabela neusnula.

Nevykoupala se ani následující večer. Jeremy Martin nebyl doma – ve škole probíhala porada učitelského sboru – a Susan zkoušela nový recept Delie Smithové na večerní party, která se měla konat příští víkend. Takže strávila celý večer v kuchyni.

A Isabela unikla koupání i ve středu. Vyhýbala se mytí tři dny za sebou a už se začínala cítit víc než nepříjemně. Ráda voněla čistotou. Patřilo to k její přirozenosti, a ač se pokoušela co nejlépe otírat žínkou a mýt v umyvadle, nestačilo to. Nepomohlo jí ani, že se otec vykoupal v úterý v noci a matka v úterý i ve středu a ani jeden z nich si nevšiml ničeho podezřelého. Jen se tím prohloubil její pocit viny – a špinavosti.

Když pak na Isabelu někdo ve čtvrtek ráno udělal ve škole vtípek – taková nejapnost o zkažených vejcích – a ona celá zrudla, rozhodla se, že toho má právě dost. Čeho se vlastně tak polekala? Z trochy rzi si hned vyfantazírovala… něco jiného. Susan Martinova byla večer pryč – měla večerní kurz italské třídy –, takže Isabela s otcem snědli slaný krabí koláč dle Delie Smithové, který se příliš nepovedl, protože se ještě na pekáči rozpadl na kousky.

V devět si pak šli oba po svých – on sledovat zprávy v televizi, ona nahoru.

„Dobrou noc, tati.“

„Dobrou noc, Is.“

Byl to příjemný, přátelský večer.

A teď ji čekala koupel. Ano. Vana ji očekávala, jako by ji vítala. Tentokrát však Isabela nezaváhala. Napadlo ji, že pokud bude jednat rychle a samozřejmě jako jindy, nic se nemůže stát. Zkrátka nesmí dát fantazii čas, aby si s ní začala pohrávat. Bez dlouhého přemýšlení zašpuntovala odtok, roztočila kohoutky a pro dobrý pocit přidala i pořádnou dávku pěny do koupele Body Shop s avokádem. Svlékla se (šlo o užitečné maskování, nemusela se alespoň dívat, jak vana natéká), a teprve když byla úplně nahá, obrátila se a pohlédla na vanu. Všechno v pořádku. Byla v ní jen voda, bledě zelená pod silnou vrstvou pěny. Natáhla ruku a vyzkoušela teplotu. Ideální: dost horká, aby se zapařilo zrcadlo, ale ne tak horká, aby se opařila. Zatáhla kohoutky. Hlasitě zakapaly. A pak šla ještě zamknout dveře.

Stále však cítila nejistotu. Náhle si ostře uvědomila, že je nahá. Jako by se ocitla v místnosti plné lidí. Otřásla se. Jseš směšná, pokárala se v duchu. Ve vzduchu se však vznášela spolu s párou z horké vody i otázka. Zněla jako zákeřná a nepříjemná hádanka.

Kdy jsi nejbezbrannější?

Když jsi nahá, sama a ležíš na zádech…

…ve vaně.

„Fakt směšná.“ Tentokrát to pronesla nahlas. A jedním rychlým pohybem pevně rozhodnutá necouvnout vlezla do vany.

Vana ji obelstila – jenže to zjistila, až když bylo pozdě.

Voda vůbec nebyla horká. Dokonce ani vlažná. Před chvilkou kontrolovala teplotu. Viděla stoupající páru. Teď však byla voda studená, ledovější, než kdy Isabela zažila. Jako by se uprostřed zimy probořila na zamrzlém rybníku. Bezmocně se do ní potopila, cítila, jak jí voda stoupá po nohách, břichu a svírá se jí jako obruč kolem krku; nemohla popadnout dech a jako by se jí srdce zastavilo uprostřed pohybu. Chlad ji ochromil. Zařízl se do ní jako nůž. Isabela otevřela ústa a vykřikla, jak nejhlasitěji uměla. Ale vydala jen přidušený vzlyk.

Vtáhlo ji to pod hladinu. Krkem narazila na okraj vany a sklouzla dolů. Dlouhé vlasy se jí namočily a rozprostřely na povrchu jako vějíř. Vzápětí měla pěnu v puse, pak i v nose. Zkoušela se vzepřít, ruce a nohy ji však neposlouchaly. Cítila, jak jí chlad proniká až do morku kostí. Připadalo jí, že se v místnosti náhle setmělo.

Ale potom se Isabele s posledním vzepětím sil podařilo přetočit na bok; odrazila se vzhůru a přepadla přes okraj. Voda se rozstříkla do všech stran a ona s cáknutím dopadla na podlahu. Ležela na zemi, všude okolo ní pěna, vzlykala a třásla se, celá bílá jako ze sádry. Natáhla ruku, zachytila cíp ručníku a stáhla ho na sebe. Voda jí stekla ze zad a zmizela ve škvírách mezi prkny podlahy.

Isabela zůstala dlouho jen tak ležet. Byla vyděšená… vyděšená k smrti. A nemohla za to jen náhlá změna teploty vody. Nemohla za to ani jen vana – i když byla ohavná a výhružná. Ne. Mohl za to zvuk, který zaslechla, když přepadla ven a zřítila se na podlahu. Zaslechla ho jen pár centimetrů od ucha, přestože byla v koupelně sama.

Někdo se zachechtal.

„Ty mi nevěříš, že ne?“

Isabela stála na autobusové zastávce s Belindou Priceovou, s tlustou věrnou Belindou, která byla vždy po ruce, když ji člověk potřeboval, se svou nejlepší kamarádkou. Uplynul týden a celou dobu v ní narůstalo to, co se odehrálo v koupelně, ta příhoda s vanou. Ale Isabela si ji nechávala pro sebe. Proč? Protože se bála, že se jí všichni vysmějí? Protože měla strach, že jí nikdo neuvěří? Ne, jednoduše proto, že měla strach. A za týden nic neudělala… ve škole ani doma. Dvakrát dostala poznámku. Šaty a vlasy měla v hrozném stavu. Pod očima se jí z nedostatku spánku černaly velké kruhy. Ale nakonec to už v sobě nedokázala udržet. Musela to říct Belindě.

Jenže kamarádka se jen ušklíbla. „Slyšela jsem o strašidelných domech,“ namítla. „A o strašidelných hradech. Slyšela jsem dokonce o strašidelným autě. Ale strašidelná *vana*…?“

„Stalo se to přesně tak, jak jsem ti říkala.“

„Možná sis jen myslela, že se to stalo. Když na něco usilovně myslíš, může se to občas…“

„To nebyla jen moje fantazie,“ přerušila ji Isabela.

Pak přijel autobus, dívky nastoupily a ukázaly řidiči průkazky. Sedly si dozadu v horním patře. Vždy tam sedávaly, vlastně ani nevěděly proč.

„Už ale nemůžeš jít ke mně,“ upozornila Belinda. „Je mi líto, Bello, ale máma by se hned začala vyptávat, co se děje.“

„Já vím,“ povzdechla si Isabela. Podařilo se jí proniknout už třikrát za sebou do Belindina domu a vykoupat se tam; byla vděčná za teplou tekoucí vodu. Rodičům řekla, že s Belindou pracují na školním projektu. Belinda však měla pravdu. Nemohla to dělat donekonečna.

Autobus dojel na křižovatku a zahnul na hlavní silnici. Belinda svraštila obličej, jak usilovně přemýšlela. Všichni učitelé tvrdili, že je moc chytrá nejen proto, že se pilně učí, ale také proto, že je přirozeně bystrá. „Říkala jsi, že je ta vana stará,“ prohlásila nakonec.

„No a?“

„Víš, kde ji tví rodiče koupili?“

Isabela zapřemýšlela. „Ano. Nebyla jsem sice u toho, ale přivezli ji z jednoho místa ve Fulhamu. Už jsem tam s nima byla předtím.“

„Tak proč tam nezajedeš a nezeptáš se na ni přímo jich? Víš, jestli je strašidelná, tak k tomu musí mít nějaký důvod. Vždycky je pro to nějaký důvod, ne?“

„Myslíš… že v ní někdo třeba umřel nebo něco podobnýho?“ Isabela se při té představě otřásla.

„Ano. Babička dostala ve vaně infarkt. Sice ji nezabil, ale…“

„Máš pravdu!“ Autobus nyní vyjížděl do kopce. Před nimi se otevírala Muswell Hill Broadway. Isabela si posbírala věci. „Vydám se tam v sobotu. Pojedeš se mnou?“

„Máma s taťkou mě nepustí.“

„Můžeš jim říct, že se učíš u mě. A já zase řeknu našim, že jsem u tebe.“

„A co když si zavolají, aby si to ověřili?“

„Nikdy to nedělají.“ Isabela zesmutněla. Její rodiče se nikdy nevyptávali, kde je a co dělá, vypadalo to, že se o ni vůbec nezajímají. Byli úplně pohlceni sami sebou.

„No… já nevím…“

„Prosím tě, Belindo. Tak v sobotu. Zavolám ti.“

Ten večer jí vana předvedla zatím nejhorší trik.

Isabela se nechtěla koupat. Při večeři řekla rodičům, že se cítí hrozně unavená a že si chce jít co nejdřív lehnout. Jenže rodiče byli také unavení. U stolu vládla napjatá atmosféra a Isabela začala uvažovat, jak dlouho jejich rodina ještě vydrží pohromadě. Rozvod. Hrozné slovo, něco jako nemoc. Některé z kamarádek chyběly týden ve škole, a když se pak vrátily, pobledlé a usouzené, už to nikdy nebyly tak docela ony. Prožily ho… rozvod.

„Alou nahoru, mladá dámo!“ přetrhl neveselé myšlenky matčin hlas. „Myslím, že by ses měla pořádně vykoupat…“

„Dnes ne, mami.“

„Dnes ano. Co jsme si pořídili tu vanu, skoro ses nemyla. Co je to s tebou? Nelíbí se ti?“

„Ne. Nelíbí…“

Otec sebou podrážděně trhl. „A co je s ní?“ vyštěkl nevrle.

Ale než stačila odpovědět, ozvala se opět matka. „Na tom nesejde, co s ní je. Je to jediná vana, kterou teď máme, tak si na ni prostě musíš zvyknout.“

„Ale já nechci!“

Rodiče na sebe pohlédli, náhle bezmocní. Isabela si uvědomila, že jim ještě nikdy neodporovala – ne takhle. Nevěděli, co si počít. Ale pak matka vstala. „Tak pojď, Isabelo,“ prohlásila. „Už mám dost těch hloupostí. Půjdu tam s tebou.“

A tak šly nahoru spolu, Susan s napjatým, kamenným výrazem, který znamenal, že nepřipouští další diskuse. Isabela s ní však nehodlala diskutovat. Pokud jí matka připraví koupel, sama se přesvědčí, co se děje. Na vlastní oči uvidí, že něco není v pořádku…

„Dobrá…“ Susan zašpuntovala vanu a roztočila kohoutky. Začala natékat obyčejná čistá voda. „Vážně nevím, o co ti jde, Isabelo,“ zavolala, aby přehlušila zurčení. „Možná tě necháváme příliš dlouho vzhůru. Myslela jsem, že ke koupání mívají odpor jen šestileté děti. Tak!“ Vana byla plná. Susan ozkoušela teplotu a zamíchala špičkami prstů vodu. „Není příliš horká. A teď chci vidět, jak lezeš dovnitř.“

„Mami…“

„Snad se přede mnou nestydíš? Propánakrále…“

Isabela, vzteklá a ponížená, se před matkou svlékla a nechala šaty sklouznout na hromádku. Susan na ni káravě pohlédla, ale neřekla nic. Isabela přehodila nohu přes okraj vany a prsty se dotkla vody. Byla horká – ale ne příliš. Rozhodně nebyla ledově studená.

„Je všechno v pořádku?“ zajímala se Susan. „Ano, mami…“

Isabela vklouzla do vany celá. Voda ji hladově objala. Cítila, jak se jí v dokonalém kruhu zatahuje kolem krku. Matka ještě chvíli stála nad ní a držela její šaty. „Můžu tě tu už teď nechat?“ zeptala se.

„Ano.“ Isabela nechtěla zůstat v koupelně sama, cítila se však nepříjemně, jak tam ležela, a přitom ji shora sledoval matčin zkoumavý zrak.

„Tak dobře.“ Susan na okamžik zjihla. „Ještě za tebou přijdu a dám ti pusu na dobrou noc.“ Přičichla k oblečení a zaškaredila se. „A tyhle věci půjdou raději rovnou do pračky.“

Pak odešla.

Isabela osaměla v horké vodě a snažila se uvolnit. Ale v žaludku stále cítila napětí a celé tělo měla strnulé, jak se štítivě dotýkala kovového povrchu vany. Slyšela, jak matka schází ze schodů. Pak se dole otevřely dveře prádelny. Isabela pootočila hlavu a poprvé se zahlédla v zrcadle. A vykřikla.

A křičela a křičela.

Ve vaně vše zůstalo normální, přesně jako když matka odcházela. Čistá voda. Její tělo, zrůžovělé horkem. Pára. Ale v zrcadle, její odraz…

Koupelna připomínala jatka. Tekutina ve vaně měla tmavě rudou barvu a Isabela v ní trčela až po krk. Když se její ruka – odraz její ruky v zrcadle – vynořila z vody, červená tekutina na ní zůstala a jen mastně odkapávala dolů na stěnu vany a ulpívala na ní. Isabela se pokusila z vany vyskočit, ale podklouzla a upadla; voda jí zalila obličej. Dotkla se rtů a Isabela znovu vykřikla, přesvědčená, že ji ta rudá záplava zcela pohltí a pak zemře. Odtrhla zrak od zrcadla. Nyní to byla zase jen voda. V zrcadle však…

Krev.

Pokrývala ji, plavala v ní. A v koupelně s ní byl ještě někdo. Ne v místnosti. V odrazu místnosti. Nějaký vysoký muž okolo čtyřicítky, v podivném obleku, měl sinalou tvář, knír a malé slídivé oči.

„Běžte pryč!“ zaječela Isabela. „Běžte pryč! Běžte pryč!“ Když ji nahou a třesoucí se našla matka schoulenou na podlaze v louži vody, nesnažila se nic vysvětlovat. Neřekla ani slovo.

Nechala se napůl odnést, napůl odtáhnout do postele a tam se jako malé dítě schovala pod peřinu.

Susan Martinovou poprvé zachvátil spíš strach než zlost. Tu noc si sedli dole s Jeremym a měli k sobě blíž než za mnoho předešlých let, když spolu mluvili o své dceři, jejím chování a o tom, že bude možná potřebovat nějakou terapii. Ale nemluvili o vaně – a proč také? Když Susan vtrhla do koupelny, viděla jen obyčejnou vodu, obyčejné zrcadlo a obyčejnou vanu.

Ne, na tom se oba shodli. Něco není v pořádku s Isabelou. S vanou to nijak nesouvisí.

Obchod se starožitnostmi stál na Fulham Road jen pár minut chůze od stanice metra. Zepředu vypadal jako palác, který před sto lety klidně mohl patřit nějaké bohaté rodině: vysoké impozantní dveře, okna s okenicemi, bílé kamenné sloupoví a spousta soch lemujících průčelí. Za ty roky však dům sešel, výzdoba opadala a zdivo zarůstalo popínavými rostlinami a býlím. Okna zanesl prach velkoměsta a zplodiny aut.

Místnosti uvnitř byly malé a temné – každá přeplněná nábytkem. Isabela s Belindou prošly místností se čtrnácti krby, pak další s půltuctem jídelních stolů a spoustou prázdných židlí. Kdyby nevěděly, že všechno to vybavení je na prodej, mohly si představovat, že dům stále ještě patří nějakému zámožnému šílenci. Když spolu sem tam něco prohodily, tak jen šeptem.

Nakonec našly prodavače vzadu ve dvoře za domem. Jednalo se o velký otevřený prostor plný van, bazénů, soch, kamenných fontán, tepaných bran a mřížoví – vše bylo obklopené betonovou kolonádou, takže měly pocit, že se nacházejí spíš v Římě nebo Benátkách než ve zchátralém koutě západního Londýna. Prodavač byl šilhavý mladík se zlomeným nosem. Právě zápolil se sochou chrliče. Isabela se nedokázala rozhodnout, kdo z nich dvou je ošklivější.

„Viktoriánská vana?“ zamumlal na Isabelin dotaz. „Tak to ti asi nepomůžu. Prodáváme tu spoustu starých van.“

„Je velká a bílá,“ nevzdávala se Isabel. „S malýma nožkama a zlatýma kohoutkama…“

Prodavač postavil chrliče na zem. Socha zaduněla o dlažbu. „Máš účet?“ zeptal se.

„Ne.“

„Aha… jak jsi říkala, že se jmenují rodiče?“

„Martinovi. Jeremy a Susan Martinovi.“

„Nic mi to neříká…“

„Hodně se hádají. Nejspíš se dohadovali i o ceně.“

Prodavač se začal pomalu usmívat. Tvář se mu přitom zkroutila, takže úsměv působil podivně hrozivě. „Ano. Už si vzpomínám,“ pronesl. „Doručili jsme ji někam do severního Londýna.“

„Na Muswell Hill,“ upřesnila Isabela.

„Přesně tak.“ Úsměv překročil hranici lícních kostí. „Už si vzpomínám. Dostali Marlinovu vanu.“

„Co je Marlinova vana?“ vmísila se Belinda. Nelíbilo se jí, jak to znělo.

Prodavač se pro sebe uchechtl. Vytáhl krabičku cigaret a zapálil si. Než znovu promluvil, zdálo se, že uběhla věčnost. „Jacob Marlin. Ta vana patřila jemu. Nejspíš jste o něm nikdy neslyšely.“

„Ne,“ ujistila ho Isabela celá netrpělivá, kdy už se dostane k jádru věci.

„Ve své době byl slavný.“ Prodavač vyfoukl do vzduchu stříbřitě šedý kouř. „Tedy než ho pověsili.“

„A proč ho pověsili?“ zeptala se Isabela.

„Pro vraždu. Byl jedním z těch… jak se jim jen říká… viktoriánských sekerníků. No ano…“ Nyní se prodavač již usmíval od ucha k uchu a byl sám sebou potěšený. „Vodil si domů mladé dámy – trochu jako Jack Rozparovač. Víte, jak to myslím? Marlin s nimi pak skoncoval…“

„Myslíte, jako že je zabil?“ zašeptala Belinda.

„Přesně to myslím. Zabil je a pak rozsekal sekyrou. Ve vaně.“ Prodavač potáhl z cigarety. „Netvrdím, že to prováděl zrovna v té vaší vaně, ale pochází z jeho domu. Proto byla taky tak levná. A troufám si tvrdit, že by byla ještě levnější, kdyby to tvá máma a táta věděli…“

Isabela se otočila a z obchodu se starožitnostmi odešla. Belinda pospíchala za ní. Náhle jim obchod připadal hrůzný a plný zla, jako by každý z předmětů, které v něm nabízejí, skrýval další příšerný příběh. Zastavily se až na ulici, kde je obklopil dopravní ruch a pestré barvy, teprve tam zase dokázaly mluvit.

„To je příšerný!“ vydechla Belinda. „Rozsekával v tý vaně lidi a ty…“ Nedokázala větu ani dořící.

„Kéž bych sem vůbec nešla.“ Isabela měla slzy na krajíčku. „Kéž by nikdy nekoupili tu odpornou příšernost.“

„Kdybys jim to všechno řekla…“

„Neposlouchali by mě. Nikdy mě neposlouchají.“

„Tak co budeš dělat?“ zeptala se Belinda.

Isabela chvíli přemýšlela. Kolemjdoucí do nich vráželi. Pouliční prodavači hlasitě vychvalovali své zboží. Dvojice policistů se na okamžik zastavila a dala se do prohlížení nabízených jablek. Byl to úplně jiný svět než ten, který nechaly za dveřmi starožitnictví. „Musím ji zničit," prohlásila nakonec. „Je to jediná možnost. Rozbiju ji. Ať se naši třeba postaví na hlavu…"

* * *

Vybrala si z tátovy bedny s nářadím francouzský klíč. Byl velký a mohla s ním rozbíjet i odmontovávat. Rodiče nebyli doma. Mysleli si, že je u Belindy. To bylo dobře. Než se vrátí, bude po všem.

Klíč v ruce ji velice uklidňoval, chlad oceli v dlani, jeho pádná váha. Pomalu vystupovala po schodišti a už si plánovala, co udělá. Bude francouzák dost silný na proražení vany? Anebo ji jen tak poškodí, že se jí rodiče budou chtít zase zbavit? Na tom nezáleží. Udělá správnou věc. Na ničem jiném jí nesejde.

Dveře koupelny byly otevřené. Byla si jistá, že když se před pár minutami dívala nahoru, byly zavřené. Ale ani na tom teď nezáleželo. Vešla do koupelny a zkusmo přitom mávala francouzákem.

Vana už na ni byla připravená.

Sama se až po okraj napustila horkou vodou – podle množství páry musela být přímo vařící. Zrcadlo bylo zcela zamlžené. Když k němu dosáhl chladný průvan ode dveří, začala po něm stékat voda. Trochu krutě se pousmála. Hýbat se bylo to jediné, co vana nedokázala. Mohla se jí vysmívat a děsit ji, ale nyní tam musela jen stát a čekat, co se s ní stane.

Isabela se natáhla, francouzákem zachytila řetízek a škubnutím vytáhla zátku.

Ale voda z vany nevytekla. Namísto toho něco hustého a rudého vyprýštilo z odtoku a začalo se rozpíjet ve vodě.

Krev.

A s krví se vyrojili i červi – stovky červů. Svíjivě se vyhrnuli z odtoku, pronikli odtokovou mřížkou a teď se bláznivě kroutili ve

vodě. Isabela na ně s hrůzou zírala, pak zvedla francouzák. Voda, nyní smíšená s krví, začala přetékat přes okraj na zem.

Udeřila a ucítila, jak se jí celé tělo otřáslo, když kovový nástroj dopadl na kohoutky, roztříštil S ze Studená a rozechvěl trubky.

Znovu zvedla francouzák a pak zachytila odraz v zrcadle. Sice ho částečně zakrývala kondenzovaná pára, ale pod ní rozeznala další postavu, o které věděla, že ji neuvidí v koupelně. Kráčel k ní muž jakoby dlouhou chodbou a blížil se ke sklu zrcadla, které ji z této strany uzavíralo.

Jacob Marlin.

Cítila, jak se jeho oči vpalují do jejích, a napadlo ji, co asi udělá, až dojde k zrcadlu, které tvořilo předěl mezi jeho a jejím světem.

Udeřila francouzákem – znovu a znovu. Kohoutek se ohnul a pak po druhé ráně ulomil. Vytryskla voda jako krev z prořízntuté tepny. Nyní se soustředila na samotnou vanu a zaútočila klíčem na její bok; jedním úderem rozbila smalt, dalším promáčkla kov. Rychlý pohled přes rameno jí prozradil, že se Mariin přibližuje a je již na dosah zapařenému sklu. Zahlédla jeho zuby, zažloutlé a ostré, dásně odkryté šklebem čiré nenávisti. Udeřila znovu a uviděla – ani tomu nemohla uvěřit –, že se jí skutečně podařilo rozbít bok vany jako vaječnou skořápku. Rudá voda jí zalila nohy a chodidla. Červi se svíjeli v šíleném tanci všude po podlaze koupelny, zalézali do prasklin a bezmocně se tam kroutili. Jak blízko je Marlin? Dokázal se nějak dostat skrz zrcadlo? Naposledy zvedla francouzák a vykřikla, když ji za ramena popadly mužské ruce. Klíč jí vyklouzl a spadl do vany, zmizel v kalné vodě. Ruce ji nyní svíraly za krk a táhly dozadu. Isabela zaječela a otočila se, připravená zatnout nehty do mužových očí.

V poslední chvíli si však uvědomila, že ji nedrží Marlin, ale otec. Ze ve dveřích stojí matka a ve vytřeštěných očích má hrůzu. Isabela cítila, jak ji opouštějí síly jako voda prýštící z vany. Voda byla pochopitelně už zase čirá. Červi zmizeli. Byli tu vůbec? A záleží na tom? Začala se smát.

A smála se i půl hodiny nato, když pokoj naplnil zvuk sirény a přijela sanitka.

Nebylo to fér.

Jeremy Martin ležel ve vaně a přemítal o událostech posledních šesti týdnů. Bylo těžké o nich nepřemítat – zde, při pohledu na škody, které jeho dcera natropila francouzákem. Kohoutky se málem už nedaly spravit. I teď kapou a písmeno S se už nepodařilo zachránit. Už ne Studená, ale jen tudená.

Před pár dny viděl Isabelu a vypadala už mnohem lépe. Stále nemluví, ale řekli mu, že potřebuje na zotavenou ještě dlouhou dobu. Nikdo nevěděl, proč se rozhodla zaútočit na vanu – možná jedině její tlustá kamarádka, jenže ta byla příliš vyděšená, než aby něco prozradila. Podle odborníků šlo o projev stresu. Posttraumatická stresová porucha. Pochopitelně pro to mají hezké označení. Jejich cílem bylo svést všechno na rodiče. Hádali se. V domácnosti vládlo stálé napětí. Isabela se s tím nedokázala vyrovnat, a proto přišla s nějakými bludy týkajícími se vany.

Jinými slovy šlo o jeho chybu.

Skutečně? Jak se Jeremy Martin vyhříval v příjemně horké vodě provoněné olejem s vůní jehličí, přemítal dlouho a tvrdě. Nebyl to on, kdo začínal hádky. Vždy to byla Susan. Ode dne, kdy si ji vzal, se ho stále pokoušela… změnit. Neustále do něj rýpala. Bylo to jako s jeho přezdívkou ve škole. Myšák. Nikdy ho nebrali vážně. Ani ona ho nikdy nebrala vážně. Však už jí ukáže.

Jeremy ležel na zádech, všude kolem něj pára, až mu připadalo, že se vznáší a odplouvá. Byl to nádherný pocit. Začne se Susan. Pak je tu pár kluků z hodin francouzštiny. A pak pochopitelně ředitel.

Už přesně věděl, co udělá. Viděl ji ráno v jednom vetešnictví v Hampsteadu. Viktoriánská, řekl by. Těžká, s hladkým dřevěným topůrkem a s masivní, jako břitva ostrou čepelí.

Ano. Hned ráno tam zajde a koupí ji. Přesně tu potřebuje. Starou dobrou viktoriánskou sekyru…

VRAŽEDNÝ FOTOAPARÁT

Bleší trh přímo v autech se odehrával na kraji Crouch End každou sobotu. Byl tam kus země nikoho, žádné parkoviště ani staveniště, jen velký čtverec štěrku a prachu, se kterým si nikdo nevěděl rady. Pak tam jednoho letního dne zavítali jako hejno much na piknik podomní prodejci a od té doby se tam pravidelně každý týden konaly černé trhy. Ne že by se tam dalo kdovíco koupit. Rozbité brýle, ohavné nádobí, plesnivé paperbacky od autorů, o kterých nikdy nikdo neslyšel, elektrické konvice a hi-fi elektronika, jež byla už před čtyřiceti lety zastaralá.

Matthew King se tam rozhodl jít jen proto, že to bylo zadarmo. Navštívil už bleší trh dřív a odnesl si odtamtud tak nanejvýš rýmu. Ale dnes bylo teplé sobotní odpoledne. Měl spoustu času. A alespoň se něco dělo.

Jenže šlo o stále stejnou starou veteš. Určitě tu nenajde nic, co by mohl dát jako dárek otci k padesátinám, ne, pokud stařík náhle nezatouží po puzzle Sněhurky o pěti stech dílcích (chybí jen jeden) nebo po elektrickém kávovaru (je naprasklý jenom trošku), anebo možná po pleteném propínacím svetru v netradičním odstínu růžové (áááách!).

Povzdychl si. Čas od času život v Londýně nenáviděl, třeba právě teď. Nedávno měl také narozeniny, už čtrnácté, a rodiče konečně souhlasili, že ho budou pouštět ven samotného. Záhy si však uvědomil, že vlastně nemá kam jít. Jen se potloukat po chcíplém Crouch End s jeho ještě chcíplejším bleším trhem. Copak tohle je místo, kde by měl trávit sobotní odpoledne chytrý hezký mladý muž?

Zrovna byl na odchodu, když přijelo další auto a zaparkovalo v nejvzdálenějším rohu. Nejdřív si myslel, že musí jít o nějaký omyl. Většinou na trh dorazily staré zrezavělé rachotiny, stejně opotřebované jako zboží, které se u nich nabízelo. Ale tohle byl volkswagen, londýnská značka, zářivě červený a naleštěný. Jak ho Matthew pozoroval, vystoupil z něj elegantně oblečený muž a zůstal stát, vypadal rozpačitě a nesvůj, jako by nevěděl, co si počít. Matthew k němu zamířil.

Na obsah jeho kufru nikdy nezapomene, což bylo zvláštní. Měl totiž hodně špatnou paměť. V televizi běžel pořad, kde jste si museli zapamatovat všechny ceny, které se objevovaly na pohyblivém pásu, a on si nikdy nedokázal zapamatovat víc než dvě nebo tři, ale tentokrát mu vše zůstalo v mysli jako… no, jako fotografie.

Bylo tam oblečení: baseballový dres, několikerý džíny, trička. Pár kolečkových bruslí, tenisová raketa, papírové stínidlo na lampu. Spousta knížek; paperbacky a zbrusu nový anglický slovník. Asi dvacet CD – většinou pop, walkman Sony, kytara, sada vodových barev, spiritistická tabulka s abecedou, gameboy…

…a fotoaparát.

Matthew natáhl ruku a popadl ho. Všiml si, že se za ním už shromáždil malý dav a do kufru se natahují další ruce, aby se zmocnily jako první jednotlivých věcí. Muž, který s autem přijel, se nehýbal. A neprojevoval ani žádné emoce. Měl kulatý obličej s malým knírkem a vypadal blahobytně. Nijak netoužil být zde, v Crouch End na bleším trhu. Přímo to z něj čišelo.

„Dám vám za tohle pětku," nabídl někdo.

Matthew uviděl, jak někdo nastrkuje dopředu baseballový dres. Byl téměř nepoužitý a musel mít cenu nejméně třicet liber.

„Platí," řekl muž. Výraz jeho tváře se nezměnil.

Matthew převracel v rukou fotoaparát. Na rozdíl od dresu byl starý, nejspíš koupený z druhé ruky, vypadal však, že je v dobrém stavu. Byl to pentax – jenže „x" na štítku se již setřelo. Šlo ale o jedinou viditelnou vadu. Zvedl ho a podíval se hledáčkem. Asi pět metrů od něj jakási žena zvedala příšerný růžový svetr, kterého si všiml už předtím. Zaostřil na ni a pocítil vzrušení, jak ho mocná optika přiblížila tak, že svetr zaplnil celé zorné pole. Rozeznal dokonce i knoflíky – stříbřitě bílé a uvolněné. Zašvenkoval kolem a před hledáčkem se mu míhala auta a lidé z davu, jak si hledal vhodný objekt. Bez nějakého zvláštního důvodu si nakonec vybral velké ložnicové zrcadlo opřené o jiné auto. Nahmatal spoušť a stiskl ji. Zaznělo uspokojivé cvaknutí, takže se zdálo, že je fotoaparát v pořádku.

Byl by to skvělý dárek. Jen před pár měsíci jeho otec hořekoval nad fotografiemi, které pořídil na dovolené ve Francii. Polovina z

nich byla rozostřená a zbytek tak přeexponovaný, že údolí Loiry vypadalo svůdně asi jako poušť Gobi v poledne.

„Je to tím foťákem," prohlásil tehdy. „Už dosloužil a není k ničemu. Budu si muset pořídit nový."

Ale neudělal to. Za týden oslaví padesátiny. A Matthew nyní držel v rukou dokonalý dárek.

Kolik může stát? Přístroj vypadal draze. Především byl těžký. Masivní. Objektiv byl nepochybně kvalitní. Neměl sice automatické převíjení, digitální displej ani žádné jiné vymoženosti, které patřily k současnému standardu. Ale technologie je levná. Platí se za kvalitu. A tohle byl rozhodně kvalitní fotoaparát.

„Prodáte ho za deset liber?" zeptal se Matthew. Pokud jeho majitel spokojeně prodal baseballový dres za pár šupů, možná nebude dělat drahoty ani s fotoaparátem. Jenže tentokrát muž zavrtěl hlavou. „Má cenu nejméně sta liber," prohlásil. Pak se otočil a vzal si dvacet liber za kytaru. Koupila ji mladá černoška, která na ni hned při odchodu začala brnkat.

„Já se na něj podívám…" hubená tmavovlasá žena natáhla po přístroji ruku, ale Matthew ucukl. V zadní kapse měl tři dvacetilibrovky. Výsledek dvanáctitýdenního čištění bot, mytí auta a práce v domácnosti. Nemínil však všechno utratit jen za otce. Vlastně ani polovinu.

„Vezmete si čtyřicet liber?" zeptal se muže. „Je to všechno, co mám," zalhal.

Muž se na něj podíval a pak přikývl. „Dobrá. Platí."

Matthew pocítil příval nadšení a současně i záchvěv strachu. Stolibrová kamera za čtyřicet babek? Musí být vadná. Nebo kradená. Nejspíš obojí. Ale pak se ta žena nadechla, že něco řekne, a Matthew rychle vytáhl peníze a podal je muži. Ten je vzal a nevypadal ani potěšené, ani lítostivě. Prostě bankovky přeložil a zastrčil do kapsy, jako by pro něj nic neznamenaly.

„Díky," řekl Matthew.

Muž se na něj upřeně podíval. „Chci se toho prostě zbavit," prohlásil. „Zbavit se toho všeho."

„A komu ty věci patřily?"

Muž pokrčil rameny. „Studentům," řekl – jako by to jediné slovo všechno vysvětlovalo. Matthew čekal. Dav se rozptýlil a přemístil k jiným autům, na chvíli osaměli. „Pronajal jsem pár pokojů," vysvětlil muž. „Studentům umění. Byli tři. Před dvěma měsíci zmizeli. Prostě utekli – dluží mi nájem za dva měsíce. Zatracení kluci! Zkoušel jsem je najít, jenže neměli ani tolik slušnosti, aby mi zavolali. A tak mi žena řekla, ať prodám jejich věci. Nechtěl jsem. Ale vždyť *oni* dluží *mně*. Je to jen fér…"

Vecpala se mezi ně obtloustlá žena a popadla hned několik triček. „Za kolik jsou?" Slunce stále svítilo, ale Matthew náhle pocítil chlad.

…oni zmizeli…

Proč by měli tři studenti umění najednou zničehonic zmizet a nechat napospas všechny své věci včetně fotoaparátu za sto liber? Jejich domácí se očividně cítil nesvůj, že ty věci prodává. Zachoval se Matthew správně, když jednu z nich koupil? Raději se rychle otočil a pospíchal pryč, než si to někdo z nich rozmyslí.

Právě vyšel branou ven na silnici, když to zaslechl: nezaměnitelný zvuk tříštěného skla. Ohlédl se a spatřil, že ložnicové zrcadlo, které právě vyfotil novým fotoaparátem, někdo srazil na zem. Alespoň si myslel, že se to tak stalo. Nyní leželo lícem na zemi, obklopené střepy.

Majitel – malý zavalitý chlapík se skinheadským sestřihem – se vrhl dopředu a popadl muže, který šel právě kolem. „Rozbil jsi mi zrcadlo!" zařval.

„Vůbec jsem se k němu nepřiblížil." Muž byl mladší a na sobě měl džíny a tričko s motivem Hvězdných válek.

„Viděl jsem tě! Dostanu pět liber…"

„Odpal!"

A pak, přímo před Matthewovýma očima, se skinhead rozmáchl a udeřil. Matthew téměř slyšel náraz kloubů na tvář druhého muže. Napadený vykřikl. Z nosu mu vytryskla krev a potřísnila tričko. Matthew si přitiskl fotoaparát k hrudi, otočil se a uháněl pryč.

„Musí být kradený," usoudila Elizabeth Kingová a obracela fotoaparát v ruce.

„To si nemyslím," namítl Matthew. „Přece jsem ti řekl, co mi pověděl!"

„Kolik jsi za něj dal?" zeptal se Jamie. Jamie byl jeho mladší bratr. O tři roky mladší a patologicky žárlivý na všechno, co jeho bratr udělal.

„Do toho ti nic není," usadil ho Matthew.

Elizabeth nehtem stiskla pojistku na aparátu a zadní stěna se otevřela. „Jé, koukněte!" vyjekla. „Uvnitř je film." Nahnula fotoaparát a do dlaně jí vypadla kazeta Kodak. „A je dofocenej," dodala.

„Musel ho tam zapomenout," vyhrkl Jamie.

„Možná bys ho měl dát vyvolat," navrhla Elizabeth. „Nikdy nevíš, co tam najdeš."

„Nudný rodinný snímky," zamumlal Matthew.

„Třeba nějaký porno!" zajásal Jamie.

„Kdy vyrosteš, blbečku," povzdechl si Matthew.

„Jseš úplně vylízanej!"

„Demente…"

„No tak, kluci, nehádejte se," okřikla je Elizabeth a vrátila přístroj Matthewovi. „Je to krásnej dárek," připustila. „Chris bude nadšenej. A nemusí vědět, kdes ho sehnal… ani kde se tam vůbec vzal."

Christopher King byl herec. Nebyl slavný, i když ho lidé stále ještě poznávali z reklamy na kávu, kterou natočil před dvěma roky, pořád však měl nějakou práci. Nyní, týden před svými padesátinami hrál Bruta v Shakespearově Macbethovi („skotské hře", jak kusu říkal – tvrdil, že přináší smůlu před premiérou vyslovovat jeho jméno). Vraždili ho šest večerů a jedno odpoledne – pravidelně; ještě přidá týden k uplynulým pěti a bude volný, už se těšil na konec šňůry představení.

Jak Matthew, tak Jamie měli radost, když jejich otec hrál v Londýně, a zejména, když to probíhalo o letních prázdninách. Znamenalo to, že mohou trávit denně dost času spolu. Měli starého labradora Polonia a všichni čtyři často chodívali na procházky na Hampsteadskou pláň. Elizabeth Kingová pracovala na částečný úvazek v obchodě s oděvy, ale když měla volno, vyrážela také s

nimi. Kingovi spolu žili již dvacet let, jako rodina drželi při sobě a žili spokojeně.

Vskrytu byl Matthew trochu šokovaný tím, kolik peněz vydal za fotoaparát, ale když přišel den narozenin, podařilo se mu na to zapomenout a měl velkou radost z otcovy reakce.

„No, to je báječné!“ vykřikl Christopher a obracel v rukou fotoaparát. Rodina právě dosnídala a všichni ještě seděli u kuchyňského stolu. „Přesně takový jsem chtěl. Automatická clona a expozimetr! Různé světelnosti…“ Pohlédl na Matthewa zářícího uspokojením. „Kde jsi ho sehnal, Matte? Vyloupil jsi snad banku?“

„Je z druhý ruky,“ pospíšil si Jamie.

„To vidím. Ale i tak je to skvělý přístroj. Kde je film?“

„Zapomněl jsem na něj, tati…“ Matthew si vzpomněl na film, který našel uvnitř. Zůstal na jeho nočním stolku. Teď se proklínal. Jakto že ho nenapadlo koupit nový? K čemu je sebelepší fotoaparát bez filmu?

„Ještě jsi nerozbalil můj dárek, tati,“ ozval se Jamie.

Christopher odložil aparát a sáhl po malé čtvercové krabičce, zabalené do papíru s Power Rangers. Rozbalil ho a pak se rozesmál, když na stůl vypadl film. „No, to byl skvělý nápad,“ zajásal.

Lacinej trik, pomyslel si Matthew, ale moudře mlčel.

„Takže, jak se dává dovnitř?“

„Ukážu ti to.“ Matthew vzal od otce fotoaparát a otevřel zadní stěnu. Pak otevřel krabičku a začal zakládat film. Ale nedokázal to. Zarazil se.

A ocitl se v noční můře.

Jako by jeho rodina – Christopher s Elizabeth za kuchyňským stolem a Jamie sklánějící se nad nimi – se sama stala fotografií. Matthew je náhle pozoroval zvenčí, ztuhlý v jiném světě. Zdálo se mu, že se všechno zastavilo. Současně ucítil něco, co ještě v životě nepoznal – podivné mravenčení v týle –, a vlasy mu začaly jeden po druhém vstávat. Pohlédl dolů na fotoaparát, který se mu v rukou proměnil v zející černou díru. Cítil, jak se propadá a něco ho nasává dovnitř. A najednou je tam a stěna aparátu se stává víkem rakve, které zapadne a uzavře ho v té hrůzné temnotě.

„Matte? Jsi v pořádku?“ Christopher natáhl ruku a vzal si aparát, zlomil kouzlo a Matthew si uvědomil, že se celý třese. Na ramenou a dlaních mu vyrazil pot. Co se to s ním jen stalo? Co měl ten zážitek znamenat?

„Jo. Já…“ jen zamrkal a potřásl hlavou.

„Nechytil jsi snad nějakou nemoc?“ zeptala se matka. „Jsi nějaký bledý.“

„Já…“

Ozvalo se hlasité cvaknutí. Christopher zvedl fotoaparát. „Hotovo! Už je uvnitř!“

Jamie vylezl na židli, nakrčil nohu jako socha a předváděl se. „Vyfoť mě!“ vykřikl. „Udělej mi snímek!“

„Nemůžu. Nemám blesk.“

„Tak můžeme jít do zahrady!“

„Není dost slunce.“

„No, ale něco bys měl vyfotit, Chrisi,“ přidala se Elizabeth.

Christopher nakonec udělal dva snímky. Bylo jedno čeho, prohlásil. Prostě jen chtěl aparát vyzkoušet.

Nejdříve vyfotil strom, který rostl uprostřed trávníku. Šlo o višeň, kterou Elizabeth zasadila, když hrál v Čechovově Višňovém sadu, těsně poté co se vzali. Od té doby každý rok rozkvétala.

A pak, když Jamie přesvědčil Polonia, jejich labradora, aby vylezl z pelechu a vyšel na zahradu, Christopher vyfotil i psa.

Matthew všechno pozoroval s úsměvem, ale odmítl se účastnit. Stále se ještě necítil dobře. Jako by byl přiškrcený nebo dostal pořádnou ránu do žaludku. Nalil si sklenici jablečné šťávy. Matka měla nejspíš pravdu. Musela se o něj pokoušet nemoc.

Později na to však zapomněl, když jim zavolali dva další herci ze „skotské hry“ a vyrazili si společně na brzký oběd. Christopher chytil autobus do města – byla středa a musel být ve dvě v divadle – a Matthew strávil zbytek odpoledne hraním na počítači a Polonius pospával v nohách jeho postele.

Za dva dny si toho jeho matka všimla.

„Podívej!“ zavolala a vyhlížela z kuchyňského okna.

„Co se děje?“ Christophera obsadili do nové hry a nyní se ji před zkouškou učil.

„Naše višeň!“

Matthew přešel k oknu a vyhlédl ven. Hned mu došlo, co má matka na mysli. Strom byl asi tři metry vysoký. Sezona již končila, vše nabíralo podzimní barvy a na jemných větvích višně soupeřila o pozornost kaskáda tmavě červených listů. Alespoň včera tomu tak ještě bylo.

Teď však byla višeň uschlá. Větve čněly holé a listy, hnědé a zkroucené, ležely rozseté po trávníku. Dokonce i kmen jako by zešedl a celý strom se ohýbal jako nemocný stařec.

„Co se stalo?“ Christopher otevřel kuchyňské dveře a vyšel na zahradu. Elizabeth ho následovala. Došel ke stromu a prozkoumal hrst opadalých listů. „Je úplně mrtvý!“ vydechl.

„Ale strom přece nemůže jen tak… umřít.“ Matthew ještě nikdy neviděl matku tak smutnou a náhle si uvědomil, že pro ni višeň musela znamenat víc než jen nějaký strom. Rostla tu spolu s jejich manželstvím a rodinou. „Vypadá to, že ji někdo otrávil,“ zamumlala.

Christopher upustil listy a utřel si dlaň o rukáv. „Možná je něco v půdě,“ prohlásil. Přitáhl si k sobě Elizabeth. „Netrap se. Zasadíme tu jinou.“

„Ale tahle byla výjimečná. Tvůj *Višňový sad*…“

Christopher manželku objal kolem pasu. „Alespoň jsem ji vyfotil,“ řekl. „To znamená, že na ni máme vzpomínku.“

Oba se pak vrátili zpět do domu a nechali Matthewa na zahradě samotného. Natáhl ruku a přejel prstem po kůře. Byla na dotek studená a slizká. Otřásl se. Ještě nikdy neviděl nic, co by vypadalo tak… mrtvě.

„*Jsem rád, že jsem ji vyfotil…*“

Christopherova slova mu zněla v hlavě. Náhle se cítil stísněně – ale nevěděl vlastně proč. Druhý den se stala ta nehoda.

Matthew ještě nevstal. Povaloval se v posteli, když zaslechl, jak se dole rozlétly dveře – příliš hlasitě – a pak se na schodech ozvaly hlasy a blížily se k němu.

„Liz! Co je? Co se děje?“

„Bože, Chrisi!“ Matthew strnul. Matka nikdy neplakala. Nikdy. Ale teď naříkala. „Polonius…“

„Co se stalo?“

„Nevím! Vůbec to nechápu!“

„Lizzie, snad není…“

„Je. Je mi to líto. Tak líto…“ Nic víc ze sebe nevypravila.

Christopher v kuchyni uvařil čaj a vyslechl si strohá fakta. Elizabeth se vypravila do Crouch End pro noviny a poslat nějaké dopisy. Vzala s sebou Polonia. Labrador jako vždy klusal za ní. Nikdy ho nemusela mít na vodítku. Byl dobře vycvičený. Nevbíhal do silnice, dokonce ani když uviděl kočku nebo veverku. Pravda, měl skoro dvanáct let, Polonius to už s běháním nepřeháněl.

Ale dnes bez zjevného důvodu náhle sešel z chodníku. Elizabeth ho vůbec neviděla, dokud nebylo pozdě. Otevřela ústa a zavolala na něj, když se objevil landrover. Vyřítil se zpoza zatáčky příliš rychle. Všechna auta jezdila po Wolseley Road příliš rychle. V poslední chvíli Elizabeth jen zavřela oči. Uslyšela však vyjeknutí, hrozný náraz, a věděla, že to Polonius nemohl přežít.

Alespoň měl rychlou smrt. Řidič landroveru byl ochotný a moc se omlouval. Odvezl psa k veterináři… aby ho pohřbil, spálil nebo něco podobného. Polonius byl mrtvý. Žil s rodinou od štěněcích dob, a nyní byl mrtvý.

Matthew ležel v posteli a poslouchal, jak spolu rodiče mluví, a přestože nezaslechl všechno, věděl dost. Zabořil hlavu do polštáře, oči plné slz. „Vyfotil sis ho,“ zamumlal si pro sebe. „Zůstala nám jen jeho fotka.“

A pak mu to náhle došlo.

Na bleším trhu si vyfotil zrcadlo. A zrcadlo se vzápětí rozbilo. Jeho otec vyfotil višeň. Višeň uschla. A pak si vyfotil Polonia…

Matthew se obrátil na bok a tváří se přitiskl k chladnému povrchu polštáře. Ležel tam, kde ho nechal – na nočním stolku. Film, který našel v aparátu, když ho koupil. Film, který už byl dofocený.

Odpoledne ho odnesl do obchodu a nechal vyvolat.

V balíčku bylo čtyřiadvacet fotografií.

Matthew si koupil colu v bistru na Crouch End, otevřel balíček a vysypal lesklé obrázky na stůl. Na okamžik zaváhal. Přišlo mu špatné takhle ukrást kousky života někoho jiného… připadal si jako šmírák. Ale musel to vědět.

Prvních deset fotek všechno jen zhoršilo. Byl na nich mladík kolem dvaceti a Matthew nějak vycítil, že jde o majitele fotoaparátu. Na jedné se líbal s hezkou světlovlasou dívkou, na jiné házel kriketovým míčem.

„Studenti umění. Byli tři…“

Muž na bleším trhu pronajal část domu studentům umění. A tohle museli být oni. Tři z nich. Majitel fotoaparátu, světlovlasá dívka a ještě jeden, hubený mladík s dlouhými vlasy a křivými zuby.

Matthew rychle prohlédl zbývající fotografie.

Výstava obrazů. Londýnská ulice. Stanice metra. Pláž. Rybářský člun. Dům…

Dům byl zvláštní. Žádný takový Matthew předtím neviděl. Tyčil se do výšky čtyř pater v zarostlé zahradě, vyrůstal ze změti kopřiv a šípků a špičatých čepelí trávy útočících na zdi. Byl zjevně prázdný a opuštěný. Některá okna měl rozbitá. Černá omítka z něj místy oprýskávala a odhalovala cihly, které se rudě leskly jako zhnisané rány.

Podíval se blíž. Potlučený chrlič zvedající se nad hlavním vchodem šilhal do objektivu. Dveře byly z masivního dubu, železné klepadlo mělo tvar sepnutých dětských ruček.

Té noci přišlo do domu šest lidí. Byla tam jejich fotografie, jak spolu stojí na zahradě. Matthew poznal tři studenty umělecké školy. Nyní měli všichni na sobě černé košile a černé džíny. Za nimi stáli dva další muži a dívka, také kolem dvaceti. Jeden z nich měl zvednuté ruce a šklebil se jako upír. Všichni se smáli. Matthew uvažoval, jestli záběr pořídil někdo sedmý, anebo použili samospoušť. Podíval se na další fotografii a ocitl se uvnitř domu.

Cvak. Obrovská vstupní hala. Veliké dlaždice a v dálce polorozpadlá hmota dřevěného schodiště zdvihajícího se do neznáma.

Cvak. Světlovlasá dívka pije červené víno. Pije ho přímo z lahve.

Cvak. Mladík s dlouhými vlasy zvedá dvě svíčky. Za ním jiný mladík drží štětec.

Cvak. Znovu dlaždice na zemi, tentokrát je na nich však namalovaný bílý kruh a mladík s dlouhými vlasy vpisuje slova. Ale nedají se přečíst. Odraz blesku je zakrývá.

Cvak. Další svíčky. Nyní blikají. Jsou rozestaveny kolem kruhu. Tři lidé ze skupiny se drží za ruce.

Cvak. Jsou nazí! Sundali si šaty. Matthew vidí všechno, ale současně nic. Nevěří tomu. Je to šílené…

Cvak. Kočka. Černá kočka. V očích se jí odráží blesk a ony svítí jako dvě ohnivé kapky. Kočka má ostré bílé zuby. Prská a vzpírá se rukám, které ji drží.

Cvak. Nůž.

Matthew zavřel oči. Už věděl, co dělají. A současně si hned vzpomněl na další předmět, který ten muž na trhu prodával. Všiml si ho už tehdy, ale tenkrát mu nevěnoval pozornost. Spiritistická tabulka. Zábava pro lidi, kteří si rádi zahrávají s něčím, čemu nerozumějí. Hra pro ty, kdo se nebojí temnoty. Ale Matthew z ní měl strach.

Seděl v bistru nad fotografiemi rozloženými po stole a nemohl uvěřit tomu, co vidí. Jenže pravdě se nedalo utéci. Skupina studentů šla do opuštěného domu. Možná si s sebou vzali i nějakou knihu, starou knihu kouzel… třeba ji objevili v antikvariátu. Matthew kdysi viděl podobnou v obchodě, kde pracovala jeho matka: starou, v kůži vázanou knihu se zažloutlými stránkami a černým rukopisem s kaňkami. Matka o ní mluvila jako o grimoáru. Lidé na fotografii museli někde sehnat podobnou a už znudění spiritistickou tabulkou se rozhodli, že podniknou něco nebezpečnějšího a strašidelnějšího. Že vyvolají…

Co vlastně?

Ducha? Démona?

Matthew už viděl dost hororů, aby poznal, co se děje na fotografiích. Magický kruh. Svíčky. Krev mrtvé kočky. Ta šestice všechno vzala naprosto vážně – dokonce i nahotu při rituálu. A podařilo se jim to. Matthew nějak věděl, že rituál fungoval. Že vyvolali… něco. A to je pak zabilo.

„Zmizeli. Prostě utekli…“

Muž na trhu je už nikdy neviděl. Ale přesto se určitě vrátili do jeho domu, kde měli pronajaté bydlení. Kdyby se tam nevrátili, nebyl by tam fotoaparát. Ale pak se něco muselo stát. A ne jenom jednomu z nich. Všem.

Ten fotoaparát…

Matthew sklonil hlavu ke snímkům. Prohlédl většinu, stále mu však zůstávaly tři nebo čtyři fotografie. Už natáhl prsty, že je oddělí, ale pak se zarazil. Co když student, kterému aparát patřil, vyfotil i tu stvůru, tu bytost, nebo co to vyvolali zaříkáváním? Skrývá se nyní na stole v balíčku před ním? Bylo by to možné…? Raději to nechtěl vědět.

Matthew je všechny popadl a zmačkal v hrsti. Pokusil se je roztrhat, ale nemohl. Náhle se mu udělalo špatně a popadl ho vztek. Tohle přece nechtěl. Toužil jen po hezkém dárku k tátovým narozeninám, a přitom domů přinesl něco příšerného a zlého. Jedna z fotografií mu vyklouzla z prstů a…

…něco s rudě žhnoucíma hadíma očima, děsivý stín…

…Matthew to zahlédl jen koutkem oka, přestože se snažil nedívat. Hmátl po snímku a začal ho trhat, jednou, podruhé, na stále menší kousky.

„Jsi v pořádku, chlapče?“

Odnikud se vynořila servírka, stála nad Matthewem a dívala se na něj. Matthew se chabě usmál, otevřel dlaň a vysypal útržky fotografie. „Ano.“ Vstal. „Tyhle fotky nechci,“ dodal na vysvětlenou.

„No to vidím. Mám je vyhodit do koše?“

„Ano. Děkuju…“

Servírka shrnula kousky zmačkané fotografie a roztrhané kousky a zamířila s nimi ke koši. Když se znovu otočila, stůl byl opuštěný. Matthew již odešel.

Najdi foťák. Rozbij fotak. Ty dvě myšlenky se mu neustále znovu a znovu vynořovaly v hlavě. Později by to otci nějak vysvětlil. Anebo nevysvětlil. Jak by mu mohl říct pravdu?

„Koukni, táto, ten foťák patřil jednomu chlápkovi a ten ho použil při takovým rituálu černé magie. Vyfotil démona a démon ho buď zabil, anebo vyděsil tak, že utekl, a teď je ta příšera uvnitř

foťáku. Pokaždé když s ním uděláš snímek, zabije to, na co zamíříš objektiv. Vzpomínáš na tu višeň? Vzpomínáš na Polonia? A taky rozbil to zrcadlo…“

Christopher by si myslel, že se zbláznil. Bude lepší mu nic nevysvětlovat. Prostě vezme aparát a zahodí ho. Třeba do řeky. Rodiče si budou myslet, že ho někdo ukradl. Nejlepší bude, když se nic nedozvědí.

Dojel domů. Měl vlastní klíče a odemkl si.

Hned věděl, že jsou rodiče pryč. Na chodbě chyběly jejich pláště a až na zvuky vysavače seshora dům vypadal pustě. Jak zabouchl dveře, vysavač umlkl a nahoře na schodišti se objevila malá zavalitá žena. Jmenovala se paní Bayleyová a docházela dvakrát týdně pomáhat Elizabeth s úklidem.

„Jsi to ty, Matthewe?“ zavolala dolů. Když ho spatřila, uvolnila se. „Tvoje máma mi řekla, ať ti vyřídím, že šla ven.“

„A kam šla?“ Matthew ucítil první záchvěv paniky.

„Tvůj táta ji vzal s Jamiem na Hampsteadskou pláň. A nesl ten nový foťák, cos mu koupil. Řekl, že jim chce udělat pár snímků…“

A bylo to venku. Matthewovi se rozhoupala zem pod nohama, zapotácel se dozadu a rameny narazil na zeď.

Foťák.

Hampsteadská pláň.

Máma ne! Ne Jamie!

„Co se děje?“ Paní Bayleyová scházela dolů k němu. „Vypadáš, jako bys uviděl strašidlo!“

„Musím hned za nima!“ Slova z něj vylétla jako nesouvislé drmolení. Přinutil se zpomalit. „Paní Bayleyová. Máte tu auto? Můžete mě svézt?“

„Ještě nemám dodělanou kuchyň…“

„Prosím vás! Je to důležitý!“

V hlasu mu muselo zaznít něco zvláštního. Paní Bayleyová se na něj zaraženě podívala. Pak přikývla. „Dobrá, když chceš, tak tě tam odvezu. Ale Hampstead je velký. Nevím, jak je chceš najít…“

Měla pochopitelně pravdu. Pláň se táhla celou cestu od Hampsteadu k Highgate a dolů ke Gospel Oak, pásu zeleně s klikatícími se pěšinami, ozdobnými jezírky a hustými lesíky, který se

střídavě zvedal a klesal. Při procházce po pláni si člověk ani neuvědomoval, že je ještě v Londýně, a i kdyby věděl, kam jde, bylo snadné se ztratit. Kam jen mohli jít? Mohou být kdekoli.

Paní Bayleyová ho odvezla ve svém zrezavělém fiatu panda dolů k Highgate a právě dojela k prvnímu velkému vjezdu, když u autobusové zastávky uviděl zaparkované otcovo auto. Mělo na zadním skle nálepku – ŽIVÉ DIVADLO DĚLÁ ŽIVOT LEPŠÍM – a ta jasně červená písmena ho přímo praštila do očí. Matthew se za ten hloupý nápis vždy trochu styděl. Nyní si však přečetl slova s ohromnou úlevou.

„Paní Bayleyová, zastavte tady!“ vykřikl.

Žena otočila volantem, a jak sjeli na kraj cesty, provázelo je troubení auta za nimi. „Viděl jsi je?“ zeptala se.

„Jejich auto. Musejí být nahoře v Kenwoodu…“

Kenwood House. Jedna z nejkrásnějších vyhlídek na pláni; bílé stavení z osmnáctého století na mírném vršku, shlížející na plochou louku a jezero. Přesně místo, kam by si Christopher mohl vyjít na procházku.

A udělat pár fotografií.

Matthew vyskočil z auta a zabouchl za sebou dveře. Přímo to viděl – Elizabeth a Jamie stojí před domem a Christopher s fotoaparátem si je aranžuje. „Trochu blíž k sobě. A teď úsměv…“

Prst stlačí spoušť – a pak co? Matthew si vzpomněl na višeň, bezbarvou a mrtvou. Na Polonia, který nikdy předtím nevkročil do silnice. Na zrcadlo, jež se rozbilo na bleším trhu. Na výtrysk krve při bitce, kterou to vyprovokovalo. A ještě když běžel po chodníku a prosprintoval prvním vchodem na pláň, uvažoval, jestli se nezbláznil a jestli to celé není jen výplodem jeho fantazie. Ale pak si vzpomněl na fotografie: opuštěný dům, svíčky.

Stín. Dvojice planoucích rudých očí…

A Matthew věděl, že má pravdu, že si nic nevymýšlí a že zbývají možná jen minuty, kdy ještě může zachránit otce, matku a mladšího bratra.

Pokud již nebylo pozdě.

Christopher, Elizabeth a Jamie nebyli v Kenwoodu. Nebyli na terase a nebyli ani na trávníku. Matthew proběhl z jednoho konce

domu na druhý, prodíral se davem a nevšímal si hlasitých protestů. Myslel si, že zahlédl Jamieho v okrasné zahradě, a vyrazil za ním – ale byl to jen jiný kluk, zblízka se bratrovi vůbec nepodobal. Připadalo mu, že se celý svět tříští na kusy (jako to zrcadlo na bleším trhu), a přinutil se pokračovat v pátrání po své rodině. Vnímal jen zeleň trávy dole, modř nebe nahoře a pestrobarevné kousky rozházené skládačky – lidé uprostřed.

„Mami! Tati! Jamie!“ V běhu je volal a marně doufal, že ho třeba uslyší. Matně vnímal, že se na něj ostatní dívají, ukazují si na něj, ale bylo mu to jedno. Protáhl se kolem muže na invalidním vozíku. Noha mu sklouzla do záhonu květin. Někdo ho okřikl. Rozběhl se pryč.

A právě když se to chystal vzdát, je uviděl. Na okamžik se zastavil, lapal po dechu a vzduch mu hvízdal v krku. Jsou to skutečně oni, jen si tam tak postávají? Vypadalo to, že na něj celou dobu čekají.

Ale stihne k nim doběhnout včas?

Christopher držel fotoaparát. Kryt objektivu měl nasazený. Jamie vypadal znuděně. Elizabeth něco povídala, ale když spatřila Matthewa, zmlkla a zůstala na něj překvapeně hledět.

„Matthewe?“ Pohlédla na Christophera. „Co tu děláš? Co se děje…?“

Matthew se rozeběhl. Teprve nyní si uvědomil, jak je celý zpocený nejen od běhu, ale i od čiré hrůzy. Podíval se na aparát v otcově ruce a odolal pokušení mu ho vytrhnout a rozbít. Otevřel pusu, aby promluvil, ale nedokázal ze sebe vypravit ani slovo. Přinutil se násilím ke klidu.

„Ten foťák…“ zachraptěl.

„Co je s ním?“ Christopher ho poplašeně zvedl k očím.

Matthew naprázdno polkl. Nechtěl se zeptat. Ale musel. Musel to vědět. „Udělal jsi fotku mámy?“ zeptal se.

Christopher King zavrtěl hlavou. „Nedovolila mi to,“ řekl.

„Vypadám hrozně,“ ozvala se Elizabeth.

„A co Jamieho?“

„Co je se mnou?“

Matthew ho ignoroval. „Vyfotil jsi ho?“

„Ne,“ usmál se zmateně Christopher. „Co to má všechno znamenat? Oč jde?“

Matthew rozhodil rukama. „Neudělal jsi fotku Jamieho? Nevyfotil jsi ani mámu?“

„Ne.“

A pak – hrozná představa. „A nedal ses vyfotit od nich?“

„Ne.“ Christopher položil Matthewovi ruku na rameno. „Zrovna jsme sem došli,“ řekl. „Ještě jsme se nestačili vyfotit. Proč ti na tom tak záleží? A kde se tu vlastně bereš?“

Matthew ucítil, jak se mu podlamují kolena. Chtělo se mu padnout do trávy. Cítil, jak ho po tvářích hladí větřík, a vzmáhala se v něm touha smát se a smát. Dorazil včas. Všechno bude zase v pořádku.

Pak promluvil Jamie. „Já udělal fotku,“ pochlubil se.

Matthew ztuhl.

„Táta mě nechal!“

„Ano,“ usmál se Christopher. „Je to jediný snímek, co jsme zatím udělali.“

„Ale…“ Jen tři slova. Ale jak je vysloví, život už nikdy nebude stejný. „Co jsi vyfotil?“

Jamie ukázal. „Londýn.“

A bylo to tady. Celé město Londýn. Stáli na vršku a on se před nimi rozprostíral od obzoru k obzoru. Byl odtud vidět celý. Svatopavelská katedrála. Poštovní věž. Nelsonův památník. Big Ben. Proto sem jezdívali i králové. Kvůli výhledu.

„Londýn…“ procedil Matthew přes vyschlé hrdlo.

„Udělal jsem skvělou fotku.“

„Londýn…“

Slunce zmizelo. Matthew jen stál a pozoroval blížící se mračna a temnotu valící se na město.

KULOVÝ BLESK

Myslím, že můj příběh začíná smrtí člověka, se kterým jsem se nikdy nesetkal. Jmenoval se Ethan Sly a byl novinář, dostihový zpravodaj pro *Ipswich News*, a měl vlastní sloupek s názvem Slyovo oko. Zjevně byl těžký kuřák – dvě krabičky denně –, a když nekouřil, jedl, a když nejedl, tak pil.

Proto nikoho příliš nepřekvapilo, když Ethan na prahu stáří, ve dvaačtyřiceti, dostal těžký infarkt a zemřel. Vlastně si toho nikdo pár hodin ani nevšiml. Pracoval u svého stolu, psal tipy na Velký národní dostih, když se ten nebohý a přetažený orgán (tedy srdce) rozhodl, že čeho je moc, toho je příliš. Doktor prohlásil, že k tomu došlo nejspíš tak rychle, že ani necítil žádnou bolest. Rozhodně když ho našli, vypadal jen mírně překvapeně.

Všechno tohle jsem se dozvěděl, protože můj táta pracoval ve stejných novinách. Vždycky jsem se za něj tak trochu styděl. No řekněte, píše sloupky o vaření. Proč zrovna o vaření? Proč ne o fotbale, o zločinech anebo alespoň o počasí? Vím, že jsem nejspíš sexista, a táta mi stokrát říkal, že většina proslulých šéfkuchařů jsou chlapi, ale stejně…

To je jedno, prostě tam byl, když se vyklízela Ethanova kancelář, a tak se ke mně dostal ten počítač. Tím začaly moje trable.

Táta s ním přišel domů den po pohřbu. Přinesl ho ve velké kartónové krabici a na chvíli mě bláhově napadlo, že v ní musí být štěně, kotě nebo něco podobného. Asi kvůli tomu, jak tu krabici opatrně, skoro až nábožně nesl v náruči. Pak ji jemně postavil na kuchyňský stůl.

„Tady máš, Henry," řekl. „To je pro tebe."

„Co je to?" zeptala se Claire. Je to moje malá sestra, je jí devět a ujíždí na barbínách a klučicích skupinách. Nevycházíme spolu.

„To je pro Henryho," zopakoval táta. „Pořád říkáš, že bys chtěl být spisovatelem. Tak tohle ti pomůže začít."

Vážně jsem řekl – už dávno a jen jednou –, že chci být spisovatelem. Zrovna jsem se totiž doslechl, kolik vydělává Jeffrey Archer. Jenže se to nějak ujalo, a kdykoliv mě táta někomu

představoval, dodal, že chci být spisovatelem. Rodiče už jsou takoví. Rádi druhé ocejchují.

Otevřel jsem krabici.

Počítač byl starý, hotová vykopávka. To se dalo poznat už z toho, jak kdysi bílý plast zešedl. Klávesnici měl tak ošoupanou, že se stěží dala rozeznat písmena, a z DELETE odpadlo tlačítko, zůstala po něm jen kovová packa. Všude ho pokrývala lepkavá hnědá kolečka, jak si na něj jeho poslední majitel dával hrnky s kávou, když pracoval. Měl sice barevný monitor a procesor Pentium, ale žádný 3D akcelerátor, což znamenalo, že jsem se musel rozloučit se všemi nejlepšími hrami.

„Co je to?“ Máma přišla do kuchyně a zděšeně zůstala zírat na počítač. Bydleli jsme v moderním domě na sídlišti hned za Ipswichem a potrpěla si na čistotu. Pracovala na částečný úvazek v prodejně bot a na plný jako hospodyně a matka. Nikdy si nesedla. Pořád jen luxovala, utírala prach, leštila nábytek nebo prala. Vaření pochopitelně nechávala na tátovi.

„To je počítač,“ řekl jsem. „Táta mi ho přinesl.“

„Kdes ho vyhrabal?“ Zamračila se. „Potřebuje vyčistit.“

„A cos přinesl mně?“ zakňourala Claire.

„Je pro Henryho. Aby mu pomohl s psaním,“ vysvětlil táta a nevěnoval jí pozornost. „Dnes ráno se vyklízela kancelář po chudákovi starém Ethanoví a spousta vybavení byla k dispozici. Tak jsem si vzal počítač.“

„To je bezva, tati,“ řekl jsem, i když mi ta bedna zas moc báječná nepřipadala. „Funguje?“

„Jasně že funguje. Ethan na něm psal to ráno, co…“ ale pak jen pokrčil rameny a zmlkl.

Vynesl jsem si počítač do svého pokoje a udělal pro něj místo na stole, ale ještě jsem ho nezapnul a hned vám řeknu proč. Nejspíš bylo od táty laskavé, že na mě myslel, a určitě to myslel dobře, jenže mně se počítač nelíbil. Byl to takový ošklivý starý krám se šedivými pokroucenými šňůrami a tlustými zástrčkami. I když jsem ho odsunul až do rohu, zdálo se, že dominuje celému pokoji. Víte, jak to myslím, že? Nechtěl jsem se na něj dívat, ale současně jsem od něj nemohl odtrhnout oči. A měl jsem takový ošklivý pocit, že ta

prázdná, tmavě zelená obrazovka… no, skoro jsem cítil, že na mě taky zírá.

Vypil jsem čaj. Napsal jsem si domácí úkoly. Pokecal jsem po telefonu s Leem (svým nejlepším kámošem). Na zahradě jsem si začutal s merunou a nakonec jsem se vykoupal a šel spát. Zní to hloupě, ale vyhýbal jsem se svému pokoji, jak to jen šlo nejdéle. Pořád jsem musel myslet na Ethana Slye. Jak je mrtvý a hnije v hrobě. A jen osmačtyřicet hodin předtím jeho nikotinem zažloutlé prsty bušily do klávesnice, která teď čekala na mém stole. Hračka mrtvého muže. Při tom pomyšlení mi naskočila husí kůže.

Usnul jsem rychle. Normálně spím tvrdě, ale tu noc jsem se probudil. Najednou jsem měl otevřené oči a pod hlavou jsem cítil studený polštář. Co mě probudilo? V pokoji se neozýval žádný zvuk kromě… teď jsem zaslechl hluboké bručení, tiché, stálé a cizí. Pak jsem si uvědomil, že je v pokoji slabá zelená záře. Nikdy předtím tu nebyla. Osvěcovala filmové plakáty, co mi visely na zdi – ne tak jasně, aby se daly přečíst nápisy, ale obrázky jsem rozeznal. Otočil jsem hlavu a ucítil, jak mi v krku zaskřípaly kosti, když se mi zkroutila páteř. Levou tváří jsem se dotkl polštáře. Podíval jsem se přes pokoj.

Počítač běžel. Právě on vydával to bzučení. Na monitoru zářilo jediné slovo velkými tiskacími písmeny uprostřed.

CASABLANCA

Nedávalo mi to žádný smysl. Casablanca. Město v severní Africe. Název starého filmu, u kterého babička vždycky plakala. Kdo ho napsal do počítače a proč? Byl jsem spíš naštvaný než zmatený. Určitě přišel do mého pokoje táta a zapnul počítač, když jsem spal. Nejspíš chtěl zkontrolovat, jestli funguje. Neměl jsem rád, když někdo chodil do mého pokoje. Bylo to moje útočiště a máma s tátou to většinou respektovali. Nevadilo mi, že zapnul počítač. Ale byl bych rád, kdyby se mě nejdřív zeptal.

Byl jsem příliš utahaný, než abych lezl z postele a vypínal ho. Místo toho jsem zavřel oči a otočil hlavu, abych znovu usnul. Ale neusnul jsem. Jako by na mě někdo vylil celý kbelík ledové vody.

Něco jsem totiž zahlédl, i když tomu moje oči odmítaly uvěřit. A teď jsem to viděl znovu.

Počítač nebyl zapnutý.

Zástrčka ležela na koberci a závity šňůry kolem ní, dobrých patnáct centimetrů od zásuvky. Počítač však stejně běžel. Dal jsem si dvě a dvě dohromady a usoudil, že se mi to musí zdát. Jaká jiná možnost mi zbývala? Zavřel jsem oči a znovu usnul.

Příští ráno jsem na záležitost s počítačem zapomněl. Zaspal jsem (jako vždy) a už podruhé tento týden jsem přišel pozdě do školy. Bylo to o nervy, obléct se, proniknout do koupelny před Claire a dostat se do školy dřív, než zamkli hlavní vchod. Pak už následovala jen obvyklá školní rutina: matika, fránina, dějepis, fyzika… jedna hodina se v ranním letním slunci přelévala do další. Pak se ale něco stalo, a zapomněl jsem na školu a v hlavě měl jen počítač.

Došlo k tomu před poslední hodinou, když jsem šel po chodbě a pan Priestman (biologie) s panem Thompsonem (angličtina) kráčeli proti mně. Všichni už věděli, že je pan Priestman celkem v pohodě: místo oběda zašel do hospůdky, co ze sborovny udělali nekuřáckou místnost, chodil kouřit na záchod a o přestávkách si odskočil vsadit na koníčky. A teď se usmíval od ucha k uchu, když vyšel ze třídy, a druhý učitel se ho prostě musel zeptat, proč je tak dobře naladěný, protože to, co jsem zaslechl, byl útržek právě takového rozhovoru.

„Sto padesát babek.“ To byl Priestman.

„A na co? Na koně?“ zeptal se pan Thompson.

„Jo. Dostih ve dvě v Newberry. Na Casablanku bylo přitom patnáct ku jedné.“

Casablanca.

Kůň.

Počítač Ethana Slye.

Ani nevím, jak jsem přečkal poslední hodinu – měli jsme mít dějiny náboženství, anebo ne? –, ale hned, jak zazněl zvonek, jsem našel kamaráda Lea a všechno na něj vybalil. Leo je stejně starý jako já, je mu čtrnáct, a bydlí hned ve vedlejší ulici. Je tmavý a vypadá cizokrajně – jeho matka pochází z Kypru – a patří k nejchytřejším klukům ve třídě.

„No dobře,“ prohlásil, když jsem skončil. „Takže duch toho dostihového novináře…“

„…Ethana Slye…“

„…se včera v noci vrátil a očaroval tvůj apple.“

„Není to apple. Je to zircon. Nebo zincom. Nebo prostě tak nějak…“

„Očaroval tvůj počítač a prozradil ti výsledek dostihu, kterej se běžel dneska?“

„Jo, Leo. Jo. Co ty na to?“

Leo chvíli přemýšlel. „Myslím, žes byl moc dlouho na slunci.“

Možná Leo není zase tak chytrý, jak si lidi myslí.

Večer jsem si bleskově udělal úkoly, zhltl jsem večeři a uťal obvyklou hádku s Claire. Hned, jak to šlo, jsem vyběhl nahoru k sobě do pokoje, zavřel za sebou a zapnul počítač do zásuvky. Vpředu byl vypínač. Stiskl jsem ho, pak jsem se usadil a čekal.

Monitor se rozzářil a objevila se na něm sama od sebe řádka.

Zincom System. Základní paměť 640 kB, 00072 kB rozšířená.

Prostě jen obvyklý počítačový žargon – nic neobvyklého. Obrazovka párkrát zablikala a já si uvědomil, že zadržuji dech, pak se však operační program nabootoval a naskočil obyčejný textový editor; elektronická varianta prázdné stránky. Naťukal jsem své jméno.

HENRY MARSH

Písmena svítila a nic se nedělo. Napsal jsem řádek textu, i když ve mně byla malá dušička.

AHOJ, PANE SLYI. JSTE TAM?

Znovu se nic nedělo a já začal uvažovat, jestli se nechovám jako idiot. Možná měl Leo pravdu. Možná se mi to celé jen zdálo. Na monitoru poblikával malý kurzor a čekal na další zadání. Natáhl jsem ruku a vypnul ho.

Ale počítač nezhasl.

Přerušil jsem proud. Přístroj měl zhasnout, ale jak jsem tam seděl a zíral na něj, naskočila na monitoru dokonce dvě slova. Bylo

na nich něco přízračného. Jako by se nezobrazila hned pod sklem monitoru, ale vznášela se někde hluboko za ním obklopena temnotou.

MILLERŮV HOCH

Tak tohle bylo určitě jméno koně, na to bych vsadil krk. Popadl jsem kus papíru a přitom jsem si všiml, jak se mi třese ruka. Byl jsem opravdu vyděšený, ale zároveň mě příliš fascinovalo to, co se děje, než abych si to uvědomil. A ještě něco jiného mi táhlo hlavou. Počítač už jednou předpověděl vítěze dostihu. Priestman vyhrál na Casablanku sto padesát liber. A teď je tady druhý kůň. A možná přijdou i další. Co kdybych si na ně vsadil? Mohl bych na tom vydělat celé jmění.

Opsal jsem si jméno na papír. Písmena na monitoru začala hned blednout, jako by věděla, že už nejsou potřeba. Za chvíli zmizela úplně.

Příští ráno jsem hned o první přestávce zašel za Leem. Vyslechl můj příběh jako obvykle s vážnou tváří, ale pak jen potřásl hlavou.

„Henry…“ spustil tónem, který mi prozradil, co bude následovat.

„Nejsem blázen a nevymýšlím si,“ přerušil jsem ho. „Koukni…“ cestou do školy jsem koupil noviny Sun a otevřel jsem je na sportovní stránce, kde byl seznam dostihů. Zapíchl jsem prst do stránky. „Tady to je,“ zajásal jsem. „Čtyři čtyřicet, handicap Bunbury v Chesteru. Číslo pět. Millerův hoch.“

Leo prostudoval noviny. Nemohl ale nic namítat. Stálo to tam černé na bílém.

„Sázky jsou devět ku dvěma,“ poznamenal.

„Přesně tak. Takže když na něj vsadíme dvě libry, dostaneme devět.“

„Jestli vyhraje.“

„No jasně, že vyhraje. O tom to celý je.“

„Henry, myslím, že to není…“

„Co kdybysme po škole zašli do sázkový kanceláře? Můžeme se tam stavit cestou domů.“ Leo se zatvářil pochybovačně. „Nemusíme

ani jít dovnitř," přitlačil jsem. „Ale nic nám neudělá, když si to zjistíme."

„Ne," zavrtěl Leo hlavou. „Jestli chceš, tak si tam běž, ale já nejdu. Podle mě je to nesmysl."

Pochopitelně šel. Proč myslíte, že je to můj nejlepší kamarád?

Vyrazili jsme hned po vyučování. Sázková kancelář byla ve zchátralé nepřívětivé čtvrti, tam, kde jsou zdi vždy pomalované sprejery a popelnice se válejí po ulicích. Pokaždé jsem tudy procházel jen cestou na autobus a normálně bych se tam ani za nic nezastavoval. Sázkárna měla z každé strany obchod a bylo legrační, že jste neviděli ani do jednoho, co tam vlastně prodávají. Ten nalevo s prošlou licencí měl zataženou železnou roletu. Pravý byla vlastně zakouřená kavárna s oknem potaženým mastnotou. Sázková kancelář neměla výkladní skříň. Jen skleněnou ceduli pomalovanou něčím, co asi představovalo dostih. Dveře byly sice otevřené, ale visely v nich plastové proužky, takže kolemjdoucí neviděli dovnitř.

Uvnitř měli zapnutou televizi a naštěstí hrála tak nahlas, že jsme slyšeli komentátora. Potloukali jsme se tam s Leem na chodníku a snažili se tvářit nevinně, když se chýlil ke konci handicap Fulford ve čtyři dvacet.

„…a Šťastná Líza se odpoutává od Marylanda… při výběhu do cílové rovinky vede Šťastná Líza… ano, Šťastná Líza… pak Maryland a za ním favorit, Irish Cream…"

Jak jsem to poslouchal, něco mě napadlo. Strčil jsem ruku do kapsy a nahmátl přesně to, co jsem věděl, že tam mám. Dvě libry. Kvůli nim jsem myl auto, stříhal trávník a dvakrát denně uklízel stůl. Otrocká dřina! Ale uvažoval jsem o tom, co řekl Leo. Když na Millerova hocha vsadím dvě libry, dostanu nazpátek devět, pokud vyhraje. Vytáhl jsem peníze.

„Hned je schovej!" Leo mi musel číst myšlenky. „Říkals, že se jdeme jen kouknout. A kromě toho jseš moc mladej, než abys mohl sázet. Nepustěj tě ani dovnitř."

A tehdy se objevil Bill Garrett.

Bill byl na naší škole hotová legenda. Pět let terorizoval jak učitele, tak spolužáky; nikdy neudělal takový průšvih, aby ho mohli vyhodit, ale pokaždé unikl jen o fous. Požár, který zničil tělocvičnu,

všichni připisovali jemu, nikdy mu však nic nedokázali, stejně tak u krádeže dvou set liber z humanitárního fondu na Kosovo. Říkalo se, že když v šestnácti odešel bez vysvědčení ze školy, učitelé uspořádali večírek, jenž se protáhl na celou noc. Ještě chvíli se pak poflakoval kolem školy a sem tam obíral mladší kluky o peníze na obědy. Ale brzy ho to přestalo bavit a nějakou dobu ho nikdo neviděl.

Ale teď tu byl, vyklátil se z kavárny s cigaretou mezi zuby a se zlým výrazem. Muselo mu být už osmnáct, kouření mu však nejspíš zarazilo růst. Byl vychrtlý, nahrbený a páchl. Černé kudrnaté vlasy mu padaly přes jedno oko a připomínaly trs mořských řas přilíplých na skále. Leo hlasitě zakašlal a chtěl se ztratit, ale na útěk už bylo příliš pozdě.

„Co tu vy dva děláte?“ zeptal se Garrett a upřeně zíral na naše školní uniformy.

„Ztratili jsme se…“ spustil Leo.

„Ne, neztratili,“ vpadl jsem. Podíval jsem se Garrettovi přímo do odkrytého oka a doufal, že mě nesrazí k zemi dřív, než dokončím větu. „Chceme si vsadit na jednoho koně,“ vysvětlil jsem.

To ho pobavilo. Zašklebil se a odkryl řadu křivých zubů zažloutlých nikotinem. „Na jakýho?“ zajímal se.

„Na Millerova hocha. Ve čtyři čtyřicet v Chesteru.“ Leo po mně vrhal varovné pohledy, ale já si ho nevšímal. „Chci vsadit dvě libry.“ Ukázal jsem mu peníze, aby viděl, že je vážně mám.

„Dvě libry?“ zavrčel. Bleskurychle švihl rukou a praštil mě dlaní přes prsty. Obě mince se vznesly do vzduchu. Zkušeným hmatem je chytil. Kousl jsem se do rtu, naštvaný sám na sebe. Peníze byly v tahu a já to věděl.

Garrett zazvonil mincemi v hrsti. „Škoda, vyhodit je za koně,“ zazubil se. „Můžete mi radši koupit pivo.“

„Pojď, mizíme odtud,“ zamumlal Leo. Byl rád, že jsme ještě naživu.

„Počkej.“ Rozhodl jsem se dotáhnout to do konce. „Millerův hoch běží ve čtyři čtyřicet,“ navázal jsem. „A vyhraje. Vsaď na něj ty peníze a můžeš si nechat půlku výhry. Čtyři a půl libry pro každýho…“

„Henry…“ zasténal Leo.

Podařilo se mi Garretta zaujmout. „A proč si jseš tak jistej, že vyhraje?“

„Mám kámoše…“ hledal jsem ta správná slova. „A ten se v koních vyzná. Dal mi tip.“

„Millerův hoch?“

„Věř mi, Garrette.“ Dostal jsem nápad. Zvedl jsem hodinky a všiml si, že je čtyři třicet pět. Teď, anebo nikdy. „Jestli prohraje, dám ti svoje hodinky,“ řekl jsem.

Leo jen obrátil oči k nebi.

Garrett se zamyslel. Úplně jste mu mohli vidět na očích, jak mu to v hlavě pomalu šrotuje. „Tak dobře,“ prohlásil konečně. „Počkejte tady. A jestli zdrhnete, budete toho litovat.“

Vklouzl do sázkové kanceláře a plastové pásky se za ním zavřely. Jakmile zmizel, Leo se ke mně otočil.

„Zdrháme!“ zasyčel.

„Chytí nás.“

„Mohli bysme nasednout na autobus.“

„Ví, kde nás najde. Ve škole…“

„Já věděl, že jsme sem neměli chodit.“ Čím byl Leo smutnější, tím srandovněji vypadal. Zrovna teď jsem nevěděl, jestli se mám smát nebo brečet. „Co se stane, jestli ten kůň nevyhraje?“

„Vyhraje,“ zamumlal jsem. „Musí.“

Plastové pruhy se rozestoupily a objevil se Garrett s modrým sázkovým lístkem. „V poslední chvíli,“ oznámil. „Dostih každou chvíli začne.“

„A je odstartováno…“ Zvuk z televize se rozlehl ulicí a my tři tam stáli a já s Leem jsme nevěděli, kam s očima. Toužil jsem se dostat blíž ke dveřím, ale současně jsem nechtěl vypadat příliš dychtivě, a tak jsem zůstal na místě. Sotva jsem tak slyšel komentátora a to, co jsem přece jen zaslechl, neznělo nijak povzbudivě. Vypadalo to, že se po startu ujala vedení klisna jménem Jenny Wren, následovaná Borsalinem. O Millerové hochovi nepadla ani zmínka.

Jenže pak, v samotném závěru, když komentátorův hlas dosáhl největšího vzrušení, jsem konečně odchytil kouzelná slova.

„A z vnitřní strany nastupuje Millerův hoch. Millerův hoch! Předběhl Borsalina a nyní se dotahuje na Jenny Wren. Millerův hoch… Dokáže to?“

Za pár vteřin bylo po všem. Millerův hoch doběhl o hlavu první. Bill Garrett mi uštědřil dlouhý zachmuřený pohled. „Počkej tady,“ poručil mi. Pak se vrátil zpět do kanceláře.

Leo se zašklebil. „No, a teď jsme teprve v průšvihu,“ řekl.

„Jak to myslíš?“ odsekl jsem. „Ten kůň vyhrál.“

„A právě o to jde. Jen počkej a uvidíš…“

Garret vyšel ze sázkové kanceláře. Na rtech mu pohrával úsměv, ale nebyl vůbec příjemný. Takhle by se nejspíš usmíval had na králíka. „Jak se jmenuješ?“ zeptal se.

„Henry Marsh.“

Natáhl ruku. Na dlani ležely tři librové mince. „Tady máš, Henry,“ řekl. „Tři pro tebe a šest pro mě. To je fér, ne?“

Nepřipadalo mi to vůbec fér, ale nemínil jsem se hádat.

„Ten tvůj kámoš…“ Garrett si zapálil další cigaretu. Vyfoukl studený modrý kouř. „Myslíš, že bych se s ním mohl sejít?“

„Je hrozně plachej,“ namítl jsem.

„A dělá do dostihů, co?“

„Dělal.“ To byla koneckonců pravda.

Garrett mi položil ruku na rameno. Prsty mi zaryl do klíční kosti, až jsem sebou trhnul. „Zdá se, že ty a já potřebujeme jeden druhýho,“ řekl vemlouvavě. Hlas mu zněl přátelsky, ale prsty měl stále pevně zaťaté do mého ramene. „Dostáváš tipy, ale jseš moc mladej, než abys směl sázet…“

„Pochybuju, že mi ještě dá další tipy,“ zakňučel jsem. „Jo, ale jestli jo, tak mi rozhodně dej vědět.“

„Dám, Garrette.“

Pustil mi rameno a praštil mě přes tvář tak tvrdě, až mi do očí vhrkly slzy. „Teď jsem pan Garrett,“ vysvětlil. „Už dávno nechodím do školy.“

Otočil se a vešel do obchodu s prošlou licencí. Nejspíš utratit šest liber, které právě vyhrál.

„Mizíme,“ zamumlal Leo.

Nepotřeboval jsem pobízet. Společně jsme utíkali na zastávku a stihli akorát autobus domů. Myslím, že jsem nikdy nebyl tak šťastný, jako když se rozjel.

Té noci mě znovu probudil počítač. Tentokrát na monitoru svítila tři slova.

ČAJ PRO DVA

Zabořil jsem hlavu do polštáře a pokusil se na nápis zapomenout, ale ta slova mi stále planula v mysli. Nejsem si jistý, co přesně jsem tehdy cítil. Částečně depresi. Částečně strach. Ale také vzrušení. To, co se dělo, bylo nové, cizí a fantastické. A mohlo mi to pomoci zbohatnout. Mohl jsem se stát milionářem, klidně i miliardářem. Jen pomyšlení na to mi celou noc nedovolilo usnout. Bylo to jako po zbytek života stále vyhrávat v loterii.

O tomhle koni jsem Leovi neřekl. Příští den se mnou ve škole ani kloudně nepromluvil a měl jsem pocit, že ani nic nechce vědět. Napadlo mě říct o tom mámě a tátovi, ale nakonec jsem to zamítl – aspoň prozatím. Byl to sice můj počítač, jenže kdybych jim o tom řekl, nejspíš by mi ho zase vzali a na to jsem nebyl připravený. Ještě ne.

Bill Garrett na mě čekal, když jsem vyšel ze školy. Zůstal jsem v tom sám – Leo měl zkoušku na chystané školní představení. Nejdřív jsem si Garretta nevšímal a šel jsem jako vždy na autobusovou zastávku. Nepřekvapilo mě, že se vydal za mnou. Popravdě mi to ani nedělalo hlavu. Protože pochopte, Garrett měl den předtím pravdu. Řekl mi totiž, že ho potřebuju. A já ho vážně potřeboval.

Choval se celkem přátelsky. „Tak mě napadlo, jestli nemáš nějaký další tipy," řekl.

„Možná mám," odpověděl jsem a dal si záležet, aby se mi netřásl hlas.

„Možná?" Myslel jsem, že se otočí a praští mě. Ale neudělal to. „Kolik máš peněz?" zeptal jsem se.

Zalovil v kapsách a vytáhl špinavou pětilibrovku a hrst mincí. „Asi tak šest babek," zabručel. Letmý pohled mi prozradil, že jde

spíš o deset liber, jak jsem však řekl, matematika nebyla nikdy Garrettovou silnou stránkou.

„Můžu z nich udělat…“ už jsem si přečetl kurzy sázek a rychle jsem v duchu počítal, „… sto osmdesát liber.“

„Cože?“

„Kolik mi dáš z výhry?“

„Ze sto osmdesáti?“ Chvíli uvažoval. „Dám ti třicet.“

„Chci sto.“

„Počkej moment…“ Znovu se mu vrátil do očí ten zlý pohled, i když nevím, jestli mu z nich vůbec někdy zmizel.

„Pořád ti zůstane pětaosmdesát,“ nadhodil jsem. „Vsadíš peníze a já ti řeknu jméno koně.“

„A co když nevyhraje?“

„Tak je našetřím a vrátím ti je.“

Mezitím jsme ušli kus od školy, což bylo dobré. Nijak by mi nepomohlo, kdyby mě někdo viděl, jak se bavím s Garrettem. Ušklíbl se svým typickým způsobem. „A jak víš, že ti ty prachy dám, když vyhraje?“ zeptal se.

„Když ne, tak už ti žádnej tip nedám.“ Připravil jsem se předem. Alespoň jsem si to myslel. Což jen ukazuje, jak se člověk může mýlit.

Garrett pomalu přikývl. „Tak jo,“ souhlasil. „Jsme dohodnutý. Jak se jmenuje ten kůň?“

„Čaj pro dva.“ Už když jsem to říkal, věděl jsem, že odteď nebude cesta zpátky. Vězel jsem v tom až po krk. „Běží ve čtyři padesát v Carlisle.“ Dodal jsem: „Sázky jsou dvacet pět ku jedné. Je to outsider. Můžeš vsadit deset svých liber a tři další ode mě.“ Dal jsem mu peníze, které jsem den předtím vyhrál.

„Čaj pro dva?“ zopakoval Garrett.

„Přijď v pondělí ke škole s výhrou a možná pro tebe budu mít další tip.“

Garrett mi vrazil dobrácký pohlavek za ucho. Pořád mě ještě svrbělo, když seběhl z chodníku a naskočil do autobusu.

Čaj pro dva s přehledem vyhrál. Odpoledne jsem slyšel výsledky v rádiu a šel jsem spát s úsměvem od ucha k uchu. Když mě máma viděla tak spokojeného, usoudila, že musím být

zamilovaný, a Claire mě vydržela celou hodinu popichovat. Však já jí ukážu, až budu multimilionář! Té noci zůstal počítač vypnutý, ale mě to netrápilo. Třeba si Ethan vzal na víkend volno. Však se vrátí. Pro jednou jsem se těšil do školy a na pondělní ráno. Sto liber. Vsadím je na dalšího koně s kurzem dvacet pět ku jedné a budu mít už tisíce.

Ale na Garretta jsem nemusel čekat až do pondělního rána. Přišel hned druhý den. A přivedl s sebou Lea. Stačil mi jediný pohled na ty dva, a bylo jasné, že jsem v maléru.

Leo měl monokl a krvácel z nosu. Šaty měl potrhané a tvářil se ztrápeně. A pokud jde o Garretta, naparoval se a vykračoval si sem a tam jako skutečný král na svém hradě. Zapomněl jsem, jak špatnou pověst má. No, zjistil jsem to v nejhorší možnou dobu. Táta finišoval v redakci. Máma odvezla Claire na taneční hodinu. Byl jsem doma sám.

„Tak kde je?“ vyštěkl Garrett a postrčil Lea dveřmi dovnitř.

„A co?“ tvářil jsem se nechápavě. Ale věděl jsem.

Garrett už byl v domě. Napadlo mě, jestli bych nestihl vyběhnout nahoru k telefonu a zavolat policii, než mi zpřeráží pár kostí. Nebylo to pravděpodobné. Zabouchl za sebou dveře.

„Mrzí mě to…“ spustil Leo.

„Musel v tom bejt nějakej fígl,“ vysvětlil Garrett. „Věděl jsem to. Nikdo nedokáže uhádnout vítěze. Ne dvakrát za sebou. Takže se muselo jednat o nějakej trik.“ Zapálil si cigaretu. Až máma ucítí kouř, zabije mě. Jestli mě dřív nezabije Garrett. „A věděl jsem, že mi to nikdy neřekneš,“ pokračoval. „Tak jsem zašel tady za tvým kámošem. Vzal jsem ho na malou procházku. Nejdřív nechtěl nic říct, tak jsem ho musel kapku zpracovat. Rozbrečet ho, jasný?“

„Nemohl jsem nic dělat,“ zašeptal Leo.

„Je to moje chyba,“ utěšil jsem ho. Klidně dám Garrettovi počítač, jen když zase vypadne z domu.

„A pak mi tenhle mámin mazlíček pověděl tu historku o duchovi a počítači,“ spustil opět Garrett a vyfoukl oblak kouře. „Víš, když jsem ji uslyšel, ještě jsem mu jich pár přidal. Nevěřil jsem mu. Ale trval na svým, a víš co? Došlo mi, že asi mluví pravdu, protože když

jsem řekl, že mu začnu rvát zuby hezky jeden po druhým, pořád trval na svým.“ Obrátil se ke mně. „Je to pravda?“

„Jo.“ Nemělo smysl lhát. „Tak kde je?“

„Nahoře. V mým pokoji. Ale jestli tam půjdeš, zavolám policajty.“

„Policajty?“ rozesmál se. „Ale vždyť jsi mě sem sám pozval.“

Udělal dva kroky ke schodišti a já mu skočil do cesty. V obličeji zbrunátněl a v očích se mu objevil takový mrtvý pohled, jako mívají na policejních fotografiích trestanci. „Vím, že jsou tví rodiče pryč,“ zasyčel. „Viděl jsem, jak odcházej. Uhni, jinak skončíš v nemocnici. Něco si zkus a uvidíš, co dokážu.“

„Myslí to vážně,“ zachraptěl Leo.

„Je to můj počítač,“ vykřikl jsem.

Garrett mi hodil hrst zmuchlaných bankovek. „Ne. Právě jsi mi ho prodal za sto liber. Vzpomínáš?“ Ušklíbl se. „Teď je to můj počítač. Jseš stejně moc mladej, než abys mohl sázet. Je to protizákonný. Měl by ses stydět…“

Protlačil se kolem mě. Nemohl jsem vážně nic dělat. Leo jen ztrápeně koukal a já cítil hořkost v puse. Všechno byla moje chyba. Jak jsem jen mohl být tak pitomý?

„Leo…“ začal jsem. Jenže nebylo co říct. Jen jsem doufal, že až tohle všechno skončí, budeme dál kamarádi.

„Radši běž nahoru,“ řekl Leo.

Vyběhl jsem po schodech. Garrett už našel můj pokoj a seděl u stolu před počítačem. Zapnul ho a čekal, až naběhne systém. Zůstal jsem stát ve dveřích a pozoroval ho.

„Tak fajn,“ zamumlal Garrett. Sevřel ruku v pěst a udeřil do klávesnice. Na obrazovce naskočila změť písmen. „No tak, no tak, pane duchu!“ Praštil z boku do monitoru. „Tak co pro mě máš? Nenech mě čekat!“ Znovu udeřil do klávesnice. Naskočila další písmena.

DBNOYEawES…

„No tak! No tak!“ Garrett plácal špinavýma rukama do monitoru a přimáčkl obličej na sklo. „Chceš snad skončit na smetišti? Dej mi nějaký jméno.“

Byl jsem si jistý, že se nic nestane. Nikdy jsem nežádal, aby se objevilo jméno koně na obrazovce. Prostě se to stalo. A nikdy jsem ani nebyl tak chamtivý, ale najednou se mi udělalo špatně od žaludku a uvědomil jsem si, že postupem času bych se stal nejspíš stejně lačným a odporným, jako je teď Garrett. Byl jsem si jistý, že se nic nestane. Jenže jsem se mýlil.

Změť písmen pomalu zmizela. A na jejich místě se objevila dvě slova.

KULOVÝ BLESK

Garrett zůstal zírat na obrazovku, jako by teprve teď skutečně uvěřil tomu, co mu Leo řekl. Cigareta mu vypadla ze rtů a zahihňal se. Roztřásl se po celém těle. „Kulovej blesk.“ Válel ta slova na jazyku. „Kulovej blesk. Kulovej blesk.“ Až teď si mě všiml. „Ukazuje tahle věc i kurzy?“ zeptal se.

„Ne,“ řekl jsem rezignovaně. Už jsem jen toužil, aby vypadl pryč. „Ty si najdu v novinách.“

„Já si je zjistím v sázkový kanceláři.“ Garrett vstal. Popadl šňůru a vyškubl ji ze zásuvky. Obrazovka potemněla. Pak zvedl počítač a hodil si ho na rameno. „Takže nashle,“ zahlaholil. „A užij si těch sto liber.“

Vydal jsem se za ním dolů po schodech. Možná bych ho dokázal nějak zastavit, ale popravdě jsem ani nechtěl. Hlavně aby konečně odešel, všechno ostatní jsem pustil z hlavy.

Leo mu otevřel venkovní dveře.

„Tak sbohem, břídilové,“ zahalekal Garrett.

A rozběhl se přes silnici. Zaznělo kvílení pneumatik a strašlivý náraz. Zůstali jsme s Leem hledět na sebe a pak jsme utíkali ven. Ještě teď mám před očima to, co jsem spatřil tenkrát. Je to jako fotografie otištěná do mé mysli.

Garretta srazil velký bílý náklaďák, který nyní stál pár metrů od našich dveří. Řidič už vyskočil z kabiny a s hrůzou hleděl na zem.

Garrett ležel v kaluži krve, která se mu rozlévala kolem hlavy. Ruce a nohy měl rozhozené tak, že vypadal, jako že se chystá přeplavat přes beton silnice. Jenže se nehýbal. A už ani nedýchal.

Počítač, který nesl, když do něj auto narazilo, byl na kusy. Ani příslovečtí všichni králové koně a všichni králové muži by už nedali Zincom dohromady. Na silnici se válely střepy monitoru. Skříň přístroje byla prasklá a všude ležely tištěné spoje a dráty jako elektronické špagety.

Už všechno to bylo dost hrůzné, ale víte, co bylo ještě horší? Nápis na boku toho stěhováku. Tehdy jsem ho uviděl a také dnes ho vidím stejně jasně.

G. W. FAIRWEATHER, STĚHOVÁNÍ S. R. O.

A pod tím, velkými rudými písmeny:

KULOVÝ BLESK

NOČNÍ AUTOBUS

Nick Hancock a jeho bratr Jeremy věděli, že mají průšvih, nemohli se však dohodnout, čí je to chyba. Jeremy pochopitelně obviňoval Nicka. Nick obviňoval Jonathana Saunderse. A oba věděli, že až se dostanou domů – jestli se dostanou domů –, jejich otec obviní je. Ať už za to ale mohl kdokoli, faktem zůstávalo, že uvízli uprostřed Londýna. A do půlnoci chybělo pět minut. Měli být doma už před pětadvaceti minutami.

Byla sobotní noc – a ne jen ledajaká sobotní noc, ale jednatřicátého října, tedy Halloween. Zúčastnili se party v centru Londýna, hned za Holbornem. Už jen získat svolení k účasti byla hrozná dřina. Nick měl sedmnáct a mohl si chodit ven, jak chtěl. Jeho mladšímu bratru Jeremymu však bylo teprve dvanáct, i když vlastně příští týden také vstoupí mezi dospívající. Party pořádal jejich bratranec, a právě proto se nejspíš rodiče rozhodli, že je na ni pustí. Všechny ostatní večírky se vyznačují drogami, alkoholem a zvracením… alespoň podle jejich názoru. Zde však šlo o rodinu. Jak jim to mohli odmítnout?

Jejich otec John Hancock tedy nakonec souhlasil. „Tak dobrá," prohlásil. „Můžete tam jít oba dva. Ale chci, abyste byli doma v půl dvanácté… a bez diskuzí! Pozvali i Jonathana?"

Jonathan Saunders bydlel hned přes ulici. Všichni tři chodili do stejné školy.

„Dobrá, odvezu vás tam. A jeho máma nebo táta vás pak přivezou zpátky. Zavolám jim. A, Nicku, dohlédneš na bratra. Doufám, že toho nebudu litovat…"

Všechno se příšerně pokazilo. John Hancock skutečně zavezl trojici chlapců až do města. Z Richmondu na západním okraji města, kde všichni bydleli, to trvalo čtyřicet minut. John, jenž pracoval jako reklamní textař v jedné z hlavních poradenských firem, obvykle jezdíval metrem. Ale jak mohl cestovat veřejnou dopravou se třemi chlapci, když byl jeden převlečený za ďábla, druhý za upíra a Jonathan za Frankensteina, dokonce i se šroubem v krku?

Vysadil je u domu poblíž Holbornu a byla to skvělá party. Potíže přišly na jejím konci v jedenáct hodin. Jonathan prohlásil, že

je čas jít domů. Nick s Jeremym chtěli ještě zůstat. A v té hlučné hudbě, tmě a spoustě ostatních dětí si nějak neporozuměli.

Jonathan zkrátka odjel bez nich.

Jeho matka, která přijela původně pro všechny tři, poklidně vyjela do noci s Jonathanem a nechala druhé dva chlapce napospas. Catherine Saundersová už byla prostě taková. Byla spisovatelka, psala romány a věčně měla v hlavě jen další zápletky. Patřila k lidem, kteří klidně odjedou do práce a teprve tam si uvědomí, že auto zapomněli doma. Přezdívalo se jí Praštěnka. Možná si to potom i vyčítala.

A to znamenalo konec slibného dne. Bylo za pět minut dvanáct a Nick oblečený jako ďábel s Jeremym v kostýmu hraběte Drákuly si připadali hrozně malí a hloupí, když spolu šlapali přes Trafalgarské náměstí v centru Londýna.

„Neměli jsme odcházet pryč," prohlásil nešťastně Jeremy.

„Museli jsme. Kdyby nás zahlídl strejda Colin, hned by zavolal tátovi a víš, co by to znamenalo. Zaracha na měsíc."

„Místo toho teď budeme mít zaracha na rok…"

„Neboj, dojedem domů a…"

„Měli jsme tam být už před dvaceti minutama!"

Mohli si pochopitelně vzít taxíka – ale nikde nebyl žádný volný. Uvažovali o metru. Ale nějak přešli stanice v Holbornu a u Covent Garden a ocitli se na Trafalgarském náměstí ve stínu Nelsonovy sochy; teprve pak zjistili, kde vlastně jsou. Překvapivě tam viděli jen málo lidí. Pro návštěvníky divadel už bylo pozdě, ti už nejspíš dojeli domů, a na klubovou mládež zase příliš brzy, tu ani nenapadlo zamířit domů před úsvitem. Pár lidí se sice ohlédlo jejich směrem, když kráčeli kolem kamenných lvů střežících náměstí, ale rychle opět zrak odvrátili. Koneckonců proč by se někdo bavil s hrabětem Drákulou a ďáblem pět minut před sobotní půlnocí?

„Co budeme dělat?" zafňukal Jeremy. Připadalo mu, že šlape už celou věčnost. Byla mu zima a bolely ho nohy.

„Noční autobus!" vyhrkl Nick, když zahlédl na opačném konci náměstí u Národní galerie známý obrys.

„Kde?"

„Támhle!"

Nick ukázal na starý červený autobus s otevřenou nástupní plošinou vzadu a s magickým nápisem RICHMOND, vyvedeným bílými písmeny na ceduli nad kabinou řidiče. Autobus měl číslo 227B. Další stanice měl vypsané níže: ST. MARK‘S GROVE, PALLISER ROAD, FULHAM PALACE ROAD, LOWER MILL HILL ROAD a CLIFFORD AVENUE. Nick nejméně dvě z nich znal. Autobus směřoval na západ. A oni měli dost peněz na jízdenky.

„Jdeme!“ Jeremy se již rozběhl, až za ním vlál upírský plášť. Nick pevně sevřel vidle a zamířil za mladším bratrem, druhou rukou se snažil držet si rohy, které se mu klimbaly na hlavě.

Doběhli k autobusu, nastoupili a sedli si v dolním patře asi uprostřed. Teprve když se usadili, všiml si Nick, že autobus není osvětlený, nejsou v něm žádní cestující, řidič ani průvodčí. Zděšeně si uvědomil, že tenhle autobus nikam nejede – alespoň ne v blízké budoucnosti. Jeremy vedle něj seděl se zavřenýma očima a těžce oddychoval. Podíval se na hodinky. Jedenáct padesát devět a vteřiny ubíhají. Deset vteřin do půlnoci. Možná bude lepší, když raději zkusí chytit taxíka, rozhodl se. Dřív nebo později přece po Trafalgarském náměstí musí nějaký projet.

„Jerry…“ spustil.

A vtom se rozsvítila světla, motor s rachotem nastartoval, zvonek zacinkal a autobus se rozjel.

Nick trochu polekaně vzhlédl. Autobus ještě před několika vteřinami zel prázdnotou, tím si byl jistý. Jenže teď viděl ohnutá záda a tmavé vlasy řidiče sedícího v kabině. A na plošině stál průvodčí oblečený do pomačkané šedé uniformy, jež vypadala tak deset let z módy, a doplňoval do strojku na jízdenky roličku lístků.

Nick s Jeremym byli stále jediní cestující.

„Jerry…“ zašeptal.

„Co je?“

„Viděl jsi nastupovat řidiče?“

„Jakýho řidiče?“ zamumlal ospale Jeremy.

Nick vyhlédl z okna; autobus zahnul na Haymarket a zamířil na Piccadilly Circus. Minuli už druhou zastávku s čekajícími lidmi, ale noční autobus nezastavil. A lidé na zastávkách jako by ani nevěnovali projíždějícímu autobusu pozornost. Nick pocítil první

záchvěv znepokojení. Na celé jízdě bylo něco přízračného; prázdný autobus, který nikde nestaví, řidič a průvodčí, kteří se objevili zčistajasna odnikud, dokonce i on s Jeremym v těch směšných kostýmech, jak cestují uprostřed noci Londýnem.

Průvodčí přešel k nim. „Kam to bude?“ zeptal se.

Jak si ho Nick prohlížel zblízka, jeho neklid dál vzrůstal. Průvodčí vypadal spíš jako mrtvola. Obličej měl úplně bílý se zapadlýma očima a zplihlými černými vlasy visícími dolů. Byl až strašidelně hubený. Zdálo se, že na rukou nemá žádné maso; držel v nich strojek na jízdenky, ne jeden z těch hypermoderních elektronických, ale starodávný s kolečkem, kterým jste museli zatočit, aby vydal lístek. Ostatně celý autobus vypadal vysloužile: tvar sedadel, typ oken, šňůrka visící u stropu, kterou se zvonilo, dokonce i plakáty na stěnách propagující výrobky, o kterých nikdy neslyšel.

„Tak kam?“ zopakoval průvodčí. Jako by se jeho hlas ozval dřív, než otevřel ústa.

„Dva do Richmondu,“ řekl Nick.

Průvodčí si je prohlédl. „Ještě jsem vás neviděl,“ řekl.

„Víte…“ Nick si nebyl jistý, co odpovědět. „My takhle pozdě nechodíme moc ven.“

„Jste hodně mladí,“ řekl průvodčí. Podíval se na Jeremyho, který už spal jako dřevo. „To je tvůj bratr?“

„Ano.“

„Jak jste se sem dostali?“

„Cože?“

„Jak jste odešli? Co vás sem…“ průvodčí decentně zakašlal, „…přivedlo?“

„Tátovo auto,“ odpověděl zmateně Nick.

„Moc smutný.“ Průvodčí si povzdychl a potřásl hlavou. „Tak kam jedete?“

„Do Richmondu, prosím.“

„Předpokládám na Lower Grove Road. Tak dobře…“ Ruka průvodčího zarachotila kolečkem a ze strojku vyjely dvě jízdenky. Podal je Nickovi. „Dělá to šilink.“

„Cože?“ vykoktal zmateně Nick. Podal průvodčímu librovou minci a muž na ni znechuceně zašilhal. „Nová měna,“ zamumlal. „Pořád jsem si na ni ještě nezvykl. No dobře…“ Sáhl do kapsy a vytáhl hrst drobných včetně několika velkých pencí a dokonce i třípencovky. Takové Nick viděl naposledy v obchodě se starožitnostmi. Ale neodvážil se nic namítat. A neřekl ani, že vlastně nechtějí na Lower Grove Road. Nevěděl, kde to je. Neřekl nic. Průvodčí se vrátil na plošinu a nechal ho být.

Autobus projel kolem Hyde Parku na Knightsbridge a pak jižním Kensingtonem. Nick konečně poznal cestu a věděl, že míří správným směrem. Autobus však ani jednou nezastavil. Nikdo nenastupoval, a dokonce ani nečekal na červené poblíž Harrods. Jeremy spal a tiše chrápal. Nick stále seděl jako pěna a odpočítával minuty. Chtěl už být konečně v Richmondu. Nezáleželo mu na tom, jak rozzlobení budou rodiče, až konečně dorazí domů, chtěl tam hlavně už být.

A pak na druhé straně Kensingtonu, těsně za kinem Virgin na Fulham Road autobus konečně zastavil. „St. Marks Grove,“ zavolal průvodčí. Nick se podíval z okna. Naproti se tyčily vysoké černé mříže a cedule, kterou v té tmě nedokázal přečíst. Před ní čekala skupinka lidí, a jak se díval, přešli přes silnici a nastoupili do autobusu. Průvodčí dvakrát trhl za šňůru a znovu se rozjeli.

Přistoupili čtyři muži a tři ženy. Všichni měli velice drahé šaty a Nick usoudil, že se musejí vracet z nějakého nóbl večírku. Anebo byli v opeře. Dva z mužů měli černé kravaty a stojaté límečky. A jeden dokonce bílou šálu a ebenovou vycházkovou hůl. Ženy halily dlouhé večerní róby, i když jim scházely šperky. Všem bylo dost let, nejspíš okolo šedesátky – ale pak, jak autobus zrychloval, doběhl ještě pátý muž, natáhl ruku a vyskočil na plošinu. Nick jen zalapal po dechu. Tenhle byl mnohem mladší, motocyklista v kožené kombinéze a s nasazenou helmou. Nedávno musel zažít nějakou hroznou nehodu. Přes tvář se mu táhla čerstvá jizva a část lebky zůstala vmáčknutá dovnitř jako prokopnutý míč. Měl skelný pohled a na tváři úšklebek, který se nedal ani omylem pokládat za veselý. Jizva, která ho hyzdila, rozchlípila maso na líci, takže obnažovala čelist s velkými zažloudými zuby. A také byl špinavý a páchl; šířil

kolem sebe kyselý zápach staré vlhké hlíny. Nick si ho chtěl dál prohlížet, ale přinutil se odvrátit pohled. Motocyklista klesl na sedadlo jen o pár míst za ním. Nick mohl koutkem oka vidět jeho odraz v okně.

Draze oblečená společnost vypadala z příchodu nového pasažéra kupodivu potěšené.

„Chytil jste ho v poslední chvíli!“ zavolal jeden z nich a kývl směrem k řidiči.

„Jo.“ Zdravá půlka obličeje se zkroutila do úsměvu a na okamžik vypadala téměř normálně. „Vstal jsem pozdě.“

Vstal pozdě? Nick zapřemýšlel, co tím muž myslí. Bylo přece již čtvrt na jednu v noci.

„Sedmkrát na Queensmill Road,“ oznámila jedna z žen průvodčímu. Kolečko čtyřikrát zaskřípalo a strojek vyplivl bílou jízdenku.

„Queensmill Road!“ vykřikl motocyklista. „Tam jsem měl tu nehodu.“ Dotkl se prstem zraněné hlavy, i když se Nickovi, který ho pozoroval v odrazu okna, zdálo, jako by prostrčil prst až dovnitř hlavy. „Napral jsem to do pojízdný knihovny,“ vysvětlil muž.

„A zavřeli vás za nebezpečnou jízdu?“ zeptal se muž s hedvábnou šálou a celá společnost vybuchla smíchem, jako by šlo o náramný vtip.

Asi o pět minut později autobus zastavil podruhé.

„Palliser Road,“ ohlásil průvodčí.

Na chodníku čekal přinejmenším tucet lidí a všichni očividně přicházeli ze stejné halloweenové party. Nastoupili do autobusu zjevně v dobré náladě, živě se mezi sebou bavili a na sobě měli bizarní paletu kostýmů. Nick si nedokázal pomoci a ohlédl se na ně přes rameno, když si sedali za něj.

Byly tam dvě ženy převlečené za strašidla, měly zelené hábity jako duchové. Také dva kostlivci. Chlapci jen o pár let staršímu než Nick trčel mezi lopatkami nůž a z koutku úst mu kapala rudá krev. Starší pár si z nějakého důvodu vybral kompletní viktoriánský oděv s cylindrem a šosy u muže a nadýchané plesové šaty pro ženu. Přestože venku nepršelo, oba byli celí promočení. Muž si všiml, že na něj Nick zírá.

„To je naposledy, co jsem si vyjel na prázdniny na *Titaniku*!“ Nick zahanbeně uhnul pohledem.

Lidé z první zastávky se brzy dali do hovoru s těmi z druhé a atmosféra v autobusu sklouzla do volné zábavy.

„Sire Oswalde! Neviděla jsem vás jak dlouho… Třicet let? Vypadáte příšerně!“

„Barbara, že? Barbara Bennettová! Jak se má váš manžel? Stále žije? Ano? No, to vážně nerad slyším.“

„Vzal jsem rodinu na Vánoce na lyže. Skvěle jsme si to užívali, až jsem pak bohužel dostal těžký infarkt…“

„Vlastně jedu dolů do Putney navštívit Fergussonovy. Moc milý pár. Oba odešli za války…“

A tak to šlo další půlhodinu. Ostatní cestující si Nicka nevšímali a on z toho měl radost. I když ho obklopovali ze všech stran, připadal si odlišný. Nedokázal přesně určit v čem. Možná tím, že se zjevně všichni navzájem znali. Prostě toho mají víc společného.

Noční autobus zastavil ještě třikrát. Na Queensmill Road, kde vystoupilo sedm účastníků party. Na Lower Mill Hill Road. A konečně na Clifford Avenue. Když vyjeli z této třetí zastávky, autobus se již zcela zaplnil, lidé stáli v uličce a tísnili se na plošině. Poslední cestující byl z nich nejpodivnější. Vypadal, jako by právě vyvázl z ohně. Měl potrhané a ohořelé šaty. Z podpaží se mu kouřilo, a když mu průvodčí poklepal na rameno a ukázal na cedulku Nekouřit, zmohl se jen na omluvné kývnutí.

Zavládla ještě družnější atmosféra. Všude kolem Nicka se ozývalo spokojené hlaholení, takže přes ně už neslyšel zvuk motoru, a cestující v horním patře se pustili do sborového zpěvu písně John Brown mrtev jest a jeho tělo tlí, doprovázeného výbuchy veselí. Nick se snažil na ně nezírat, nedokázal si však pomoct. Jak se autobus blížil k obchodům na kraji Richmondu, obrovitá tlustá žena, nesmyslně oblečená do zeleného operačního pláště, která seděla vedle plešatého mužíka, se náhle otočila a pohlédla na něj.

„Na co tak koukáš?“ vybafla.

„Já jsem…“ Nickovi vypověděl jazyk službu. „Promiňte. Já jen, že je už spousta hodin. A rodiče mě asi zabijou!“

„Na to už je dost pozdě, ne?“

„Nevím, co tím myslíte.“

„No, tak to bude tvůj pohřeb. Tvůj pohřeb!“ Žena se bláznivě rozchechtala a strčila do plešatého muže, až spadl ze sedadla.

Nočním autobusem zaburácel smích. Zpěv nahoře ještě zesílil. Muž v obleku s vestou tiše zamumlal „Pardon“ a smetl si z kolena červa. Žena vedle něj si u nosu držela kapesník, zatímco žena za ní jako by si sundala celý nos a zabalila si ho do kapesníku.

Nick už to déle nevydržel. Autobus se blížil k centru města. Poznával jednotlivé obchody. Pak zastavili na červené a tehdy se rozhodl. Zatřásl Jeremym a vzbudil ho.

„Jdeme!“ zasyčel.

„Cože?“

„Už jsme tady!“

Nick vstal, bratra napůl vlekl za sebou, a začal se prodírat na konec autobusu. Stále svítila červená, ale věděl, že se světla každou vteřinu změní. Ostatní cestující se ho nesnažili zastavit, ale vypadali překvapeně, že by měl vystupovat právě zde.

„Tady přece nemůžete vystupovat!“ vykřikl jeden z nich.

„Ještě tam nejsme!“

„Co to vyvádíte?“

„Vraťte se!“

Naskočila oranžová, pak zelená. Autobus se rozjel. „Stát!“

„Zastavte ho!“

Průvodčí stojící vzadu na plošině se protlačil k Nickovi a ten ucítil, jak mu na vteřinu sevřely rameno prsty studené jako led.

„Skoč!“ vykřikl. Jeremy se vrhl z rozjíždějícího se autobusu a vytáhl ven i Nicka, který ho pevně svíral za ruku. Průvodčí zaječel a pustil ho. A pak se oba chlapci rozplácli na ulici, zatímco noční autobus s rachotem dál nabíral rychlost po hlavní silnici a mizel ve tmě.

„Co to mělo znamenat?“ zeptal se Jeremy a hrabal se na nohy.

„Nevím,“ zamumlal Nick. Zůstal klečet a sledoval, jak noční autobus zahýbá za roh, mizí a ještě chvíli nechává za sebou ozvěnu „Johna Browna“, visící jako nějaké neviditelné zvíře ve vzduchu, než odlétla a pospíšila si za ním.

„Podvrknul jsem si kotník,“ zakňoural Jeremy.

„Na tom teď nesejde.“ Nick vstal a přešel k bratrovi. „Jsme doma.“

„Jste ti nejnezodpovědnější a nejneposlušnější malí grázlové, jaké jsem kdy zažil! Uvědomujete si, že jsem se zrovna chystal volat na policii? Umírali jsme s matkou strachem. To je naposledy, co jste šli sami na nějakou party. Vlastně je to naposledy, co jste *vůbec* šli na nějakou party! Nemůžu uvěřit, že jste mohli udělat takovou pitomost…“

Byla neděle ráno, snídali a John Hancock stále ještě zuřil. Když kluci došli deset minut před jednou prochladlí a vyčerpaní domů, pochopitelně na ně čekal. Tu noc se omezil jen na deset minut křiku, ale po vydatném spánku se u snídaně zdálo, že jeho zlost ani v nejmenším nevyprchala. A Nicholas se mu v hloubi duše ani nedivil. Rodiče byli vyděšení – o tom nepochyboval. Jistě, jemu bylo sedmnáct a dokázal se o sebe postarat, Jeremy však měl jen dvanáct. A po ulicích se toulala spousta podivínů. Všichni to věděli.

Podivínů…

„Pověz mi víc o tom, jak jste se dostali domů,“ vyzvala ho matka. Rosemary Hancocková byla tichá a rozvážná žena a obvykle zasahovala, když mezi otcem a syny vypukla hádka… a o to v malém a těsném domku nebyla nikdy nouze. Pracovala v místním knihkupectví a Nick si všiml, že drží v ruce dvě knihy. Jedna byly dějiny Londýna. Druhá plán města. Položila je na stůl vedle croissantů a kávy.

„Už nám to řekli,“ zamračil se John.

Rosemary si ho nevšímala. „Takže jste nasedli na linku 227B,“ pokračovala. „Šlo o starý autobus. Vypadal nějak takhle?“ Ukázala Nicholasovi v knize fotografii. Byl na ní přesně takový autobus, ve kterém seděli.

„Co na tom sejde, jak ten autobus vypadal?“ vpadl John.

„Jo. Vypadal přesně takhle,“ přerušil ho Jeremy. „A vzadu měl otevřené dveře.“

„A ten průvodčí ti vrátil staré mince?“

„Ano.“ Nick položil peníze na noční stolek. Za denního světla vypadaly víc než staře. Některé pokrývala rez, jiné nějaký sliz. Jen pohled na ně mu naháněl husí kůži, i když přesně nevěděl proč.

„Vzpomínáš si, kde ten autobus zastavoval?“ zeptala se Rosemary. Zavřela knihu. „Říkal jsi, že jel na Clifford Avenue a Lower Mill Hill Road.“

„Ano.“ Nick chvilku zapřemýšlel. „Nejdřív zastavil ve Fulhamu. St. Marks Grove nebo tak nějak. A pak na Palliser Road. A potom…“

„Nebyl to Queensmill Road?“ zeptala se Rosemary. Nick na ni vykulil oči. „Jo. Jak to víš?“

„O co ti vlastně jde?“ dožadoval se John. „Co na tom sejde, jak ten autobus vypadal anebo kudy jel?“

„Jde o to, že neexistuje žádná linka 227B,“ odpověděla Rosemary. „Prošla jsem dnes ráno londýnský jízdní řád, když jsi šel pro croissanty. Z Trafalgarského náměstí skutečně jede spoj do Richmondu, jenže to je devítka.“ Poklepala na knihu. „A autobus, který chlapci popsali, a ten, který jsem jim ukázala na fotografii… to je starý routemaster. Takové se už nevyrábějí třicet let a určitě ani nejezdí jako linkové spoje.“

„No dobře, jak…“ John se otočil k Nickovi.

Ale ten se upřeně díval na matku. Krev mu zmizela z obličeje. Cítil, jak se mu stahuje k srdci. „Ale znala jsi tu trasu,“ namítl.

„Nemám ponětí, co se tu vlastně děje,“ začala Rosemary. „Buď jste si to celé oba vymysleli, anebo… no, nevím… nejspíš se muselo jednat o nějaký kanadský žertík nebo něco podobného.“

„Pokračuj,“ řekl Nick. Natáhl se po pomerančovém džusu a trochu usrkl. Vyschlo mu v ústech.

„No, zdá se, že jste si včera v noci udělali výlet po hřbitovech v západním Londýně.“ Otevřela mapu a ukazovala. „St. Marks Grove, hned za Fulham Road…“

Nick si vzpomněl na vysokou kovovou mříž s cedulí.

„…to je Bromptonský hřbitov. Hammersmithský hřbitov je na Palliser Road. Fulhamský hřbitov… ten je na Fulham Palace Road, ale naproti Queensmill Road. Putneyský hřbitov je na Lower Mill Hill Road a konečně na Clifford Avenue, kde jsi říkal, že jsi viděl

toho muže, co se z něj kouřilo nebo hořel –, tak tam stojí Mortlakeské krematorium.“

Zaklapla mapu.

Jeremy seděl bez hnutí a z pusy mu trčel kus croissantu.

John Hancock vstal. „Jasně že to byl kanadský žertík,“ prohlásil. „A teď mi radši pomoz zvednout Nicka z podlahy. Vypadá to, že omdlel.“

HARRIETIN HRŮZNÝ SEN

To, co dělá sny tak hrůzné, je jejich *živost*. Harrieta doopravdy cítila, že sedí v kině, a ne že leží v posteli a dívá se na film, který je o ní. A přestože si kdysi přečetla, že se lidem zdají jen černobílé sny, ten její byl v zářivých barvách Technicoloru. Viděla se ve svých oblíbených růžových šatech a ve vlasech měla červené mašle. Harrietu pochopitelně ani ve *snu* nenapadlo, že by mohla mít černobílý sen. Pro ni bylo dost dobré jen to nejlepší.

Nicméně tohle byl sen, který si rozhodně nepřála. Jak ležela s pokrčenýma nohama a rukama podél boků, přála si, aby se mohla probudit a zavolat na Fifi – svou francouzskou chůvu –, ať jí připraví snídani. Tenhle sen, který mohl trvat jen vteřiny, ale současně jí připadal, že se vleče celou noc, byl mimořádně hrůzný. Vlastně horší než běžná noční můra. A stejně tak i pravda.

Přitom začal tak nádherně. Harrieta v růžových šatech poskakovala po cestě jejich krásného domu za Bathem ve Wildshiru. Slyšela sama sebe, jak si prozpěvuje. Vracela se ze školy a vydařil se jí skutečně úspěšný den. Dostala jedničku z hláskování, ačkoli věděla, že podváděla – dívala se přitom na tahák schovaný v penálu, – i tak si užívala jedničku a to, že byla nejlepší ve třídě. Jane Wilsonová, která skončila druhá, pochopitelně na její adresu utrousila pár ošklivých poznámek, ale Harrieta jí to spočítala: „úplně náhodou“ ji při obědě polila mlékem.

Byla ráda, že je zase doma. Harrietiným domovem bylo obrovské bílé stavení – nikdo ve škole neměl větší dům než ona – stojící v nádherné zahradě s vlastním potůčkem a miniaturním vodopádem. Před vstupními dveřmi čekalo opřené o zeď její zbrusu nové kolo, i když si ho asi měla schovat do garáže a nenechávat ho celý týden na dešti, protože už začínalo rezavět. No co, byla to Fifiina chyba. Kdyby jí ho uklidila, bylo by teď v pořádku. Harrietu napadlo, že si půjde postěžovat matce. Měla pro případy, kdy se věci nevyvíjely podle jejích představ, nacvičený obličej a dokázala ze sebe vyždímat záplavu slz. Pokud si bude stěžovat dost naléhavě, máma možná Fifi i vyhodí. To by byla legrace. Harrietě se podařilo zbavit se takhle už čtyř chův. Ta poslední vydržela jen tři týdny!

Otevřela dveře a právě tehdy se všechno začalo kazit. Nějak to vycítila, ještě než si uvědomila, co se vlastně děje. Ale to je přece ve snech běžné. Události se v nich odehrávají tak rychle, že o nich víte dřív, než k nim skutečně dojde.

Otec se vrátil z práce brzy. Harrieta si už všimla jeho porsche zaparkovaného na příjezdové cestě. Guy Hubbard vedl v Bathu obchod se starožitnostmi a v poslední době se začal plést i do dalšího podnikání. Zařizoval si firmu v Bristolu a také měl něco společného s výstavbou rekreačních domků na Mallorce. Ale jeho hlavní láskou byly starožitnosti. Cestoval po celé zemi, navštěvoval domy, často ty, kde nedávno zemřeli lidé. Představil se a porozhlédl se kolem, zhodnotil zkušeným zrakem cennosti. „To je hezký stůl," řekl třeba. „Dám vám za něj padesát liber. Na ruku. A bez otázek. Co vy na to?" Poté se stejný stůl objevil v jeho obchodě s cenovkou pět set, nebo dokonce pět tisíc liber. Takové bylo tajemství Guyova úspěchu. Lidé, se kterými jednal, nikdy neměli ani tušení, jakou má jejich majetek ve skutečnosti hodnotu. On však ano. Jednou řekl, že vzácný kousek ucítí ještě dřív, než ho uvidí.

Právě teď seděl v předním obývacím pokoji a mluvil s manželkou tlumeným, nešťastným hlasem. Něco bylo špatně. Hrozně špatně. Harrieta přešla ke dveřím a přitiskla ucho na výplň.

„Jsme vyřízení," říkal právě Guy. „Odepsaní. Skončili jsme bradou vzhůru, drahá. A nemůžeme s tím nic dělat."

„Copak jsi o všechno přišel?" zeptala se jeho žena. Hilda Hubbardová kdysi bývala kadeřnicí, ale mnoho let už nepracovala. I tak si stále stěžovala, jak je unavená, a dopřávala si nejméně šest dovolených ročně.

„Úplně o všechno. Podtrhli mě. Jack s Barrym všechno sebrali. Utekli ze země. Vzali všechny peníze a nechali mi jen dluhy."

„Ale co budeme dělat?"

„Prodáme, co můžeme, a začneme znovu, zlato. Zvládneme to. Ale neudržíme dům. Ani auta…"

„A co Harrieta?"

„Pro začátek bude muset odejít z té výběrové školy. Odteď začne chodit na státní. A taky ta výletní plavba, na kterou jste se chystaly. Budete na ni muset zapomenout!"

Harrieta už slyšela dost. Rozrazila dveře a nakráčela do pokoje. Ve tváři byla rudá a rty sevřela tak pevně, že se jí vyšpulily, jako by líbala vzduch.

„Co se stalo?“ zaječela pronikavě. „Co to povídáš, tati? Proč bych nemohla na tu výletní plavbu?“

Guy vyskočil a zaraženě se podíval na dceru. „Poslouchala jsi za dveřmi?“ vyštěkl.

Hilda seděla na židli a držela sklenici whisky. „Nekřič na ni, Gyui,“ ozvala se.

„Řekni mi to! Řekni mi to! Řekni mi to!“ Harrieta se zatvářila, jako by chtěla propuknout v pláč. Ale pak se rozhodla, že se nerozbrečí. Na druhou stranu by mohla zkusit jedno ze svých uši drásajících zaječení.

Guy Hubbard teď stál u krbu. Byl to malý muž s černými, dozadu ulízanými vlasy a úzkým knírkem. Měl na sobě drahý oblek s červeným kapesníčkem vykukujícím z náprsní kapsy. S Harrietou si nikdy nebyli doopravdy blízcí. Vlastně s ním Harrieta mluvila co nejméně a obvykle ho jenom požádala o peníze.

„Dobře, ať to víš,“ prohlásil. „Právě jsem zbankrotoval.“

„Cože?“ Harrieta vzápětí cítila, že jí i proti její vůli vystoupily do očí slzy.

„Tebe se to netýká, drahoušku…“ spustila Hilda.

„Ale týká,“ přerušil ji Guy. „Dojde tu k pár změnám, holčičko. To je jisté. Můžeš zapomenout na drahé šaty a francouzské chůvy…“

„Na Fifi?“

„Vyhodil jsem ji dnes ráno.“

„Ale já ji měla ráda!“ Harrietě se po tvářích začaly koulet slzy.

„Budeš si muset začít na sebe vydělávat. Než splatím všechny dluhy, nebudeme mít peníze ani na plechovku fazolí. Musíš si sehnat nějakou práci. Kolik ti vlastně je? Čtrnáct?“

„Dvanáct!“

„No, i tak můžeš třeba roznášet noviny nebo něco takového. A, Hildo, ty se zase musíš vrátit do kadeřnictví. Stříhání a sušení za třicet liber.“ Guy vytáhl cigaretu, zapálil si ji a vyfoukl oblak modrého kouře. „Koupíme si dům v Bletchley nebo na podobném místě. A můžeme si dovolit jen jednu ložnici.“

„A kde budu spát já?“ zakvílela Harrieta.

„Třeba v koupelně.“

A to byla poslední kapka. Nyní dala Harrieta slzám volný průchod – a to nejen z očí, ale také, což bylo mnohem odpornější, teklo jí i z nosu. A současně ze sebe vydala jeden z nejhlasitějších a nejpronikavějších výkřiků. „Nechci! Nechci! Já nechci!“ zaječela. „Neodejdu z tohohle domu a nebudu spát v koupelně. Všechno je to tvoje chyba, tati. Nenávidím tě, vždycky jsem tě nenáviděla a taky nenávidím mámu a pojedu na tu výletní plavbu, a jestli mě budeš chtít zastavit, udám tě na sociálce a na policii a všem řeknu, že jsi kradl věci stařenkám a nikdy jsi neplatil daně, a za to tě zavřou do vězení a mně to bude úplně jedno!“

Harrieta vřískala tak hlasitě, že se div neudusila. Zmlkla a zhluboka se nadechla, pak se otočila na patě, vztekle vyšla z místnosti a práskla za sebou dveřmi. Při odchodu ještě zaslechla, jak její otec mumlá: „Budeme muset s tou holkou něco udělat.“

Ale už byla pryč.

A pak, jak se to často ve snech stává, si pamatovala další den, anebo to byl možná až následující, jak sedí za stolem s matkou, která jí misku nízkotučných cereálií a čte noviny, když do kuchyně přišel otec.

„Dobré ráno,“ pozdravil.

Harrieta si ho nevšímala.

„No dobře,“ prohlásil Guy. „Slyšel jsem, co jsi říkala, a probral jsem to s matkou; přišel čas, kdy musíme nastolit nový režim.“

Harrieta si podala třetí lívaneček a ponořila ho do šlehačky. Bude velice rezervovaná a důstojná, rozhodla se. Jako dospělá. Zamýšlený účinek jí pokazila jen trocha rozpuštěné šlehačky, která jí stekla na bradu.

„Stěhujeme se,“ oznámil Guy. „Ale máš pravdu. V našem novém bytě pro tebe nebude dost místa. Až příliš jsi zpanštěla.“

„Guyi…“ zamumlala nesouhlasně Hilda.

Manžel ji ignoroval. „Mluvil jsem se strýčkem Algernonem,“ pokračoval. „Souhlasil, že si tě vezme k sobě.“

„Nemám strýčka Algernona,“ odfrkla Harrieta.

„Není to tvůj skutečný strýček, ale starý rodinný přítel. Vede v Londýně restauraci. *Sawney Bean*. Tak se ten podnik jmenuje.“

„To je pitomé jméno pro restauraci, *U prosťáčka Fazolky*“ namítla Harriet.

„Pitomé nepitomé, je to bomba. Hotový zlatý důl. A potřebuje mladou dívku, jako jsi ty. Neptej se mě na co! Tak jsem mu dnes zavolal a už si pro tebe jede. Můžeš být u něj. Možná jednou, až dáme věci do pořádku…“

„Ale moje malá princezna mi bude chybět!“ zasténala Hilda.

„Vůbec ti nebude chybět! Tolik ses věnovala hraní bridže a lakování nehtů, že jsi ji zapomněla vychovávat. Možná právě proto se z ní stal takový rozmazlený spratek. Teď už je pozdě. Algernon přijede brzy. Raději jí běž sbalit věci.“

„Moje děťátko!“ Tentokrát se dala do breku Hilda a slzy jí padaly do misky s cereáliemi.

„Vezmu si dva kufry,“ prohlásila Harrieta. „A ty mi raději dej kapesné. Na půl roku dopředu!“

Strýček Algernon přijel v poledne. Po tom, co říkal otec, Harrieta čekala, že dorazí v rolls-royci anebo přinejhorším v jaguáru, a proto byla zpočátku zklamaná. Přirachotil v otlučené bílé dodávce s názvem restaurace *Sawney Bean* na boku, vyvedeným krvavě rudými písmeny.

Dodávka zastavila a z předního sedadla se vysoukala podivná postava. Muž byl tak vysoký, že si Harrieta ani nedokázala představit, jak se mohl vejít dovnitř. Když se narovnal, tyčil se nad autem a jeho holá hlava přečnívala dokonce i anténu na střeše. A také byl odporně hubený. Jako by normálního člověka někdo napnul na skřipec a natáhl. Nohy a ruce visící podél těla vypadaly jako gumové. I tvář měl neobyčejně odpudivou. Přestože mu chyběly vlasy, nad malými lesklými očky se mu klenulo ježaté nesouměrné obočí. Kůže měla barvu pingpongového míčku. A celá hlava ho vzdáleně připomínala i tvarem. Na sobě měl černý kabát s kožešinovým límcem a na nohou černé lakýrky, které při chůzi vrzaly.

Guy Hubbard ho vyběhl přivítat. „Ahoj, Archie,“ zahalekal. Potřásli si rukama. „Jak jdou obchody?“

„Fofr. Hrozný fofr.“ Algernon měl tichý hluboký hlas, Harrietě připomínal funebráka. „Nemůžu se tu zdržet, Guyi. Na večeři už musím být zpátky ve městě. Na večeři!“ Olízl si rty vlhkým růžovým jazykem. „Dnes máme plno do posledního místa. A zítra taky. Jako celý zbytek týdne. *Sawney Bean* je úspěšný tak, že se mi o tom ani nesnilo.“

„A vsadím se, že vynáší.“

„Dá se říct.“

„Takže je máš?“

Algernon se usmál, sáhl do kapsy kabátu a vytáhl pomačkanou hnědou obálku, kterou podal Guyovi. Harrieta od předních dveří jen zmateně přihlížela. Věděla, co takové hnědé obálky obsahují, když je nosil otec. Tenhle muž mu právě dával peníze – a podle velikosti obálky hodně peněz. Ale vždyť naopak on si ji má odvést a starat se o ni. Neměl by tedy spíš Guy platit *jemu*?

Guy schoval peníze.

„Tak kde ji máš?“ zeptal se Algernon.

„Harrieto!“ zavolal Guy.

Harrieta popadla své dva kufry a vyšla naposledy z domu. „Tady jsem,“ řekla. „Nečekáte, doufám, že pojedu v té naprosto odporné těsné dodávce…“

Guy se zamračil. Avšak Algernon jako by ji vůbec neslyšel. Hleděl na ni a v očích měl zvláštní pohled. Zjevně ho potěšilo, co vidí. Vypadal spokojeně. Ale bylo v nich i něco jiného. Hlad? Harrieta přímo cítila, jak jí jeho pohled přejíždí po těle od hlavy k patě.

Postavila kufry na zem a zaškaredila se, když jí přejel prstem po tváři. „No ano,“ vydechl. „Je dokonalá. Prvotřídní. Hodí se dokonale.“

„K čemu se hodím dokonale?“ zajímala se Harrieta. „O to se nestarej,“ odbyl ji Guy.

Mezitím k nim došla i Hilda. Třásla se, a jak si Harrieta všimla, vyhýbala se pohledu na nově příchozího.

„Je čas jet,“ řekl Guy.

Algernon se na Harrietu usmál. Měl děsivé zuby. Žluté, křivé a – co bylo nejhorší – podivně špičaté. Vypadaly spíš jako zuby

nějakého dravého zvířete. „Nastup si," vyzval ji. „Je to dlouhá cesta."

Hilda se rozplakala. „To mě ani nepolíbíš na rozloučenou?" zakvílela.

„Ne," odsekla Harrieta.

„Sbohem," pronesl stroze Guy. Zjevně chtěl celou záležitost co nejvíc zkrátit.

Harrieta nastoupila do dodávky, zatímco Algernon dával dozadu její kufry. Přední sedadlo bylo potaženo lacinou koženkou, která se na mnoha místech trhala a lezlo z ní čalounění. Také na podlaze uviděla pěknou spoušť; obaly od sladkostí, staré účtenky a prázdnou krabičku od cigaret. Zkusila stáhnout okénko, ale páčkou nešlo otočit.

„Sbohem, mami! Sbohem, tati!" zavolala přes sklo. „Nikdy se mi tu nelíbilo a není mi líto, že odjíždím. Možná se zase uvidíme, až budu dospělá."

„To pochybuju…" Skutečně otec řekl právě tohle? Rozhodně to tak znělo. Harrieta se jen pohrdavě odvrátila.

Algernon se nasoukal vedle ní. Aby se vešel dovnitř, musel se celý skrčit, i tak se hlavou dotýkal stropu. Nastartoval a za chvíli už byli na cestě. Harrieta se neohlédla. Nechtěla, aby si rodiče mysleli, že jí budou chybět.

Nepromluvili spolu, dokud nevyjeli na dálnici M4 a nezamířili na dlouhou pouť na jih k městu. Harrieta se rozhlédla, kde je rádio, chtěla si poslechnout nějaké písničky. Ale někdo ho ukradl, z přístrojové desky trčely jen vytržené dráty. Uvědomovala si, že ji Algernon při řízení koutkem oka nenápadně sleduje, a když už to začalo být příliš znervózňující, nakonec se s ním dala do řeči.

„Tak mi něco povězte o té svojí restauraci," vyzvala ho.

„A co bys chtěla vědět?" zeptal se.

„Nevím…"

„Je hodně exkluzivní," spustil Algernon. „Vlastně tak exkluzivní, že o ní ví jen hodně málo lidí. Přesto je však neustále nabitá k prasknutí. Nemáme žádnou reklamu, ale lidé si o nás řeknou. Zpráva jde od úst k ústům. Ano. Od úst k ústům, to je opravdu výstižné."

Ze způsobu, jakým to řekl, naskakovala husí kůže. Znovu si naslinil rty. A uchechtl se jakoby nějakému skrytému vtipu.

„Je to drahá restaurace?“ zeptala se Harrieta.

„Ó ano. Nejdražší restaurace v Londýně. Víš, na kolik by tě přišla v mé restauraci večeře pro dva?“

Harrieta pokrčila rameny.

„Na pět set liber. A to není v ceně víno.“

„To je nesmysl!“ zaškaredila se Harrieta. „Nikdo přece nedá tolik peněz za večeři pro dva.“

„Mí zákazníci ano. A rádi. Však uvidíš…“ Algernon se znovu uchechtl. Oči měl stále upřené na silnici před sebou. „Existují lidé, kteří vydělávají spoustu peněz. Filmové hvězdy a spisovatelé. Investiční bankéři a obchodníci. Mají miliony a miliony liber a chtějí je za něco utratit. Takoví lidé rádi zaplatí stovky liber jen za pár lžiček kaviáru. A tisíce liber za jedinou láhev vína! Navštěvují nejdražší restaurace a je jim jedno, kolik je to stojí, pokud jejich jídlo připraví slavný kuchař, ideálně s menu ve francouzštině, a pokud obsahuje ty nejvzácnější lahůdky, za obrovské peníze dovezené z celého světa. Sleduješ mě, drahoušku?“

„Neříkejte mi drahoušku,“ odsekla Harrieta.

Algernon se tiše rozesmál. „Pak pochopitelně přijde chvíle,“ navázal, „kdy tito lidé už ochutnali všechno, co se dalo. Nejlepšího uzeného lososa i nejjemnější steak. Na světě existuje jen omezené množství lahůdek a přísad, drahoušku, a oni brzy zjistí, že už je všechny měli. Existují sice tisíce způsobů, jak je připravit. Prsíčka z holoubátka s marmeládou a paštikou z husích jater. Uzený mořský ďas na šalotce a houbách šii-take. Jenže nastane čas, kdy si uvědomí, že už měli všechno. Kdy jejich chuť k jídlu otupí. Kdy se začnou poohlížet po naprosto odlišném kulinářském zážitku. A tehdy zavítají k nám do *Sawney Bean*.“

„A proč jste dal restauraci tak pitomé jméno?“ zeptala se Harriet.

„Jmenuje se po skutečné osobě,“ odpověděl Algernon. Zdálo se, že ho Harrietin tón ani trochu nevyvádí z míry, přestože se schválně snažila ho dopálit. „Sawney Bean žil ve Skotsku na začátku šestnáctého století. A měl zvláštní chutě…“

„Nečekáte, doufám, že v té restauraci budu pracovat?“

„Pracovat?“ usmál se Algernon. „Jistěže ne. Ale očekávám, že se v ní objevíš. Vlastně mám v úmyslu tě tam představit na dnešní večeři…“

Sen se odvíjel dál a náhle se ocitli v Londýně, jeli po King‘s Road v Chelsea. A skutečně tam stála restaurace! Harrieta spatřila malou budovu z bílých cihel a s názvem vyvedeným rudými písmeny nade dveřmi. Podnik neměl výlohu a nikde nevisel jídelní lístek. Kdyby jí ho Algernon neukázal, vlastně by si jej ani nevšimla. Zapnul blinkr a dodávka zahnula do úzké boční uličky a pak za budovu.

„Tak tady bydlíte?“ zeptala se Harrieta. „A já tu mám taky bydlet?“

„Jen příštích pár hodin,“ odpověděl Algernon. Zajel na konec uličky na malý dvorek obklopený ze všech stran vysokými cihlovými zdmi. Stála tam řada popelnic a jediné kovové dveře s několika zámky. „Jsme tady,“ řekl.

Zrovna když Harrieta vystoupila, dveře se otevřely a vyšel z nich malý tlustý muž celý v bílém. Vypadal jako Japonec. Měl žlutooranžovou pleť a šikmé oči. Na hlavě se mu kývala šéfkuchařská čepice. Když se usmál, v odpoledním slunci mu zasvítily tři zlaté zuby.

„Tak jste ji vážně přivezl!“ vykřikl. Měl silný orientální přízvuk.

„Ano. Tohle je Harrieta.“ Algernon se opět s námahou vysoukal z auta.

„Nevíte, kolik asi váží?“ zeptal se kuchař.

„Ještě jsem ji nevážil.“

Šéfkuchař ji přejel očima. Harrieta se cítila čím dál stísněněji. Způsob, jakým si ji ten muž zkoumavě prohlížel… skoro jako by byla jen kusem masa. „Bude moc dobrá,“ zamumlal.

„Je mladoučká a zhýčkaná,“ odpověděl Algernon. Pokynul ke dveřím. „Tudy, má drahá.“

„A co moje kufry?“

„Nebudeš je potřebovat.“

Harriety se zmocnila nervozita. Nebyla si jistá proč, ale byla to právě nevědomost, kvůli které se cítila stále hůř. Možná jde o to

jméno. Sawney Bean. Když o něm tak přemýšlela, uvědomila si, že ho *zná*. Ze ho zaslechla v nějakém televizním pořadu nebo ho viděla v knize. Určitě ho zná. Ale jak…

Nechala se dvojicí mužů odvést do restaurace a trhla sebou, když za ní zapadly masivní kovové dveře. Ocitla se v naleštěné kuchyni obložené bílými kachličkami a vybavené velkými profesionálními sporáky, nablýskanými hrnci a pánvemi. Restaurace měla zavřeno. Byly asi tři hodiny odpoledne. Oběd skončil. A do večeře ještě bylo dost času.

Uvědomila si, že Algernon a šéfkuchař na ni mlčky hledí, oba s tímtéž nadšeným a hladovým pohledem. Sawney Bean! *Kde* jen to jméno slyšela?

„Je dokonalá," prohlásil šéfkuchař.

„Přesně, jak jsem si myslel," přidal se Algernon.

„Možná trochu tučná…"

„Nejsem tučná!" vykřikla Harrieta. „Ale to je jedno, nelíbí se mi tady. Chci se vrátit domů. Hned mě odvezte zpátky."

Algernon se tiše rozesmál. „Na to je už pozdě," prohlásil. „Příliš pozdě. Zaplatil jsem za tebe spoustu peněz, drahoušku. A řekl jsem ti, že chci, abys tu byla dnes na večeři."

„Možná začneme tím, že ji naložíme do bílého vína," zauvažoval šéfkuchař. „A později přidáme béarnskou omáčku…"

A tehdy si Harrieta vzpomněla. Sawney Bean. Četla o něm v knize hororových povídek.

Sawney Bean.

Kanibal.

Otevřela ústa a chtěla začít křičet, ale nevyšel z nich žádný zvuk. No ovšem, když máte zlý sen, nemůžete křičet. Sice to zkoušíte, ústa vás však neposlechnou. Nic z nich nevyjde. A přesně to se stalo i Harrietě. Cítila, jak se v ní kdesi uvnitř ozývá jekot. Viděla Algernona a šéfkuchaře, jak se k ní přikrádají. Místnost se s ní zatočila, hrnce a pánve jí kroužily kolem hlavy, ale výkřik stále nepřicházel. A pak ji pohltil vír a poslední, nač si pamatovala, byla ruka, jež ji podpírala, aby se nepohmoždila při pádu a nepoškodila si jemné maso.

Naštěstí se pak probudila.

Všechno to byl jen hrůzný sen.

Harrieta pomalu otevřela oči. Vědomí, že to všechno se vlastně *nestalo*, byl nejkrásnější okamžik v jejím životě. Otec nezbankrotoval. Rodiče ji neprodali šílenci v bílé dodávce. Fifi je stále u ní, pomůže jí s oblékáním a přinese snídani. Vstane a půjde do školy a za pár týdnů odjedou s matkou na okružní plavbu po Karibiku. Cítila se zahanbeně, jak ji mohl tak hrozně vyděsit takový hloupý a směšný sen. Na druhou stranu, vše vypadalo naprosto skutečně…

Zvedla ruku, aby si otřela zpocené čelo.

Anebo se o to alespoň pokusila.

Ruce měla svázané za zády. Harrieta vytřeštila oči. Ležela na mramorovém kuchyňském stole. Na kamnech se vařila v obrovském hrnci voda. Japonský šéfkuchař krájel lesklým nožem z nerezavějící oceli cibule.

Harrieta otevřela ústa.

Tentokrát už dokázala křičet.

STRACH

Gary Wilson se ztratil. Byl unavený a cítil horko a vztek. Když se trmácel přes pole, které vypadalo přesně jako předchozí i to před ním, proklínal venkov, proklínal babičku za to, že žije právě tady, a ze všeho nejvíc proklínal matku, že ho zatáhla z jejich pohodlného londýnského domu až sem a nechala ho napospas uprostřed ničeho. Až se vrátí domů, pořádně jí to spočítá, jen ať se těší. Ale kterým směrem je vlastně domov? Jak se dokázal takhle dokonale ztratit?

Už podesáté se zastavil a snažil se zorientovat. Kdyby tu stál nějaký kopec, vylezl by na něj a pokusil se zahlédnout růžový domek, kde bydlí babička. Tohle však byl Suffolk, nejrovinatější kus Anglie, kde terénní vlny dokáže zakrýt i nejnižší tráva a kde je horizont vždy o kousek dál, než by měl správně být.

Gary byl na svých patnáct let vysoký a neustálý škleb a přimhouřené oči ho plně kvalifikovaly na školního bouchače. Nepůsobil zavalitě – pokud něco, tak spíš štíhle –, ale měl dlouhé ruce, tvrdé pěsti a uměl s nimi zacházet. Možná i proto byl nyní tak dopálený. Gary měl rád věci pod kontrolou. Dokázal se o sebe postarat. Jenže kdyby ho někdo viděl teď, jak bloudí po pustém poli uprostřed ničeho, smál by se mu. A pochopitelně by za to musel zaplatit.

Garymu Wilsonovi se nikdo nesmál. Nevysmívali se jeho jménu, školním výsledkům (vždy nejhorší) ani akné, které se mu nedávno rozlezlo po celém obličeji. Lidé se mu většinou vyhýbali a Garymu to vyhovovalo. Ve skutečnosti ho těšilo ubližovat druhým dětem, okrádat je o peníze na obědy anebo jim vytrhávat stránky z učebnic. Ale nejzábavnější bylo je děsit. Líbilo se mu, co přitom viděl v jejich očích. Bály se. A to dělalo Garymu náramně dobře.

Došel asi do čtvrtiny pole, když mu noha zapadla do výmolu a s rozpaženýma rukama se zapotácel dopředu. Podařilo se mu sice neupadnout, ale z podvrtnutého kotníku mu do nohy vystřelila bodavá bolest. Potichu zaklel, byl to výraz o čtyřech slabikách, při kterém se matka vždy nervózně ošila v křesle. Už dávno ho přestala napomínat, aby nemluvil sprostě. Nyní byl vysoký jako ona a věděl,

že se ho svým tichým způsobem taky bojí. Někdy se s ním pokusila hádat, jenže doba, kdy mu mohla poroučet, už navždy minula.

Byl její jediné dítě. Manžel Edward Wilson pracoval jako účetní v místní bance, až se jednoho dne celkem neočekávaně skácel k zemi mrtvý. Řekli jim, že dostal těžký infarkt. Když ho našli, stále ještě svíral v ruce razítko. Gary s otcem nikdy nevycházel, a ani ho nijak nepostrádal – zejména když si uvědomil, že zůstal jediným mužem v domě.

Jejich dvoupodlažní dům s podsklepením byl součástí terasového komplexu na Notting Hill Gate. Dostali pojistku a banka jim poskytla malou penzi, takže si ho Jane Wilsonová dokázala udržet. I tak ale musela zase nastoupit do práce, aby uživila Garyho a sebe… bylo celkem jasné, kdo z nich je náročnější.

Prázdniny někde v zahraničí nepřipadaly v úvahu. Ať Gary škemral a domáhal se jich sebevíc, Jane Wilsonová potřebné peníze prostě neměla. Ale její matka bydlela na statku v Suffolku, a tak dvakrát ročně, o letních prázdninách a na Vánoce, s Garym podnikala dvouhodinovou jízdu vlakem z Londýna do Pye Hall hned za vesničkou Earl Soham.

Bylo to krásné místo. Od silnice vedla jediná polní cesta alejí topolů kolem viktoriánského statku a pak mezerou v živém plotě. Zdálo se, že tam končí, ve skutečnosti však jen zahýbala a pokračovala k malé nesouměrné chalupě natřené bledou suffolskou růžovou, stojící uprostřed moře slámově žlutých sedmikrásek.

„Není to nádhera?“ nadchla se matka, když je taxík vezl z nádraží po polní cestě. Nad hlavou jim přeletěl pár černých vran a přistál na blízkém poli.

Gary si jen odfrkl.

„Pye Hall!“ povzdechla si matka. „Kdysi jsem tu bývala tak šťastná.“

Ale kde to je?

Kde je Pye Hall?

Když Gary přešel pole, které se ukázalo jako skoro nekonečné, kulhal již při každém kroku. Začínal také cítit první známky… něčeho. Nebyl doopravdy vyděšený. Na to měl příliš velký vztek. Ale začínal uvažovat, jak dlouho se ještě bude muset trmácet, než

zjistí, kde vlastně je. A kolik toho ještě *zvládne* ujít? Ohnal se po mouše, která mu bzučela kolem hlavy, a vyrazil dál.

Gary se nakonec od matky nechal přemluvit, aby sem jel. Věděl totiž, že když vydrží dost dlouho odmítat, nakonec ho bude muset uplatit spoustou cédéček – tedy úplně nakonec. A tak strávil cestu z Liverpool Street do Ipswiche poslouchánim heavymetalových hitů a dostal díky nim tak dobrou náladu, že když dojeli, dal dokonce babičce i letmou pusu na tvář.

„Ty jsi ale vyrostl," spráskla ruce babička, když se uvelebil v rozvrzaném křesle u plápolajícího krbu v pokoji. To říkala vždycky. Byla to taková nuda.

Pak si prohlédla dceru. „Nějak jsi zhubla, Jane. Vypadáš unaveně. A nemáš vůbec žádnou barvu."

„Jsem v pořádku, mami."

„Ne, nejsi. Vůbec nevypadáš dobře. Ale týden na venkově tě už postaví na nohy."

Týden na venkově! Jak Gary kulhal dál a dál přes pole a oháněl se po mouše kroužící mu neodbytně kolem hlavy, zatoužil po betonových silnicích, autobusových zastávkách, dopravních semaforech a hamburgerech. Konečně dorazil k živému plotu, který odděloval toto pole od jiného, a začal se skrz něj prodírat; holýma rukama rozhrnoval větve. Až pozdě si všiml, že mezi listy rostou i kopřivy. Zaskučel a přitiskl si sevřenou pěst ke rtům. Na dlani a prstech mu začaly naskakovat bílé puchýřky.

Co je na venkově tak skvělého?

No jistě, babička pořád básní o klidu a míru, čerstvém vzduchu, takové ty nesmysly, co blábolí lidi, kteří nepoznají ani zebru na přechodu, i když na ní stojí. Lidi, kteří jako by ani nežili. Kytky, stromy, ptáci a včely… Fuj!

„Na venkově je všechno jinak," říkávala. „Tak nějak splyneš s časem. Ani necítíš, jak čas kolem tebe ubíhá. Můžeš tu stát a představovat si, jaké to bylo, než lidé všechno pokazili hlukem a stroji. Stále tu cítíš magii krajiny. Moc matky Přírody. Je všude kolem tebe. Živá. Čekající…"

Gary poslouchal starou ženu a jen se šklebil. Zjevně už byla senilní. Na venkově není žádná magie, jedině dny, které se

donekonečna vlečou, a noci, kdy není co dělat. A matka Příroda? Dobrý vtip. I kdyby ta bába existovala – což bylo krajně nepravděpodobné –, už dávno by ji vyřídila města a ona by skončila pohřbená pod kilometry betonových dálnic. Řítit se stošedesátkou po dálnici M25 se staženou střechou a CD přehrávačem na plné pecky, *tomu* Gary říkal skutečná magie.

Po několika dnech povalování v domě se nechal babičkou přesvědčit, aby si vyšel na procházku. Pravda je, že se ve společnosti obou žen k smrti nudil, a navíc venku na polích bude moct kouřit cigarety, které si nakoupil za peníze ukradené z matčiny kabelky.

„Drž se vyšlapaných cest, Gary," varovala ho matka.

„A nezapomeň na venkovská pravidla," přidala se babička.

Gary si dobře pamatoval venkovská pravidla. Když se vyloudal z Pye Hall, natrhal několik hrstí polních květin a rozškubal je na kusy. A jak došel k brance, schválně ji nechal otevřenou a pochechtával se při pomyšlení na zvířata ze statku, která se nyní mohou zatoulat pryč až na silnici. Vypil colu a prázdnou plechovku zmáčkl v pěsti a odhodil doprostřed louky plné pryskyřníků. Pak nalomil větev jabloně a nechal ji zplihle viset. Vykouřil cigaretu a odhodil kouřící nedopalek do vysoké trávy.

A sešel z vyšlapané stezky. To možná nebyl zas tak dobrý nápad. Dřív než se nadál, zabloudil. Trmácel se přes pole a drtil obilí pod nohama, když si všiml, že je půda čím dál vlhčí a bahnitější. Noha se mu probořila skrz kukuřici, nebo co to vlastně bylo, a bota zapadla do vody a ta mu natekla dovnitř. Gary se zašklebil, chvíli uvažoval a rozhodl se vrátit cestou, kterou přišel.

Jenže ta tam jaksi nebyla. Měla tam být. Zanechal přece po sobě dost stop. Náhle však ulomená větev, plechovka od coca-coly i rozškubané květiny zmizely. A nikde ani známka po jeho vlastních stopách. Gary vlastně neviděl vůbec nic, co by poznával. A to bylo hodně divné. Stalo se to před dvěma hodinami.

Od té doby se věci vyvíjely od špatného k ještě horšímu. Gary prošel malým lesíkem (přestože si byl jistý, že nikde poblíž Pye Hall žádný lesík není) a podařilo se mu o šípkový keř poškrábat si rameno a nohu. Vzápětí nacouval do stromu, který mu natrhl oblíbenou

bundu, černobíle pruhovaný blejzr, který štípl v obchodu Oxfam v Notting Hill Gate.

Nakonec se vymotal z lesa – jenže ani pak to nebylo snadnější. Došel k potoku, který mu blokoval cestu, a jediným způsobem, jak ho překonat, bylo přejít po kládě, jež v něm napříč ležela. Málem se mu to i povedlo, v poslední chvíli se mu však kláda pod nohou pootočila a poslala ho naznak do vody. Postavil se, prskal a klel. Deset minut nato se zastavil na další cigaretu, jenže celá krabička byla rozmočená a k ničemu.

A teď…

Vykřikl, když ho hmyz, který pokládal za mouchu, ale vlastně to byl komár, bodl do krku u výstřihu. Zatahal za promočené a špinavé tričko s Bartem Simpsonem a zašilhal dolů na utrpěné škody. Koutkem oka zahlédl obrovskou rudou skvrnu. Přenesl váhu na poraněnou nohu a zasténal, když mu do ní vystřelila bolest. Kde je Pye Hall? Všechno to je matčina chyba. A babiččina. To ony mu navrhly, ať se jde projít. Dobrá, zaplatí za to. Však si dvakrát rozmyslí básnit o krásách venkova, až uvidí, jak z jejich milované chaloupky stoupá kouř.

Vtom ji spatřil. Růžové zdi a zešikmené komíny se nedaly zaměnit. Nějak nalezl cestu zpět. Stačí přejít ještě jedno pole a bude tam. S dušeným zakňučením se Gary vydal k domku. Kolem pole sice vedla stezka, ale on ji nepoužil. Vydal se přímo přes prostředek pole. Právě ho měli sklidit. Jejich smůla!

Pole bylo ještě rozlehlejší než to, kterým zrovna prošel, a zdálo se mu, že slunce pálí víc než předtím. Půda byla měkká a bořila se mu do ní chodidla. Kotník měl jako v ohni a každým krokem mu nohy těžkly a těžkly. Ani komár ho nechtěl nechat na pokoji. Bzučel mu kolem hlavy stále dokola a ten zvuk se mu zařezával do lebky. Gary však byl příliš unavený, než aby se ho snažil odhánět. Ruce mu mrtvolně visely v kloubech a prsty se otíraly o stehna džín. Pach venkova mu naplnil nos, byl výrazný a těžký, až se mu udělalo špatně. Kráčel asi deset minut, možná déle. Pye Hall se však nepřibližoval. Rozmazaně se tetelil na okraji zorného pole. Napadlo ho, jestli nedostal úpal. Když vyrazil, takové horko přece nebylo.

Každý krok byl obtížnější. Jako by mu nohy chtěly zakořenit v zemi. Ohlédl se (sykl, když mu límeček trička odřel komáří píchanec) a s úlevou uviděl, že už je přesně v půlce pole. Něco mu stékalo po tváři a skanulo na bradu – ale nepoznal, jestli to byl pot, nebo slzy.

Už nemohl dál. Před ním čněl ze země kůl a Gary se o něj vděčně opřel. Chvíli si odpočine. Země byla příliš měkká a vlhká, než aby si sedl, a tak si odpočine vestoje, opřený o kůl. Jen pár minut. Pak přejde zbytek pole.

A pak…

A pak…

Když začalo zapadat slunce a po Garym stále ani vidu, babička zavolala policii. Službu konající strážník si vzal popis ztraceného chlapce a ještě v noci začali pročesávat krajinu a pokračovali v pátrání dalších pět dní. Nenašli však jedinou stopu. Policie usoudila, že ho nejspíš vzal do auta nějaký cizinec. Možná ho někdo unesl. Nikdo však nic neviděl. Jeden ze strážníků prohlásil, že to vypadá, jako by si ho vzala samotná země a pohltila ho.

Gary pozoroval, jak policie nakonec odjela. Sledoval, jak matka vynáší z Pye Hall kufr a míří k taxíku, který ji odveze zpět na ipswichské nádraží na vlak do Londýna. Byl rád, že má tolik slušnosti a pláče, že truchlí nad svou ztrátou. Nemohl se však zbavit pocitu, že vypadá méně unaveně a zdravěji, než když sem přijeli.

Matka Garyho neviděla. Když se v autě otočila, aby zamávala své matce a rozloučila se s Pye Hallem, všimla si, že tentokrát tu nepoletují žádné vrány. A pak uviděla proč. Zaplašila je postava uprostřed pole, opřená o kůl. Na okamžik se jí zazdálo, že poznává roztrhanou černobílou bundu a špinavé tričko s Bartem Simpsonem. Ale nejspíš ji jen šálil zrak. Lepší bylo nic neříkat.

Taxík nabral rychlost, projel kolem nového strašáka a pokračoval topolovou alejí k hlavní silnici.

KARIÉRA
V POČÍTAČOVÝCH HRÁCH

KARIÉRA V POČÍTAČOVÝCH HRÁCH
Hledáme vhodnou a nadšenou osobu
pro vývoj nové počítačové hry.
Nepožadujeme předchozí praxi
nebo kvalifikaci.
Nejvyšší plat a bonusy.
Telefon: 0181 3401225

Byla to jen kartička jako mnoho jiných ve výloze místního trafikanta, ale Kevin hned od začátku věděl, že je to práce stvořená pro něj. Bylo mu šestnáct, právě ukončil školu a dvě věci z inzerátu o něm platily na sto procent. Neměl žádnou praxi a žádné zkušenosti.

Kevin miloval hry. Jeho kapesní počítač s ním během posledního roku cestoval den co den do školy, ačkoli to bylo proti školnímu řádu, a když mu ho nakonec zkonfiskoval unavený učitel uprostřed hodiny zeměpisu (zrovna když byl krůček od zisku poslední zlaté hvězdičky v *Moon Questu*), odešel rovnou ze třídy do obchodu a koupil si nový – tentokrát s barevnou obrazovkou – a zbytek pololetí strávil hraním.

Každý den, když přišel domů, odhodil tašku do kouta, vykašlal se na úkoly, a buď zapnul tátův notebook a pařil *Brain Dead* nebo *Blade of Evil*, anebo si sedl ke svému na rychlovku *Road Kill 2*. Kevinův pokoj přetékal vršícími se počítačovými časopisy a plakáty. Byla také pravda, že se s většinou svých nejlepších přátel nikdy nesetkal. Prostě si s nimi jen vyměňoval zprávy přes internet – hlavně tipy na hry, tajné kódy a klávesové zkratky.

A to zdaleka nebylo všechno. O sobotách Kevin sedl na autobus do Londýna a zmizel v hernách. Jedna z nich se nacházela přímo na Picadilly, měla tři patra a byla přímo napěchovaná nejnovějšími automaty. Kevin vyjel po pohyblivých schodech a kapsy se mu nadouvaly librovými mincemi. Nejsladším zvukem na světě bylo pro

něj cinknutí zbrusu nové mince v otvoru v automatu. Na konci dne se pak klátil domů s prázdnými kapsami, prázdnou hlavou a omámeným úsměvem na tváři.

Výsledkem všeho bylo, že Kevin nakonec opustil školu, aniž by měl o čemkoli sebemenší znalosti. U všech zkoušek propadl – dokonce i u těch, na které se obtěžoval osobně přijít. Další studium pochopitelně nepřipadalo v úvahu – nedokázal by ani správně napsat slovo univerzita. A brzy zjistil, že pracovních příležitostí pro někoho tak nevzdělaného je jako šafránu a daleko od jeho bydliště.

Nelámal si tím však hlavu. Už od třinácti neměl o peníze nouzi a neviděl důvod, proč by se to mělo změnit. Kevin byl nejmladší ze čtyř dětí, které bydlely ve velkém domě v Camden Town v severním Londýně. Jeho otec, tichý a smutně vyhlížející muž, pracoval na noční směny v pekařství a většinu dne prospal, takže se spolu téměř neviděli. Matka prodávala v obchodě. Bratr sloužil v armádě. Sestra se vdala a další bratr se připravoval na taxikářské zkoušky. A on byl zloděj. Dobrý zloděj.

Právě krádežemi získával peníze na počítačové vybavení a hry. A z nich také platil hraní na automatech ve městě. Začal krádežemi v obchodech – v místním supermarketu, v krámcích, knihkupectví a v drogerii na High Street. Pak potkal jiné děti, které ho naučily riskantnímu – ale také mnohem výnosnějšímu – umění vykrádání automobilů a loupeží. V Camden Town znal krčmu, kde mohl dostat za autorádio až pět liber, dvacet za slušné stereo nebo videokameru a nikdo se ho na nic nevyptával. Kevina nikdy nechytili. A jak to viděl, pokud bude i nadále opatrný, ani ho nikdy nechytí.

Kevin právě míjel cestou do krčmy trafiku, když si všiml oznámení. Nabídky práce – tedy solidní práce – ho nezajímaly. Ale něco na tomhle oznámení přitáhlo jeho pozornost. Nejdřív ten „nejvyšší plat a bonusy“. Ale bylo v tom i víc. Věděl, že by mu ta práce ideálně sedla. Už se dost nautíkal od rozbitých oken aut a vylomených zadních dveří. A rozhodně byl i nadšenec, alespoň pokud šlo o počítačové hry. Mohlo sice jít jen o ztrátu času – pokud hledali někoho, kdo umí programovat nebo něco podobného. Ale…

Proč ne? Proč to k čertu nezkusit?

Tři dny nato se ocitl před kanceláří na Rupert Street uprostřed čtvrti Soho. Přišel na pohovor se slečnou Toe. Alespoň tak si říkala. Kevin jí zavolal z telefonní budky a potěšilo ho, že si s ním hned dojednala schůzku, takže výjimečně ani neponičil telefon. Ale nyní si už nebyl tolik jistý. Adresa, kterou mu dala, patřila úzkému stavení z červených cihel, vmáčknutému mezi cukrárnu a trafiku. Budova byla tak úzká, že ji dvakrát minul, než ji konečně našel. A byla také velice stará se zaprášenými okny a předními dveřmi, které byste čekali spíš u věznice. Vedle nich se matně leskl mosazný štítek. Kevin se k němu musel sehnout, aby ho přečetl.

GALACTIC GAMES LTD

To nebyl dobrý začátek. Ve všech časopisech, které přečetl, nikde nenašel ani zmínku o Galactic Games. Když o tom tak přemýšlel, jaká firma na počítačové hry by inzerovala ve výkladu trafiky v Camden Town? A která počítačová společnost by měla sídlo v takové barabizně?

Málem zase odešel. Vlastně se už otočil a vydal zpět, jenže si to zase rozmyslel. Když už došel až sem, proč nenakouknout dovnitř? Koneckonců investoval do jízdenky na metro (třebaže podváděl a koupil si dětský lístek). Stejně neměl nic jiného na práci. Nejspíš se jen společně zasmějí, a když se nikdo nebude dívat, třeba se mu podaří štípnout popelník.

Zazvonil.

„Ano?“ Hlas na druhém konci interkomu byl vysoko posazený a měl zpěvavý nádech.

„Jmenuji se Kevin Graham,“ řekl. „Přišel jsem kvůli práci.“

„No ovšem. Pojďte, prosím, dál. Do prvního patra.“

Dveře zabzučely, zatlačil do nich a vešel dovnitř. V temné prázdné chodbě vedlo nahoru úzké schodiště. Kevinovi se to přestávalo líbit stále víc. Schodiště bylo prošlapané. Celé místo vypadalo tak sto let staré a zanedbané. Ruch z ulice utichl v okamžiku, kdy za ním zapadly těžké vstupní dveře. Znovu ho napadlo otočit se a zmizet, ale bylo už pozdě. Nad schody se otevřely

dveře a do šera proniklo zlatavé světlo. Objevila se v nich postava a podívala se dolů na něj.

„Prosím. Tudy…“

Kevin vystoupal ke dveřím a spatřil, že je otevřela malá Japonka v jednoduchých černých šatech a v černých střevíčcích na vysokých podpatcích, které ji tak nakláněly vpřed, až to vypadalo, že se převáží na obličej. Tvář nebo alespoň to, co z ní viděl, měla okrouhlou a bledou. Oči jí zakrývaly černé sluneční brýle. A byla skutečně maličká. Sotva mu dosahovala k bradě.

„Kdo jste?“ zeptal se.

„Jsem slečna Toe,“ řekla. Měla zvláštní přízvuk. Nebyl japonský, ale také zcela určitě ne anglický. A jak mluvila, oddělovala jednotlivá slova kratičkými odmlkami. „Jsem – slečna – Toe. Mluvili – jsme – spolu – telefonem.“ Zavřela dveře.

Kevin se ocitl v malé kanceláři s holým stolem, na kterém stál jen telefon, a s jedinou židlí za ním. Jinak v místnosti nic nebylo. Zdi, čerstvě natřené na bílo, nezdobil žádný obrázek, dokonce ani kalendář. Takže tady nic neštípnu, pomyslel si. Nebylo tu co ukrást.

„Chce vás vidět pan Go,“ řekla.

Slečna Toe a pan Go v Soho. Kevin se chtěl zasmát, ale z nějaké příčiny to neudělal. Bylo to až příliš podivné.

Pan Go seděl v kanceláři hned vedle slečny Toe. Kevin jako by prošel zrcadlem. Pracovna pana Go byla přesně taková jako slečny Toe, s čistě bílými zdmi, jedním stolem, telefonem, ale se dvěma židlemi. Pan Go byl stejně vysoký jako jeho asistentka a také nosil černé brýle. Měl na sobě žerzejové sako, které mu bylo trochu malé, a manšestráky, pro změnu na jeho postavu trochu velké. Když vstal, pohyboval se trhavě a rovněž dělal mezi slovy mezery.

„Pojďte dál, prosím,“ vyzval Kevina, když ho uviděl ve dveřích. Usmál se a odhalil řadu zubů, které byly spíš stříbrné než bílé. „Posaďte se!“ Pokynul k židli a Kevin si na ni sedl. Jeho podezření minutu od minuty sílilo. Rozhodně se tu odehrávalo něco divného. Něco prostě nebylo v pořádku. Pan Go sáhl do stolu a vytáhl list papíru – nějaký formulář. Kevin nevynikal ve čtení a papír byl stejně vzhůru nohama, ale i tak poznal, že formulář není psaný anglicky.

Slova se skládala spíše z obrázků než z písmen a vypadalo to, že řádky jdou svisle a ne vodorovně. Asi japonština, usoudil.

„Jak se jmenujete?“ zeptal se pan Go.

„Kevin Graham.“

„Věk?“

„Šestnáct.“

„Adresa?“

Kevin mu ji nadiktoval. „Už jste ukončil školu?“

„Ano. Před pár měsíci.“

„A prozraďte mi, prosím, měl jste dobré vysvědčení?“

„Ne.“ Kevina to naštvalo. „Přece jste psali, že žádná kvalifikace není potřeba. Tak se to tam píše. Proč teda marníte můj čas takovým vyptáváním?“

Pan Go prudce vzhlédl. Pod tmavými skly, která mu kryla oči, se to dalo těžko poznat, ale zdálo se, že ho to potěšilo. „Máte naprostou pravdu,“ přitakal. „Úplnou pravdu. Kvalifikaci skutečně nepožadujeme. Naprosto ne. Ale nemáte nějaké reference?“

„Co tím myslíte?“ Kevin si poposedl. Rozhodl se, že mu vlastně nesejde na tom, jestli tu práci dostane nebo ne – a nechtěl, aby si ten směšný Japončík myslel, že ano.

„Reference od vašich učitelů. Nebo rodičů. Anebo předchozích zaměstnavatelů. Aby mi řekli, jaký jste typ člověka.“

„Nikdy jsem neměl žádného zaměstnavatele,“ odsekl Kevin.

„Učitelé by vám napsali jen fůru žvástů. A rodiče by to jen obtěžovalo. K čertu s referencema! Stejně jsou na nic!“

Už když to říkal, věděl, že tím pohovor vlastně skončil. Jenže na holé místnosti a malém, loutce podobném muži bylo něco, co ho znepokojovalo. Chtěl odtamtud zmizet. K jeho úžasu se však pan Go znovu usmál a začal dychtivě přikyvovat. „Přesně tak!“ zajásal. „Reference jsou skutečně na nic. I když jste v mé kanceláři teprve dvacet devět a půl vteřiny, už teď vím, co jste za člověka. A, můj drahý Kevine – můžu vám říkat Kevine? –, je mi jasné, že jste přesně ten, koho potřebujeme. Dokonale!“

„A co je to za místo?“ chtěl vědět Kevin.

„U Galactic Games,“ odpověděl pan Go. „Jsme nejlepší vývojáři her ve vesmíru. A určitě nejpokročilejší na téhle straně Mléčné

dráhy. Získali jsme mnoho cen za *Nabij, zabij, rozbij 500*. A naše nová vylepšená verze (říkáme jí *Nabij, zabij, rozbij 500plus*) bude ještě lepší.“

„*Nabij, zabij, rozbij*?“ Kevin nakrčil nos. „Nikdy jsem o ní neslyšel.“

„Ještě se neobjevila na trhu. Ne v téhle… oblasti. Ale chceme, abyste na ní pracoval. Přímo v ní. A jestli máte rád dobrodružství, je to místo vaše.“

„Kolik mi zaplatíte?“ zajímal se Kevin.

„Dva tisíce týdně plus auto plus zdravotní pojištění plus pohřební výlohy.“

„Pohřební výlohy?“

„To je jen takový náš bonus – pochopitelně, ne že byste je potřeboval.“ Pan Go vytáhl zlaté pero a napsal na papír pár poznámek, pak ho obrátil a přistrčil Kevinovi. „Tady to podepište,“ vyzval ho.

Kevin si vzal pero. Bylo podivně těžké. Na okamžik však zaváhal. „Dva tisíce týdně,“ zopakoval.

„Ano.“

„A jaký auto?“

„Jaké budete chtít.“

„Ale ještě jste mi neřekl, co budu dělat. Neřekl jste mi nic o tý práci…“

Pan Go si povzdychl. „No dobře,“ pronesl smutně. „Dobrá, dobrá, dobrá. Nevadí. Najdeme si někoho jiného.“

„Počkejte moment…“

„Ale vy nemáte zájem!“

„Mám zájem.“ Kevin ucítil peníze. Dva tisíce liber týdně a auto! Nesejde přece na tom, že pan Go vypadá jako naprostý šílenec a on že nikdy neslyšel o té společnosti ani její hře… jakže se jmenuje? *Ubij, rozbij?* Rychle našel prázdné políčko na formuláři a naškrábal podpis.

Kevin Graham…

Zvláštní. Jak pero přejíždělo po papíře, zdálo se, že se mu v ruce rozžhavuje. Trvalo to jen vteřinu nebo dvě, než dokončil podpis, ale i tak vykřikl a upustil je, zatřepal prsty a podíval se, jestli na nich

nemá spáleniny. Ale na kůži nebylo nic. Pan Go zvedl pero. Bylo už zase chladné. Zastrčil je zpět do kapsy a přisunul si k sobě formulář.

„No, a je to," řekl spokojeně. „Vítejte do *Nabij, zabij, rozbij 500plus*."

„Kdy mám začít?" zeptal se Kevin.

„Právě jste začal." Pan Go vstal. „Velice brzy s vámi navážeme spojení," dodal. Pokynul mu. „Prosím. Ven již trefíte sám."

Kevin chtěl něco namítat. Dokonce ho napadlo, co kdyby toho skrčka praštil pěstí do nosu. To by mu ukázalo! Ale ruka ho stále pálila od pera a toužil se už konečně dostat ven, zpět na ulici. Možná se trochu projde podloubím na Piccadilly. Anebo zajde domů a lehne si do postele. Podnikne cokoli, hlavně však nezůstane tady.

Odešel z místnosti cestou, kudy přišel.

Slečna Toe už neseděla ve své kanceláři, ale protější dveře byly otevřené, a Kevin vyšel ven. A právě tehdy si všiml další podivné věci. Ty dveře zářily. Bylo to, jako by do nich někdo vestavěl neonový rám. Když jimi prošel, světlo mu proniklo do očí a oslnilo ho.

„Co to k čertu…" zamumlal si.

A nezastavil se, dokud nedošel až domů.

Když Kevin zahnul do ulice, kde bydlel, uviděl venku jen pár lidí. Bylo půl čtvrté a většina matek vyzvedávala děti ze škol anebo v kuchyni vařily čaj. Pochopitelně ty, které nechodily do práce. Cranwell Grove tvořil vlastně půloblouk; šlo o dlouhou tichou ulici s viktoriánskými terasovými domy. Asi polovina z nich patřila Domovnímu spolku a Kevinův otec měl štěstí: dostal jeden na samém konci řady, třípatrový, se vstupními prosklenými dveřmi s mozaikou a zdmi porostlými břečťanem. Kevinovi se tam pochopitelně nelíbilo. Byl rozhádaný se sousedy (Proč se tak rozčilují kvůli té zabité kočce? Přece po ní hodil jen jediný kámen…) a na jeho gusto tady vládl moc velký klid. Prostě nuda a jen střední vrstvy. Raději by měl svůj vlastní byt.

Právě došel ke dveřím, když spatřil, jak proti němu jde nějaký muž. Normálně by si nevšiml nikoho, kdo se potlouká po Cranwell Grove, ale na tomhle muži mu přišly divné hned dvě věci. První, že

měl na sobě oblek. A druhá – to, jak kráčel: rychlým, cílevědomým tempem. A mířil přímo ke Kevinovu domu. O tom nemohlo být pochyb.

Kevina nejdřív napadlo, že jde o policistu v civilu. Právě otáčel klíčem v zámku dveří a rychle přemýšlel, co udělal během posledních týdnů. Ukradl autorádio z BMW zaparkovaného v Camden Road. A pak tu byla láhev ginu, kterou šlohnul ze stánku u nádraží. Ale ani v jednom případě ho nikdo neviděl. Nezachytila ho třeba nějaká videokamera? A i kdyby, jak by ho pak dokázali najít?

Muž se přiblížil dost na to, aby mu Kevin viděl do obličeje. Otřásl se. Tvář měl kulatou a bez výrazu, ústa tvořila jedinou vodorovnou linku, bezživotné oči připomínaly mramor. Jako by muž podstoupil operaci, plastickou operaci, po níž mu ve tváři zbylo víc umělé než vlastní kůže. Dokonce i vlasy mohl mít nabarvené.

Muž se zastavil asi dvacet metrů od něj.

„Co si…“ spustil Kevin.

Muž vytáhl pistoli.

Kevin zůstal zírat – spíš překvapeně než zděšeně. Pistole viděl na obrazovce už tisíckrát. Postavy ve hrách a filmech se věčně střílely. Tohle však bylo něco jiného. Tenhle muž, tenhle naprostý cizinec stál jen pár kroků od něj. Přišel sem do Cranwell Grove a v ruce držel…

Muž zvedl zbraň a zamířil. Kevin zaječel a sehnul se. Muž vystřelil. Kulka se zaryla do dveří jen pár centimetrů nad Kevinovou hlavou a roztříštila dřevěnou výplň.

Ostré náboje!

To bylo první, co si dost nesmyslně uvědomil. Je to skutečná pistole s opravdovými náboji. Hned potom mu došlo něco ještě hroznějšího.

Ten muž se chystal znovu střílet.

Když se Kevin sehnul, nějak se mu podařilo nepustit klíč. Ten se nyní, zaražený v zámku, ocitl nad jeho hlavou a Kevin ho stále křečovitě svíral prsty. Ani si neuvědomoval, co dělá, otočil klíčem v zámku a málem vykřikl úlevou, když ucítil, že se dveře za ním otvírají. Opřel se do nich a doslova přepadl dovnitř, právě když muž

vypálil podruhé; tentokrát se kulka zaryla do zdi a v obličeji ho zaštípaly úlomky cihel a písek.

Se zaduněním dopadl na koberec na chodbě, přetočil se, vytrhl klíč ze zámku a zabouchl dveře. Okamžik tam jen ležel, oddechoval a srdce mu bilo tak zběsile, až cítil, jak mu naráží do hrudního koše. Jemu se přece tohle nemohlo stát. Co se děje? Pokusil se přemýšlet. Nějaký blázen utekl z ústavu, prochází se po Cranwell Grove a střílí na všechno, co se hýbá. Ne. To nesouhlasí. Kevin si vzpomněl, jak ten muž šel k němu. Mířil přímo a cíleně na něj. O tom nebylo pochyb. Chtěl zabít právě jeho.

Ale proč? Kdo je to? A proč jeho?

Zvenku zaslechl zvuk kroků. Ten chlap to nevzdal! Přibližovaly se. Kevin se zoufale rozhlédl. Je v domě sám?

„Mami!“ zavolal. „Tati!“

Žádná odpověď.

Všiml si telefonu. No jistě, to ho mělo napadnout hned. Venku pobíhá nebezpečný šílenec a on tu marní drahocenný čas, zatímco by měl zavolat policii. Popadl přístroj, než však stačil stisknout devítku, ozvala se salva výstřelů, které jako by vybuchovaly všude kolem něj. Zíral ztuhlý hrůzou. Z jeho strany to vypadalo, jako že se trhají dveře, ale věděl, že je to práce muže na zápraží; právě odstřeloval zámek. Před jeho očima se klika a zámek otřásly a vypadly na koberec. Dveře se prudce otevřely.

Kevin udělal jediné, co ho napadlo. S výkřikem popadl stůl, na němž stál telefon, a švihl jím velkým obloukem. Měl štěstí. Právě když stůl dospěl ke dveřím, objevil se v nich muž a vstoupil do haly. Stůl ho zasáhl přímo do obličeje, muž se zapotácel a skácel se na zem.

Kevin zůstal stát na místě a popadal dech. Byl omámený, v uších mu stále zněly výstřely, hlava se mu točila. Co si má teď počít? No jistě. Zavolat policii. Jenže telefon spadl na zem, když zvedal stůl, a nyní ležel rozbitý na podlaze. V ložnici rodičů byl sice druhý přístroj, to mu však příliš nepomohlo. Jistě zamkli dveře. Matka je zamykala vždy od chvíle, kdy ho přistihla, jak jí vykrádá kabelku.

Ale přece jen tu byl telefon. V budce na konci ulice. Je lepší tam zajít, než zůstávat doma, protože sražený muž jistě nezůstane v

bezvědomí navždy. Raději když nebude poblíž, až se ten cvok probere. Kevin překročil bezvládné tělo a vyšel ven.

Strnul.

Mířil k němu druhý muž, a co bylo zvláštní a působilo přízračně, podobal se k nerozeznání tomu prvnímu. Nebyl mu jen běžně podobný – byl úplně stejný, jako by šlo o dvě loutky ze stejného obchodu. Kevin se při té myšlence málem hystericky rozhihňal, ale byla to pravda. Stejný tmavý oblek. Stejná prázdná umělá tvář. Stejný odměřený krok. A nyní muž sahá do kapsy pro…

…stejnou masivní, stříbrem vykládanou pistoli.

„Běžte pryč!“ zaječel Kevin. Vrhl se zpět do domu, právě když muž vystřelil, kulka prolétla skleněnou výplní dveří a rozbila obraz, který visel v hale.

Tentokrát zůstal Kevin bezbranný. Telefonní stolek už použil a kromě matčina deštníku tu nic nezbylo. Musel zmizet. Nic jiného se nedalo dělat. Je neozbrojený, bezmocný, právě ho napadl nějaký šílenec a teď se zdá, že ten šílenec má navíc dvojče.

Kevin s tichým kňouráním přešel halu a vyběhl po schodech, přitom klopýtal, jak se snažil nespouštět oči z předních dveří. Všiml si, jak dovnitř padl stín, a pak tam náhle stál ten muž, zastavil se uprostřed a současně začal střílet. Kulka prolétla Kevinovi nad ramenem. Vykřikl a vyskočil z okna.

Nestačil ho ani otevřít. Všude kolem něj poletovaly střepy a dřevěné třísky a téměř ho oslepily, když padal a přistál na všech čtyřech na střeše. U kuchyně byl přístavek vedoucí do zahrady a právě na něm se nyní Kevin ocitl. Bolelo ho zápěstí; všiml si, že se pořezal. Jasně červená krev mu prýštila z řezné rány mezi palcem a ukazováčkem. Se zašklebením si z ruky vytáhl kus skla. Byl ale rád, že si nezlomil ruku nebo nohu.

Obojí totiž bude potřebovat.

Z místa, kde stál – anebo se spíš choulil –, měl výhled na všechny zadní zahrady nejen u domů na Cranwell Grove, ale i na Addison Road, která vedla souběžně s ní. Všechno se tu zelenalo, přesné čtverce trávníků, oddělené drolícími se zídkami a ploty, s rozesetými zahradními domky, boudami, zahradnickým nářadím a grily. Neměl však čas těšit se výhledem. Spatřil je, už když se

napřimoval: půl tuctu dalších mužů s pistolemi, všichni identičtí s oběma, se kterými se již setkal. Blížili se přes zahrady, přelézali ploty a kráčeli po trávnících.

„Ale ne…“ začal.

V rozbitém okně za ním se objevil muž, který se prostřílel skrz dveře, a zamířil na něj. Kevin se vrhl přemetem vpřed a přistál zády na trávníku; pád mu vyrazil dech a nechal ho omámeného a zmateného. Muž v okně vystřelil. Kulka zasáhla slunečnici a přelomila ji. Kevin vyskočil na nohy a rozběhl se k okraji zahrady, vrhl se přes plot a se vzteklým zaječením spadl do sousedova jezírka se zlatými rybičkami.

Byl promočený až na kůži. Rameno měl pohmožděné, zápěstí ho pálilo od řezné rány, zvedal se mu žaludek a byl dezorientovaný, čirý děs ho však hnal dál. Náhle si uvědomil, že od chvíle, kdy začala tahle noční můra, nikdo neřekl ani slovo. Nyní ho pronásledovalo nejméně osm mužů v oblecích, ale nikdo z nich nepromluvil. A přes štěkot výstřelů v tichém letním odpoledni se ani jeden z obyvatel Cranwell Grove nepřišel podívat, co se děje. Ještě nikdy se necítil tak naprosto opuštěný.

Kevin, zanechávaje za sebou mokrou stopu, přeběhl přes sousedovu zahradu a přeskočil zídku do další. Tahle měla branku, protáhl se skrz ni a vynořil se v úzké zadní uličce, která vedla zpět na silnici. Kulhavě – při pádu z okna si musel podvrtnout kotník – se rozběhl na její konec právě včas, aby stihl autobus vyjíždějící ze zastávky. Vděčně se posadil. Jak autobus zrychloval, ohlédl se přes zadní sklo. V Cranwell Grove se objevili čtyři muži v oblecích – anebo to možná byli čtyři noví – a stáli v hloučku uprostřed silnice. Jako čtyři umělí manekýni z C&A, pomyslel si Kevin. Přes všechno, co zažil, pocítil příval nadšení. Ať už byli kdokoli, přemohl je. A nechal je za sebou.

A právě tehdy zaslechl motorky.

Přirachotily bůhví odkud, prořítily se kolem mužů v oblecích a vyrazily za autobusem. Bylo jich devět; obrovské stroje, samý lesklý kov a široké černé gumy. Devět jezdců na sobě mělo stejné kožené kombinézy v barvě lila, které je zahalovaly od hlavy k patě. Hlavy

měli zakryté stříbrnými helmami s černými průzory, jež dokonale stínily obličeje.

„Panebože…“ zašeptal Kevin.

Zdálo se, že si ho nikdo v autobusu nevšímá. Přestože byl špinavý, měl promočené šaty, rozcuchané vlasy a zpocený obličej, ostatní cestující ho naprosto ignorovali. Dokonce i průvodčí kolem něj jen prošel s prázdným úsměvem.

Co se to s ním děje?

O co jde?

První motorka dojela na úroveň autobusu. Jezdec sáhl dozadu a z obrovského pouzdra na zádech vytáhl zbraň. Kevin se podíval přes okenní sklo a poklesla mu čelist. Jezdec svíral jakousi bazuku, přinejmenším tři metry dlouhou a tlustou jako kmen stromu. Kevin jen zanaříkal. Skočil a zatáhl za nouzovou brzdu. Motocyklista vypálil.

Zazněl tak hlasitý výbuch, že se roztříštilo několik oken. Starší ženu s novinami to smetlo ze sedadla. Kevin viděl, jak ji výbuch vymrštil z přední části autobusu dozadu, kde přistála a nevzrušeně pokračovala ve čtení. Autobus se naklonil vlevo, vjel na chodník a narazil do výkladní skříně obchodního centra. Kevin si zakryl oči a vykřikl. Ucítil, jak se svět kolem něj otočil, kola zakvílela a autobus klouzal po podlaze supermarketu. Něco měkkého ho udeřilo do ramene; pootevřel jedno oko právě včas, aby spatřil lavinu toaletního papíru, jak ho zasypává otvorem, který prorazil motorkář svým výstřelem. Autobus se stále ještě pohyboval a razil si cestu vnitřkem supermarketu. Projel snídaňovými cereáliemi, mléčnými produkty a pečivem, smykem se prodral nealkoholickými nápoji, mraženou zeleninou a nakonec se zastavil v potřebách pro psy.

Kevin otevřel i druhé oko s vděčností, že je ještě naživu. Pokrývalo ho rozdrcené sklo, opadaná omítka, prach a toaletní papír. Ostatní cestující dál seděli na svých místech, vyhlíželi z oken a vypadali jen mírně překvapeně, že se řidič rozhodl pro zkratku supermarketem.

„Co je to k čertu s váma?“ zaječel Kevin. „Copak nevidíte, co se děje?“

Nikdo mu neodpověděl. Jen stará paní, kterou to před chvílí vymrštilo ze sedadla, obrátila stránku a nepřítomně se na něj usmála.

Před supermarketem stály motorky zaparkované do dokonalého půlkruhu. Jezdci sesedli a zamířili k tomu, co zbylo z výkladní skříně. Kevin zafňukal a nejistě se postavil na nohy. Sotva měl čas vypotácet se z vraku autobusu, když se vozidlo rozpadlo v několikanásobném výbuchu; bazuky je roztrhaly na kusy, jako by šlo jen o velkou papírovou krabici.

Nikdy nezjistil, jak se dostal ven ze supermarketu. V prachu a všudypřítomné spoušti viděl sotva na pár kroků a rachot bazuk ho nadobro ohlušil. Věděl jedině, že se mu nějak povedlo přežít. Přeskočil pult v oddělení sýrů – ale ne dost úspěšně. Jednou nohou zapadl do camembertů a málem skončil na zádech. Naproti zahlédl dveře a protlačil se jimi, za sebou táhl nohu, která ho nejen bolela, ale nyní i páchla po zralém francouzském sýru. Za dveřmi začínalo skladiště a za ním nákladová rampa. Dva muži v bílých kombinézách vykládali zásilku čerstvého masa. Nevšímali si ho.

Čerstvé maso. Kevin najednou věděl, jak se asi cítí.

Podařilo se mu dojít na Camden High Street, kradl se uličkami, ukrýval za zaparkovanými auty a zoufale se ohlížel, jestli někde neuvidí muže v černých oblecích nebo na motorkách. Nad hlavou mu rachotily tři žluté helikoptéry, a jen se na ně podíval, věděl, že jsou také součástí toho všeho. Nejspíš šlo o intuici. Anebo to bylo tím, že měly na bocích napsáno velkými červenými písmeny Zabijte Kevina Grahama. Ale věděl, že jsou nepřátelské. A že pátrají po něm.

Zbyly mu dvě úzké únikové cesty.

Jeden z motocyklistů si ho všiml za Waterstonem a vypálil po něm raketu, která ho jen o chloupek minula, naprosto zničila knihkupectví a zanesla High Street záplavou hořících stránek. Pár vteřin nato ho téměř zabila jedna z helikoptér; vypálila po něm tepelně naváděnou raketu vzduch-země. Měla se zaměřit na Kevinovo tělesné teplo a zlikvidovat ho jedinou obrovskou explozí, přálo mu však štěstí. Stál hned vedle výkladní skříně s elektronikou a střelu v poslední chvíli zmátly elektrické plameny na displeji. Přelétla mu přes rameno a dopadla do obchodu, naprosto ho zničila a

navíc i tři sousední budovy v podloubí, a přestože Kevina výbuch odhodil hezkých pár metrů, neutrpěl žádné vážnější zranění.

Než hodiny odbily devět, nezůstalo z High Street neboli Vysoké ulice nic, co by si zasloužilo přídomek vysoké. Většina obchodů se proměnila v hromady sutin. Autobusové zastávky a pouliční lampy byly přeražené vedví, poštovní schránky vyvrácené a panelové kanceláře rozvalené a zničené. A když hodiny na věži odbily devět, zasáhla je termonukleární hlavice, vypuštěná jednou z helikoptér, a roztříštila věž na prach. Alespoň fialoví motocyklisté nebyli nikde vidět. Ostatně jízda po Camden High Street v něčem méně terénním, než je traktor, nepřipadala v úvahu. Už z ní mnoho nezůstalo – jen řady obrovských jam. Na druhou stranu však na jejich místo nastoupilo hejno stříbrozelených létajících draků se štíří mi ocasy, drápy jako břitvy a reflektorovýma očima. Draci spálili vše, co se hýbalo. Padla noc a Camden s ní.

Kevin Graham se krčil v jednom z kráterů po bombě. Z šatů mu zůstaly jen cáry – džínům chyběla nohavice – a tělo mu pokrývala krev, čerstvá i zaschlá. Přes oko se mu táhl šrám a vzadu na hlavě měl lysinu, jak mu plamen sežehl velkou část vlasů. Oči měl rudé. Plakal. Slzy zanechávaly na tvářích špinavé stopy. Ležel pod matrací, která vylétla z obchodu s ložnicemi. Byl za ni vděčný. Zakrývala ho před helikoptérami a draky. Byla jedinou měkkou věcí, která mu zůstala v tomhle světě.

Musel nejspíš usnout, protože první, co uviděl, když otevřel oči, bylo světlo. Svítilo ranní slunce a všude okolo něj vládl klid. Roztřeseně ze sebe odklopil matraci a vstal. Chvíli jen naslouchal, pak vylezl z kráteru.

Byla to pravda. Noční můra skončila. Armády, jež se ho celý den snažily zabít, odtáhly. Protáhl si nohy, cítil, jak ho slunce hřeje do zad, a rozhlédl se na dýmající spoušť, která kdysi bývala prosperujícím severolondýnským předměstím. No, na tom nesejde. K čertu s Camdenem. On to přežil!

A konečně přišel na to, co musí udělat.

Musí se vrátit zpátky do centra a najít kanceláře Galactic Games. Musí říct panu Go, že to všechno byl jen omyl, že nechtěl udělat kariéru v počítačových hrách, že ho nezajímá *Nabij, zabij,*

rozbij 500, i když se jedná o nejoblíbenější hru ve vesmíru. Nyní tomu již věřil. Jen si říkal, ze které části vesmíru pan Go asi pochází.

Přesně tohle udělá. Pan Go ho pochopí. Roztrhá smlouvu a všechno skončí.

Kevin vykročil a zarazil se.

Nad hlavou mu zaznělo cosi jako zahřmění. Na okamžik ovládlo vzduch podivné zarachocení, rána, následovala odmlka a pak kovový náraz.

Letní bouřka?

Na opačném konci bitevního pole se objevil muž v černém obleku a zamířil k němu.

Kevin cítil, jak se mu nohy mění v rosol. Oči se mu zalily slzami a z hrdla uniklo zanaříkání. Ten zvuk přece dobře znal. Znal ho až příliš dobře.

Zvuk arkádové hry.

A někdo právě někde vhodil další minci.

MUŽ SE ŽLUTOU TVÁŘÍ

Chci vám vyprávět, jak se všechno seběhlo. Ale není to tak snadné. Uteklo mnoho let, a i když na to často myslím, stále je ještě spousta věcí, kterým nerozumím. Ovšem pokud si to všechno jen nenamlouvám.

Proč jsem jen chodil do toho automatu? Mluvím o jedné z budek na expresní fotografie. Stála na prvním nástupišti nádraží v Yorku – čtyři snímky za dvě libry padesát. A nejspíš tam pořád ještě stojí, kdybyste se chtěli na ni zajít podívat. Já se zpátky už nikdy nevrátil, takže si nejsem jistý. Ale tehdy jsem tam byl se strýcem a tetou, čekali jsme na vlak do Londýna; měli jsme dvacet minut čas a já v kapse asi tři libry, víc mi z kapesného už nezůstalo. Mohl jsem se vrátit ke stánku a koupit si komiks, další čokoládovou tyčinku anebo knížku hlavolamů. Mohl jsem jít do kavárny a dát si pár col. Anebo jsem si je mohl ušetřit na jindy. Nejspíš však znáte ten pocit, když jste na prázdninách a máma vám dá peníze. Musíte je utratit všechny. Je to prostě výzva. A nesejde na tom, co si za ně koupíte. Hlavně že jsou všechny pryč, dřív než se musíte vrátit domů.

Proč právě fotografie? Bylo mi tehdy třináct a myslím, že byste o mně prohlásili, že jsem byl hezký. I holky to říkaly. Světlé vlasy, modré oči, ani tlustý, ani hubený. Pro mě bylo důležité, jak vypadám – správné džíny, správné boty a tak podobně. Ale nebylo to rozhodující. Chci tím říct, že jsem si neudělal ty fotky, abych si je přišpendlil na zeď anebo někomu dokazoval, jaká jsem filmová hvězda.

Prostě jsem si je udělal.

A nevím proč.

Tehdy byl konec prodlouženého víkendu v Yorku. Bydlel jsem u strejdy a tety, protože doma v Londýně máma s tátou klidně a úspěšně připravovali svůj rozvod. Schylovalo se k němu dlouho a už jsem si kvůli tomu nedělal hlavu, i tak ale usoudili, že by mě vyvedlo z míry, kdybych viděl, jak k nám domů přišli stěhováci. Otec odcházel z domu do nějakého bytu, a přestože si matka nechala většinu nábytku, pořád tam ještě bylo *jeho* piano, *jeho* knihy a obrazy, *jeho* počítač a stará skříň, kterou zdědil po *své* matce.

Najednou bylo všechno buď jeho, nebo její. Předtím to patřilo prostě nám.

Strejdu Petera a tetu Anne naši naverbovali, aby mě drželi stranou, než bude po všem, a oni si k tomu zjevně vybrali York, protože ležel hodně daleko a ještě nikdy jsem tam nebyl. Ale jestli mě měli držet stranou, moc to nefungovalo. Protože zatímco jsem postával v Yorské katedrále, chodil po hradbách nebo se potuloval po setmělém Vikinském muzeu, stále jsem myslel na tátu a na to, jak teď bude bez něj všechno jiné, bez pachu jeho cigaret a zvuků rozladěného piana, linoucích se vzhůru do patra.

Ten víkend mě rozmazlovali. No jistě, tohle občas rodiče dělají. Cím provinileji se cítí, tím víc vám dají na útratu, a rozvod, naprostý zvrat v mém i jejich životě, to už něco stojí. A tak jsem dostal na útratu dvacet liber. Bydleli jsme v hotelu, a ne jenom v pokoji na přespání, a co jsem si objednal, to jsem dostal.

Dokonce i čtyři naprosto zbytečné fotografie z automatu na prvním nástupišti.

Jestli bylo na té fotobudce něco zvláštního? Teď se to snadno říká, ale možná i tehdy jsem byl trochu… vyděšený. Když jste v Yorku, uvědomíte si, že je solidní – staré nádraží s klenutou střechou, ocelové nosníky a pevné zdi z červených cihel. Nástupiště jsou dlouhá a kopírují zákruty kolejí. Když na některém z nich stojíte, skoro vidíte, jak k němu přijíždí parní vlak. Možná vlak duchů. York je jak středověký, tak viktoriánský, duchů dost pro všechny.

Ale fotobudka byla moderní. Ošklivá kovová krabice s jasným světlem zářícím za plastovým průčelím. Vypadala na nástupišti krajně nepatřičně – skoro jako by sem přistála odněkud z vesmíru. A stála také na divném místě, hodně daleko od vchodu a laviček, kde seděli strýc s tetou. Neřekli byste, že až sem na odlehlou část nástupiště přijde zrovna moc lidí. Když jsem se k ní přiblížil, byl jsem najednou sám. Možná jsem si to jen namlouval, ale zdálo se mi, že se náhle zvedl i vítr, jako kdyby kolem mě projel vlak. Ucítil jsem na tváři chladný závan. Ale žádný vlak neprojížděl.

Chvíli jsem stál před budkou a uvažoval, co dělat. Jednu fotku na obálku mého sešitu. Jednu pro tátu – teď ji bude vídat mnohem

častěji než mě. Jednu s přihlouplým výrazem, jak šilhám – na ledničku… Někde za mnou se ozval hlas z amplionů.

„Ke druhému nástupišti přijíždí vlak deset čtyřicet pět do Glasgowa se zastávkami v Darlingtonu, Durhamu, Newcastlu…“

Hlas zněl jakoby z dálky. Ani ne z nádraží. Spíš jako hřmění až odněkud z nebe. Odtáhl jsem závěs a vešel do budky.

Uprostřed stála kulatá židle, u které se dala nastavovat výška a volit pozadí – bílý závěs, černý závěs a modrá zeď. Lidé, co tohle navrhovali, byli celkem vynalézaví. Sedl jsem si a podíval se na sebe do čtvercového černého zrcadla vpředu. Za ním se ukrýval fotoaparát, ale v tmavém skle jsem sotva viděl svůj obličej. Rozeznal jsem obrysy, vlasy, jak mi padají přes oko, ramena a rozevřený límeček trička. Ale odraz byl nezřetelný a stejně jako hlas z amplionu i podivně vzdálený. Vůbec se mi nepodobal.

Vypadal spíš jako můj duch.

Zaváhal jsem, než jsem hodil mince do automatu? Myslím, že ano. Vlastně jsem ty fotky nechtěl. Jsou to vyhozené peníze. Ale současně, když už jsem tady, proč si je neudělat? Cítil jsem se ve fotobudce stísněně jako v pasti, i když mě od nástupiště odděloval jen jediný tenký závěs. A taky jsem byl nervózní, že propásnu vlak, přestože do jeho příjezdu scházelo ještě patnáct minut. Najednou jsem toužil už mít všechno za sebou.

Hodil jsem mince do automatu.

Chvíli se nic nedělo a mě napadlo, že je budka nejspíš porouchaná. Ale pak odněkud zpoza skla zazářilo z hlubin mechanismu červené světlo. Ďábelské oko zírající na mě. Světlo zhaslo a následoval záblesk doprovázený tichým cvaknutím, které jako by se mi ozvalo přímo v hlavě.

První snímek mě zastihl nepřipraveného. Jen jsem tam strnule seděl s pootevřenou pusou. Než stroj spustil druhý blesk, rychle jsem vysunul židli výš a zkroutil obličej do co nejhloupějšího výrazu. Červené oko mrklo a šlehl fotoblesk. Tenhle bude na ledničku. Pro třetí snímek jsem roztáhl černý závěs, zaklonil se a usmál. Ten bude pro tátu a chtěl jsem, aby se povedl. Zato čtvrtý dopadl katastrofálně. Opět jsem zatáhl závěs, odjistil židli a snažil se něco vymyslet, když

mě zaskočil blesk a já zjistil, že jsem se zachytil ve chvíli, kdy překvapeně a podrážděně jukám do objektivu přes levé rameno.

A bylo to. Takové čtyři záběry jsem si udělal.

Vyšel jsem před budku, stál tam a čekal, až se fotografie vyvolají. Na stěně psali, že to má trvat tři minuty. Na nástupišti široko daleko nikde nikdo; znovu jsem začal přemýšlet, proč postavili fotoautomat tak daleko od vchodu. Nad peronem hodiny cvakly na deset čtyřicet sedm. Minutová ručička byla tak velká, že jsem viděl, jak se pohybuje a pomalu klouže po římských číslicích. Dveře na opačné straně vlaku se zabouchly. Ozvalo se zahvízdnutí. Vlak do Glasgowa v deset čtyřicet pět sebou trhl a pomalu vyjel ze stanice, měl zpoždění dvě minuty.

Mé tři minuty se vlekly jako věčnost. Když na něco čekáte, čas se pokaždé jakoby zpomalí. Sledoval jsem minutovou ručičku, jak se na ciferníku posunula o dva dílky. Další vlak, lokomotiva bez vagonů, zacouval k nástupišti na opačném konci nádraží. A fotobudka zatím… nic. Možná se uvnitř otáčejí kola, vylévají chemikálie, odvíjejí se role papíru. Ale z místa, kde jsem stál, vypadala dočista mrtvě.

A pak naprosto nečekaně zaznělo zavrčení a ze štěrbiny na boku vyjel proužek bílého papíru. Mé fotografie. Počkal jsem, až je větráček vysušil, a potom je vytáhl z kovové schránky. Byl jsem opatrný, abych se nedotkl prsty přímo samotných obrázků, a otočil jsem je lícem vzhůru.

Čtyři snímky.

První. Já rozostřený.

Druhý. Já s hloupým výrazem.

Čtvrtý. Já zezadu.

Ale třetí snímek uprostřed pásku, na tom jsem vůbec nebyl já.

Zachycoval muže, jednoho z nejošklivějších, jakého jsem kdy viděl. Jen pohled na něj a to, že ho držím v ruce, mi vyvolal husí kůži, která začala na zápěstí ruky svírající fotografii, postupovala vzhůru k rameni a skončila na zádech. Ten muž měl žlutou tvář. S jeho kůží bylo něco hrozně v nepořádku, vypadala na krku a na bradě podivně svraštělá jako starý papírový pytlík. Měl modré oči, ale byly zapadlé a ukrývaly se v temných stínech očních důlků.

Vlasy měl šedé a jako dráty, visely mu mrtvě do čela. A kůže na čele byla navíc poškozená, jako by na ni někdo nakreslil mapu a pak ji napůl smazal. Muž se zakláněl na černém pozadí a možná se usmíval. Rozhodně měl rty rozchlípené k něčemu jako úsměv, ale tvář nevyjadřovala ani trochu veselí. Hleděl mi do očí, zíral na mě z mé dlaně. A řekl bych, že jeho obličej měl výraz čiré hrůzy.

Málem jsem tu fotku na místě roztrhal. Na tom muži bylo něco tak šokujícího, že jsem nemohl snést ten pohled. Snažil jsem se dívat jen na své tři fotografie, ale oči mi pokaždé sjely nahoru nebo dolů a upřely se na něj. Sevřel jsem prsty a přetřel tu tvář, zkusil jsem ji vymazat. Ale příliš pozdě. I když jsem se na něj nedíval, stále jsem ho měl před očima. A cítil jsem, jak se na mě dívá.

Kdo to je a jak se tam dostal? Odešel jsem od automatu vděčný, že se mohu vrátit zpět mezi lidi, pryč z opuštěného konce peronu. Fotokabina byla očividně pokažená. Musela pomíchat mé fotografie se snímky někoho, kdo ji použil přede mnou. Alespoň jsem se snažil si to namluvit.

Strýček Peter na mě čekal na lavičce. Zjevně se mu ulevilo, že mě vidí.

„Už jsem myslel, že ten vlak nestihneme," řekl. Típl gauloisku, kterou kouřil. Když šlo o cigarety, byl stejně hrozný jako můj táta. Francouzské dehťáky. Ty nejen škodí zdraví. Přímo je ničí.

„Tak se pochlub," vyzvala mě teta Anne. Byla to krásná, ale nervózní žena a pokaždé se pro všechno dokázala nadchnout. „No, jak vyšly?"

„Ten automat je porouchaný," řekl jsem.

„Nejspíš praskl objektiv, když uviděl, jak vypadáš." Peter předvedl jeden ze svých typických chraplavých smíchů. „Tak ukaž…"

Podal jsem jim pásek s fotografiemi. Vzali si ho.

„Kdo to je?" Anne se snažila mluvit klidně, ale viděl jsem, že ji muž se žlutou tváří pořádně rozhodil. Ani mě to nepřekvapilo. Mě rozhodil taky.

„Nebyl tam," ujistil jsem ji. „Tedy, neviděl jsem ho. Na všech fotkách jsem měl být já – ale když se pak vyvolaly, objevil se na ní on."

„Mají to nějaké rozbité,“ usoudil Peter. „Nejspíš se tam vyfotil těsně před tebou.“

Přesně to jsem si myslel i já. Jenže něco tu nesedělo. Došlo mi totiž, že kdyby byl automat pokažený a všichni by dostávali fotky někoho jiného, pak by se muž se žlutou tváří musel objevit hned na začátku sady: jeho fotografie následovaná třemi mými. A pak by ten, kdo přijde po mně, dostal mou fotku a za ní tři svoje. A tak dál.

A bylo tu ještě něco. Když jsem o tom přemýšlel, ten muž seděl přesně ve stejné pozici, kterou jsem zaujal v budce já. Na třetí snímek jsem roztáhl černý závěs a jako pozadí ho měl i on. Zaklonil jsem se, on taky. Skoro jako by se ten muž nějak dostal do přístroje a schválně si ze mě utahoval. A možná i v jeho úsměvu bylo cosi posměšného a ošklivého. Jako by mi chtěl něco říct. Já to však nechtěl vědět.

„Myslím, že je to duch,“ řekl jsem.

„Duch?“ Peter se znovu rozesmál. Měl vážně protivný smích. Hlasitý a štěkavý jako dávku z kulometu. „Duch z nádražní fotobudky?“

„Petere!“ okřikla ho Anne. Měla o mě strach. Měla o mě strach od začátku rozvodu.

„Vím, že ho znám,“ vysoukal jsem ze sebe. „Nedokážu to vysvětlit. Ale už jsem ho určitě někde viděl.“

„A kde?“ zeptala se Anne.

„To nevím.“

„V nějaké noční můře?“ nabídl Peter. „Ten obličej vypadá dost strašidelně.“

Znovu jsem se podíval na snímek, i když se všechno ve mně tomu vzpíralo. Byla to pravda. Vypadal povědomě. Ale současně jsem věděl, že přes to, co jsem právě řekl, jsem tuhle tvář nikdy předtím neviděl.

„Na první nástupiště přijíždí vlak…“

Znovu se ozvalo nádražní hlášení a jistě se jednalo o náš vlak; vypadal obrovský a tak trochu i zlověstný, jak pomalu zatáčel k nám. A právě v tu chvíli, když jsem natáhl ruku, že si vezmu fotografie zpět, mě napadlo, že bych do toho vlaku neměl nasedat, protože v

něm je muž se žlutou tváří, že pro mě představuje nebezpečí a že mi fotoautomat poslal jeho obrázek, aby mě varoval.

Strýček s tetou již posbírali naše víkendová zavazadla. „Co kdybysme ještě počkali?“ vyhrkl jsem. „Cože?“ Strýček už byl napůl cesty ke dveřím. „Nemůžeme tu zůstat ještě chvilku dýl? Tady v Yorku? Třeba bysme se mohli vrátit až odpoledním vlakem…“

„Musíme už domů,“ namítla teta. Jako vždy z jejího hlasu zaznívalo střízlivý rozum. „Tvoje matka nás bude čekat na nádraží a navíc máme koupené místenky.“

„Tak honem!“ Strýček Peter se zarazil mezi peronem a vlakem, okolo nás se tlačili nastupující lidé, určitě to nebyla nejvhodnější doba ani místo na dohadování.

Dodnes nechápu, proč jsem se nechal dostrkat a přesvědčit, abych do toho vlaku nasedl. Měl jsem se otočit na patě a utéct. Měl jsem si dřepnout na nástupiště a odmítnout se hýbat. Možná kdybych byl s matkou a otcem, udělal bych to, jenže kdyby máma s tátou zůstali spolu, tak by se pochopitelně nic z toho nestalo. Vyčítám jim to? Ano. Někdy ano.

Prostě než jsem se rozkoukal, už jsem byl ve vlaku. Měli jsme místa docela vpředu, což nejspíš také sehrálo roli v tom, co se stalo. Zatímco strýček Peter zvedal kufry na horní polici a teta Anne vytahovala z nákupní tašky časopisy, nápoje a sendviče, sedl jsem si k oknu, nešťastný a ustrašený, aniž bych vlastně věděl proč.

Muž se žlutou tváří. Kdo to je? Možná nějaký psychopat, co ho zrovna propustili z blázince, teď jede do Londýna s nožem v kapse pláštěnky. Anebo terorista s bombou, jeden z těch sebevražedných atentátníků, co se o nich píše, že vraždí na Středním východě. Anebo vrah dětí. Anebo nějaký jiný úchyl…

Byl jsem si tak jistý, že se s ním setkám, že jsem ani nevnímal, jak sebou vlak trhl a rozjel se ze stanice. Fotografie jsem stále držel sevřené v ruce a střídavě jsem se díval na žlutou tvář a na ostatní cestující ve vagonu a vyhlížel, že ho každou chvíli uvidím jít ke mně.

„Co je to s tebou?“ zeptal se strýc. „Vypadáš, jako kdybys viděl strašidlo.“

Přesně to jsem čekal. Neřekl jsem nic.

„To kvůli té fotografii?“ zeptala se Anne. „Upřímně, Simone, nechápu, proč tě tak vyděsila.“

A pak přišel průvodčí. Vůbec neměl žlutou, ale černou tvář a usmíval se. Všechno bylo normální. Seděli jsme ve vlaku do Londýna a já se nechal vyděsit pro nic za nic. Vzal jsem pruh s fotografiemi a přeložil ho tak, aby se žlutý obličej ukryl za ostatními. Až se vrátím do Londýna, vystřihnu ho. Až se vrátím do Londýna.

Jenže jsem se nevrátil do Londýna. Ještě hodně, hodně dlouho ne.

Nevěděl jsem, že něco není v pořádku, dokud se to nestalo. Jeli jsme rychle, uháněli mezi zelenými poli a shluky stromů, když jsem ucítil lehké trhnutí, jako by mě popadly neviditelné ruce a začaly mě stahovat ze sedadla. Nejdřív jen tohle, jen drobná mechanická závada. Ale pak jsem měl podivný pocit, že vlak letí. Byl jako letadlo na konci ranveje, předek vlaku se oddělil od země. Mohlo to trvat jen pár vteřin, ale v paměti se mi ty vteřiny rozprostřely na věčnost. Vzpomínám si, jak strýc obracel hlavu a na tváři se mu začal usazovat tázavý výraz. A teta si nejspíš uvědomila, co se děje, dřív než my a otevřela ústa k výkřiku. Vzpomínám si na ostatní cestující; nesu si jejich podoby v hlavě. Matka se dvěma malými dcerami, obě měly mašle ve vlasech. Muž s knírkem, držel pero nad křížovkou v Timesech. Kluk asi tak v mém věku poslouchající walkmana. Vlak byl skoro plný. Skoro na všech místech v dohledu někdo seděl.

A pak drtivý úder dopadu, svět se otáčí vzhůru nohama, okna se tříští, kabáty a pláště se snášejí dolů, obličej mi šlehají kusy papíru, tisíce střípků skla se na mě řítí a probodávají mě, ohlušující nářek trhaného kovu, jiskry, kouř a šlehající plameny, studený vzduch deroucí se dovnitř a pak strašlivé koulení a chvění jako úplně nejhorší horská dráha, jenže tentokrát hrůza neskončí, tentokrát je to doopravdy. Ticho.

Říká se, že se po nehodě rozhostí ticho, a je to pravda. Ležel jsem na zádech a něco mě tlačilo dolů. Viděl jsem jen na jedno oko. Něco mi začalo kapat na obličej. Krev.

A pak začali křičet.

Zjistilo se, že nějací kluci – prý úplní maniaci – shodili za Granthamem z mostu na trať betonový sloup. Vlak do něj narazil a vykolejil. Devět lidí při neštěstí zahynulo a dalších dvacet utrpělo vážná zranění. Já patřil k těm, co dopadli nejhůř. Už si nevzpomínám, co se dělo potom, což bylo prý jen dobře, protože náš vagon začal hořet, a než se strýci podařilo odtáhnout mě do bezpečí, utrpěl jsem těžké popáleniny. On vyvázl až na pár škrábanců a pohmožděnin bez zranění. Teta Anne si zlomila ruku.

Strávil jsem mnoho týdnů v nemocnici a také na to si příliš nevzpomínám. Když se to sečte, teprve za šest měsíců jsem se vyhrabal z nejhoršího, jenže „z nejhoršího“ neznamená, že jsem byl jako dřív.

Tohle všechno se odehrálo před třiceti lety.

A teď?

Nejspíš bych si neměl stěžovat. Koneckonců jsem přežil a přes svá zranění si dál užívám života. Zůstaly mi však následky. Plastičtí chirurgové se snažili, seč mohli, ale na většině těla jsem utrpěl popáleniny třetího stupně a s tím se moc dělat nedalo. Vlasy mi znovu narostly, ale šedé a mrtvé. Oči se mi propadly do důlků. A pak… moje kůže.

Sedím tu a dívám se do zrcadla.

A z něj na mě hledí muž se žlutou tváří.

OPIČÍ UCHO

Příběh začal stejně jako mnoho jiných v *souku* – neboli na zastřešeném tržišti – v Marrákeši. Říká se, že se *soukem* souvisí tolik historek, kolik se v něm prodává zboží, a jestli jste se někdy ztratili ve spleti plátnem zastřešených uliček, lemovaných ze všech stran stovkami krámků a stánků sténajících pod váhou tisíců předmětů od drobných cetek přes lahvičky s kořením až po koberce a zrnkovou kávu, pochopíte, že k takovému místu patří i nesčetné příběhy, na jejichž vylíčení nestačí nejen tisíc a jedna noc, ale snad ani tisíc a jeden rok.

Beckerovi přijeli do Maroka na dovolenou a na *souku* v Marrákeši se ocitli jen proto, že využili příležitost cesty zdarma. Všechny hotely tam nabízely zájezdy zdarma. Záměrem bylo pochopitelně navnadit turisty, aby utratili peníze na trhu. Jenže tentokrát to nezabralo… ne u Beckerových.

„Je tu příliš horko," stěžovala si Brenda Beckerová. „A ty mouchy! Neměli jsme sem jezdit! Říkala jsem, že se mi sem nechce. A stejně tady není co koupit. Jen samé tretky pro cizince…" Ohnala se po mouše bzučící jí kolem buclaté, sluncem spálené tváře. „Proč jsme si raději nenašli nějakou pobočku Marks&Spencer?" zasténala.

Její manžel Brian Becker jen zaťal zuby a následoval ji. Připadalo mu, že je věčně krok za ní, stejně jako princ Filip za královnou. Nebylo pochyb, že je to ona, kdo v rodině vládne. Právě proto měl tak rád své zaměstnání – pracoval jako dopravní strážník. Především se alespoň v něm vymanil z manželčina vlivu. A také to znamenalo, že přinejmenším na silnici je šéfem on.

Přikradl se k němu prodavač v rozdrbaných džínách a ušmudlaném tričku a ukázal mu šňůru korálků. Brian jen unaveně mávl rukou. „Zmiz!" obořil se na něj. „Táhni do hajzlu, Sindibáde!" Zastavil se a otřel si pot nad čelem, prosakující skrz zbytky vlasů. Brian Becker byl malý vyzáblý mužík s úzkou tváří a naoranžovělou pletí. Ještě před svými dvacátými narozeninami přišel o vlasy a doteď ho vyváděl z míry pohled na vlastní lysou a kropenatou hlavu podobající se vejci. To byla další příjemná věc na povolání dopravního strážníka. Rád nosil uniformu. Připadal si v ní elegantně,

zejména v přilbě zakrývající mu pleš. Často i doma nosil čepičku, v posteli, dokonce i v koupelně. Jenže teď, oblečený v krátkých kalhotách a pestré košili s květinovým vzorem (Brenda mu ji vybrala před odjezdem), vypadal prostě směšně.

Dvanáctiletý hoch, držící se těsně za Brianem, rodinu doplňoval. Bart Becker byl jejich jediné dítě. Měl štěstí, že nezdědil ani otcův vzhled, ani matčinu nadváhu. Byl štíhlý, v obličeji bledý a nad čelem se mu kroutily světlé vlasy stejně jako jeho oblíbenému komiksovému hrdinovi Tintinovi. Jediný z trojice si výlet na *souk* užíval. Změť křiklavých barev a výrazných vůní a pokřik prodavačů protkaný vzdáleným kvílením píšťal a bubnováním, to vše mu připadalo tajemné a vzrušovalo ho to. Hlavní rozdíl mezi Bartem a rodiči spočíval nejspíš v tom, že již odmalička k smrti rád četl. Zbožňoval příběhy a život pro něj byl jedno neustálé dobrodružství. Naproti tomu pro své rodiče znamenal jen překážku, skrze kterou je zapotřebí se nějak prodrat.

„Ztratili jsme se!“ vykřikla Brenda. „A všechno je to tvoje chyba, Briane. Chci se vrátit zpátky do hotelu.“

„Dobrá! Dobrá!“ Brian si olízl rty a rozhlédl se. Problém byl v tom, že se ocitli uprostřed *souku*, všechny uličky vypadaly stejně, a dávno už ho zradil orientační smysl. „Musíme tudy,“ rozhodl a ukázal jedním směrem.

„Ale odtamtud jsme právě přišli!“

„Vážně?“

„Briane, jsi idiot. Matka mi to říkala od začátku, měla jsem ji poslechnout. Ztratili jsme se a už se z tohohle zatraceného mraveniště nikdy nedostaneme.“

„Dobrá! Dobrá!“ Brian neustále opakoval tahle dvě stejná slova. „Tak se někoho zeptám.“

Na jedné straně byl krámek se starými dýkami a šperky. Jak Brenda podotkla – hned několikrát –, všechno zboží v *souku* je nejspíš falešné. Většina nebyla starší než její tlusté boky. Tento krámek se však lišil. Nože se zdály zlověstnější a šperky zářily až podezřele jasně. A ještě něco jiného. Samotný krámek, tmavý a pokřivený, vypadal starší než zbytek *souku*, jako by tu stál první a zbytek trhu kolem něj pozvolna narostl.

Vešli dovnitř. Jak za nimi zapadly dveře, všechny zvuky z trhu náhle umlkly. Zůstali stát na tlustém koberci v místnosti připomínající spíše jeskyni; ve vzduchu se vznášela vůně sladkého jasmínového čaje.

„Nikdo tu není!“ vykřikla Brenda.

„Koukněte na to! Ten je boží!“ Bart objevil dlouhý zakřivený meč. Jilec měl posázený tmavě zelenými kameny a čepel pokrývaly skvrny, jež klidně mohly být sedlou krví.

„Nedotýkej se ho, Barte!“ vyštěkla Brenda. „Je špinavý.“

„A jestli něco rozbiješ, budeme to muset zaplatit,“ dodal Brian.

Závěs ve dveřích se rozhrnul a objevil se malý chlapec. Musel být ve věku Bárta, byl však menší a měl velice tmavou pleť, černé vlasy a kulatý, mírně zženštilý obličej. Mohl být hezký, jenže jedno oko mu hyzdilo velké ječné zrno, které ho nutilo stále mžikat, a to mu dodávalo poněkud zlomyslný vzhled.

„Dobré ráno. Chcete nakupovat?“ Jeho angličtina měla silný přízvuk a zněla zpěvavě. Nejspíš se ji naučil papouškováním rodičů.

„Nejsme tu kvůli nákupům, díky,“ odpověděla Brenda.

„Hledáme jen cestu ven. Východ.“ Brian ukázal směrem ke dveřím. „Chceme do hotelu. Taxík!“

„Máme krásné šperky,“ odpověděl hoch. „Moc pěkný náhrdelník pro dámu. A co třeba koberec?“

„Nechceme šperky ani koberce,“ odsekl podrážděně Brian. „Chceme domů!“

„To je k ničemu, Briane,“ zamumlala Brenda.

„Prodám vám něco opravdu skvělého!“ Chlapec se rozhlížel, až mu oči padly na krabatý předmět ležící na pultu. Byl hnědý a svraštělý, napůl zabalený do polorozpadlého hedvábného papíru. „Prodám vám tohle!“ Vzal to a položil k pokladně.

„Jenže my to nechceme,“ namítl Brian.

„Je to nechutné,“ přidala se Brenda.

„Co je to?“ zeptal se Bart.

Hoch zašilhal. „Patří strýčkovi,“ řekl. „Opičí ucho. Je hrozně staré. A velmi mocné. Je to tajemství.“

„A co dělá?“ neudržel se Bart.

„Barte, nepovzbuzuj ho,“ ozvala se matka.

Ale bylo již pozdě. Chlapec si jí nevšímal. „Opičí ucho vám splní čtyři přání," rozjel se. Začal počítat na prstech, jako by se učil anglicky. „Jedno. Dvě. Tři. Čtyři. Stačí říct uchu, co chcete, a dostanete to. Je moc vzácné! Ale také hodně levné! Udělám vám dobrou cenu…"

„My ho nechceme," trvala na svém Brenda.

Bert natáhl ruku a uchopil ho. Ucho mu leželo na dlani. Zdálo se, že je vyrobeno z kůže, vzadu však zůstal chomáček chlupů. Vnitřek ucha byl černý a pružný jako z gumy. Alespoň doufal, že je to guma. Ani si nechtěl představit, že drží opravdové ucho useknuté skutečné opici.

„Čtyři přání," zopakoval hoch. „Jedno. Dvě. Tři. Čtyři."

„Pojďme odtud pryč," řekla Brenda.

„Ne. Já ho chci!" Bart se podíval nahoru na rodiče. „Slíbili jste, že mi na *souku* něco koupíte, a já chci tohle!"

„Ale proč?" Brianovi po tváři začal stékat čůrek potu, otřel si ho cípem košile. „Na co ti bude?"

„Prostě ho chci. Myslím, že je skvělý…"

„Briane…" začala Brenda a použila specifický tón hlasu. Ten dostávala vždy, když se chystala vybuchnout.

„Kolik za něj chceš?" zeptal se Brian.

„Tisíc dirhamů," odpověděl hoch.

„Tisíc dirhamů? To je… To je…" Brian se pokoušel sumu přepočítat.

„To je příliš mnoho," uťala Brenda. „Víc než padesát liber."

„Neslevil bys na pět set dirhamů?" ozval se Bart. „Sedm set," zareagoval chlapec.

„Pojď, Barte." Brian ho popadl za rameno. „Nepřišli jsme sem nakupovat. Chceme jen najít cestu odtud!"

„Šest set!" nedal se odbýt Bart. Nevěděl přesně, proč chce opičí ucho, ale když už se rozhodl, rozhodně se nehodlal vzdát.

„Dobře. Platí. Šest set." Hoch rychle zabalil ucho zpět do špinavého papíru a podal mu ho.

Brian se zaškaredil, pak odpočítal bankovky. „To je pořád dvacet liber," namítl. „Přijde mi to jako spousta peněz za kus gumy…"

„Slíbils mi to," řekl Bart. Právě spočítal, že cena dělá v přepočtu spíš třicet liber, nechal si to však pro sebe.

Vyšli z obchodu a během několika minut se znovu ztratili ve změti *souku*. V obchodě se rozhrnul závěs podruhé a vyšel mimořádně tlustý muž oblečený do tradičního bílého roucha, které mu sahalo až k opánkům. Před chvílí si koupil turecký med a nyní si olizoval jeho poslední zbytky z prstů, pak se usadil za pokladnu. Podíval se na chlapce, který stále ještě počítal peníze. Muž se zamračil a začali si spolu povídat svým jazykem; i kdyby tu Beckerovi zůstali, stejně by jim nerozuměli ani slovo.

„Přišli sem turisti, strýčku. Hloupí angličtí turisti. Dali mi šest set dirhamů!"

„A cos jim prodal?"

„Opičí ucho."

Muž vytřeštil oči. Rychle vstal a přešel k pultu. Jediný pohled mu prozradil, co potřeboval vědět. „Tys jim prodal opičí ucho!" vykřikl. „Kde jsou? Kam odešli?" Popadl chlapce a přitáhl si ho blíž. „Tak mluv!"

„Odešli! Myslel jsem, strýčku, že budeš mít radost! Řekl jsi mi, že to opičí ucho nemá žádnou cenu. Řekl jsi, že je…"

„Řekl jsem, že bychom ho neměli prodávat! Že ho nesmíme prodat! Ta opice, ze které pochází, byla nemocná. Nemáš tušení, jak je nebezpečné! Rychle, ty čubčí synu! Musíš ty turisty najít. Vrátíš jim jejich peníze. Musíš ho dostat zpátky…"

„Ale říkal jsi…"

„Najdi je! Běž!! Ve jménu Alláha, modleme se, ať už není příliš pozdě!" Muž vystrčil kluka z obchodu. „Hledej všude!"

Chlapec vyběhl do *souku*. Muž se opět posadil a chytil se za hlavu.

Bylo však už příliš pozdě. Beckerovi našli cestu ven a nyní jeli v taxíku zpět do hotelu. A dva dny nato opustili Marrákeš. Opičí ucho odcestovalo s nimi.

Beckerovi bydleli v moderní vilce ve Stanmore, rozlehlém předměstí na severu Londýna. Byli doma už týden, když Brenda narazila na opičí ucho. Uklízela Bártův pokoj. Měla zvláštní styl

uklízení. Zahrnoval kromě samotného úklidu i průzkum každé zásuvky, poličky a skříně, přečtení Bártova deníku a dopisů, zkrátka strkání nosu všude, kam to jen šlo. Patřila k matkám, jež své děti vždy podezřívají z nejhoršího. Byla si jistá, že před ní ledacos tají. Možná začal kouřit. Anebo je třeba gay. Prostě ať už skrývá cokoli, byla rozhodnutá to odhalit jako první.

Jako vždy ale nic nenašla. Místo toho narazila na opičí ucho pod štosem komiksů s Tintinem a přinesla ho dolů jako usvědčující důkaz.

Bart se právě vrátil ze školy. I Brian už byl z práce doma. Měl za sebou špatný den. Přestože šlapal chodník přes devět hodin, rozdal jen tři sta sedm parkovacích pokut, což ani zdaleka nebyl jeho rekord. Seděl v kuchyni stále ještě v uniformě a oblíbené čepici a jedl sendvič s rybími prsty. Bart seděl také u stolu a psal domácí úkoly.

„Vidím, že pořád ještě máš tu odpornost," vykřikla Brenda. „Mami…" začal Bart. Věděl, že mu matka zase prohledávala pokoj.

„Zaplatili jsme za to takovou spoustu peněz a teď se jen válí v šuplíku." Znechuceně si odfrkla. „Taková zbytečnost. Nikdy jsme ho neměli kupovat."

„To není pravda," zaprotestoval Bart. „Vzal jsem ho do školy a všem ukázal. A všichni říkali, že je strašidelný."

„A už sis něco přál?" rozchechtal se Brian. „Třeba abys byl nejlepší ve třídě. To by byla moc vítaná změna."

„Ne." Bart už skoro zapomněl, co říkal malý Arab s ječným zrnem, ale hlavně by mu přišlo trapné šeptat přání do opičího ucha. Bylo to jako přiznat, že věří na duchy nebo v Santa Clause. Chtěl ucho, protože bylo podivné a ošklivé. Ne proto, že by si myslel, že z něj udělá boháče.

Otec mu nejspíš musel číst myšlenky. „Stejně je jen z gumy," prohlásil. „Opičí ucho, co ti plní přání! Jen snůška nesmyslů!"

„To není pravda!" Bart se nemohl ubránit, aby se s otcem nezačal hádat. Dělal to pořád. „Zrovna tenhle týden jsme ve škole četli jednu povídku. A byla úplně stejná… až na to, že v ní nešlo o opičí ucho. Psalo se v ní o opičí pracce. A nebyla tak dobrá jako ucho, protože splnila jen tři přání, ne čtyři."

„A co se stalo v té povídce?" zajímal se Brian.

„Ještě jsme ji nedočetli.“ Vlastně to nebyla tak docela pravda. Jejich učitel angličtiny jim ji dočetl – napsal ji někdo jménem W. W. Jacobs –, ale ten den bylo horko a Bart se zasnil, takže konec neslyšel.

Brian si vzal od ženy ucho a převracel ho v dlani. Nakrčil nos. Ucho bylo měkké, chlupaté a teplé na dotek. „Kdyby fungovalo, nejspíš by šlo o zázrak,“ prohodil.

„Co by sis přál, tati?“ zeptal se Bart.

Brian držel ucho mezi ukazováčkem a palcem. Zvedl ho do výšky a druhou rukou si vyžádal klid. „Přeji si rolls-royce, ne, chci bentley!“ vykřikl.

„Takový nesmysl!“ zamumlala jeho žena.

Někdo zazvonil u dveří.

Brian pohlédl na Brendu. Brenda si jen odfrkla. „Půjdu otevřít,“ nabídl se Bart.

Došel ke dveřím a otevřel. Ovšemže tam nestál bentley. Nepočítal s tím ani na okamžik. Ale i tak byl trochu zklamaný, když zjistil, že se zázrak nekoná, že je ulice prázdná až na malého Japonce s krabicí převázanou ohromnou mašlí v ruce.

„Ano?“ řekl Bart.

„Je tohle Green Lane 15?“

„Ano.“ Byla to jejich adresa.

Japonec mu podal krabici. „Tady je jídlo, které jste si objednali.“

„Ale my si nic neobjednali…“

Brenda přišla do předsíně za Bartem. „Kdo je to?“ zeptala se.

„Tvrdí, že jsme si objednali nějaké jídlo,“ vysvětlil jí Bart.

Brenda štítivě pohlédla na Japonce. Neměla ráda cizokrajná jídla a vlastně neměla ráda ani cizince. „Máte špatnou adresu,“ poučila ho. „A my stejně nic takového nejíme.“

„Green Lane 15,“ trval na svém Japonec. „Sushi pro tři osoby.“

„Sushi?“

„Je již zaplacené.“ Muž strčil Bártovi do ruky krabici, a než někdo stačil něco říct, otočil se a odešel.

Bart přinesl krabici do kuchyně. „Co je to?“ zeptal se otec.

„Japonské jídlo,“ odpověděl Bart. „Říkal, že je to sushi…“

Brian se zamračil. „Tady široko daleko není žádné japonské bistro.“

„Povídal, že je to už zaplacené,“ dodala Brenda. „Dobře, tak si ho můžeme dát.“

Žádný z nich nikdy předtím sushi nejedl. Když rozvázali stuhu s velkou mašlí a zvedli víko, našli plastovou vaničku se třemi sadami jídelních hůlek a dvanácti úhlednými rolkami rýže plněnými krabím masem a okurkou. Brian vzal jednu z nich rukou a snědl ji. „Blivajz!“ ohlásil.

„Dám je kočce,“ rozhodla Brenda.

Brian si povzdechl. „Na chvíli jsem myslel, že to hloupé opičí ucho doopravdy funguje,“ prohlásil. „Napadlo mě, že až otevřeš dveře, dozvím se, že jsem vyhrál zbrusu novou limuzínu Bentley v nějaké soutěži nebo tak něco. No, nebylo by to skvělé?“

„Takové luxusní auto bylo stejně dost hloupé přání,“ řekla Brenda. „Nemohli bychom si ho dovolit. Jen si představ to pojištění!“

„A co by sis přála ty, mami?“ zajímal se Bart.

„Vlastně nevím…“ Brenda chvíli přemýšlela. „Nejspíš milion liber. Přála bych si vyhrát v loterii!“

„Tak dobře!“ Brian zvedl podruhé opičí ucho. „Přeji si mít hodně prachů!“

Ale nic se nestalo. U dveří nikdo nezazvonil. Ani telefon se neozval. Když večer proběhl tah loterie (byla středa), Brian neuhádl ani jedno číslo. Šel si lehnout stejně chudý a frustrovaný, jako když ráno vstával.

Příštího dne se však stala divná věc. Brian byl na jedné ze svých obchůzek a právě vypsal pokutu jednomu starému důchodci a mířil k nádraží, kde jak věděl, najde nejméně tucet nepovoleně zaparkovaných aut, když narazil na ženu skloněnou pod otevřenou kapotou malé bílé dodávky. Brian se usmál. Dodávka stála na žluté čáře. Sáhl po strojku na pokuty.

„Tady nesmíte parkovat!“ zavolal jako obvykle.

Žena se narovnala a zabouchla kryt motoru. Byla mladá a celkem hezká – určitě mladší a hezčí než Brenda. „Moc mě to mrzí,“

řekla. „Ale porouchalo se mi auto. Jedu na trh. Naštěstí jsem to zrovna spravila. Přece mi teď nedáte pokutu, že ne?“

„No…“ Právě to měl Brian v úmyslu, ale vlastně neměl důvod jí dávat pokutu, když odjížděla. „Tak dobře,“ zabručel. „Tentokrát vám to odpustím.“

„Jste moc laskavý.“ Žena sáhla do dodávky a vzala z předního sedadla velký sáček z hnědého papíru. Měl černožlutou nálepku s nápisem FARMA ELM CROSS. „Přijměte ode mě tohle,“ řekla. „Jako poděkování.“

„Co je to?“ Brian nesměl přijímat dárky, ale byl zvědavý.

„Tohle prodávám na trhu,“ vysvětlila žena. „Mám v Hertfordshire malý statek. Pěstuji zeleninu. A tohle je náš nejlepší hrášek. Je opravdu moc dobrý. Doufám, že vám bude chutnat.“

„No, já bych vlastně neměl…“ spustil Brian. Ale žena už nasedla do auta a okamžik nato byla pryč.

Hrášek byl skutečně moc dobrý. Brenda jim ho udělala k večeři a Brian s Bartem si pochutnali. Brenda ho ovšem nejedla, prý by z něj byla příliš nadmutá. Měla špatnou náladu. Odpoledne se rozbila pračka a opravář si řekl devadesát liber. „Nevím, kde mám ty peníze brát,“ hořekovala. Oči jí padly na opičí ucho, které stále leželo tam, kde ho nechali večer. „Myslím, že z téhle hloupé věci nevyrazíme ani penci,“ poznamenala. „Kéž by jen měla moc plnit přání. Pro začátek bych chtěla novou pračku. A taky nový dům. A když už v tom budu, i nového manžela…“

„Co je na mně špatného?“ namítl Brian.

„No, máš dost mizernou práci. Vyděláváš málo. V posteli se dloubáš v nose. A myslím si, že je škoda, že jsi přišel o vlasy. Zamlada jsi vypadal mnohem lépe.“

To bylo od Brendy obzvlášť jedovaté. Dobře věděla, jak je Brian citlivý na svůj vzhled, ale kdykoli měla špatnou náladu, neodpustila si do něj takto rýpnout.

Brian se zamračil. Popadl opičí ucho. „Přeju si zas mít kštici,“ vykřikl.

„Jen marníš čas,“ zamumlala Brenda. „Jsi plešatý a zůstaneš plešatý až do smrti. Vlastně i to ucho má víc vlasů než ty!“

Té noci se změnilo počasí. Přestože byl předtím krásný den, když si šli Beckerovi lehnout, přihnaly se mraky, zvedl se vítr a těsně před půlnocí se ozval náhlý a ohlušující rachot hromu. Brendu probudil. „Co je to?“ zasténala.

Zaznělo druhé zahřmění. Současně se z mraků spustil hotový příval, bubnoval na střechu a bušil do oken takovou silou, až se skla otřásala v rámech. Vítr ještě zesílil. Stromy v Green Lane se ohýbaly a kroutily, pak sebou začaly škubat, jak se z nich odlamovaly celé větve a poletovaly ulicí. Vzduch prořízly blesky. Někde se spustil poplašný signál. Psi štěkali a vyli. Vítr skučel a déšť bušil do domu jako střely ze samopalu.

„Co se to děje?“ vykřikla Brenda.

Brian v pyžamu přešel k oknu, ale skoro nic neviděl. Déšť se řinul po skle jako pevný závěs zahalující celý domek. „Počasí zešílelo!“ oznámil.

„Ale v předpovědi neříkali, že by mělo takhle pršet!“

„Tak se prostě zmýlili!“ Nad Brianovou hlavou se rozlehl výbuch a něco rudého a pevného prolétlo kolem a poničilo příjezdovou cestu.

„Co to bylo?“

„Ten zatracenej komín! Celej dům se rozpadá na kusy!“

Nakonec jejich vilka bouři přežila, ale následující ráno při snídani Beckerovi zjistili, že budou muset zaplatit mnohem víc než jen za novou pračku. Bouře jim svalila komín a část střechy. Brianovo auto leželo převrácené na bok. Okrasná skalka úplně zmizela. Z jezírka zmizely všechny ryby a zahradní plot skončil nejspíš někde na druhém konci Londýna.

Kupodivu se zdálo, že škody utrpěl jen jejich dům. Jako by bouře dolehla jen na ně a na nikoho jiného.

„Já to prostě nechápu!“ zakvílela Brenda. „Co se to děje? Proč my? Co jsme komu udělali, že si zasloužíme tohle?“

„Byla to jen zatracená vichřice!“ okřikl ji Brian. „Vichřice! Nic víc!“

Bart poslouchal rodiče a mlčel, ale Brianova poslední slova mu něco připomněla. Vichřice? Rychle zavzpomínal – na včerejší

posezení u čaje a na snídani den předtím. Podíval se na opičí ucho ležící na příborníku. Jeho otec měl tři přání, ale nic se nestalo.

Anebo ano?

„Funguje!“ zamumlal. „To opičí ucho…“

„O čem to mluvíš?“ udivil se otec.

„Tati, ono funguje! Teda alespoň – svým způsobem. Jenže…“ Bártovi chvíli trvalo, než si všechno urovnal v hlavě. Ale věděl, že má pravdu. Musel ji mít.

„Vždyť to opičí ucho nám přece nic nedalo,“ namítla Brenda.

„Právě že dalo, mami.“ Bart se natáhl a vzal si ho. „Měli jsme tři přání a dostali jsme tři věci – jenže ne ty správné. Jako kdyby nás dobře neslyšelo. Možná proto bylo tak levné.“

„Dvacet liber není málo,“ odfrkl si Brian.

„Ne, tati. Jenže kdyby opičí ucho fungovalo správně, stálo by pořádný balík.“

„Kam tím vším míříš?“

Bart se odmlčel. „Jaké bylo tvoje první přání?“ zeptal se nakonec.

„Chtěl jsem hodně prachů.“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Bart. „Tvoje první přání byl bentley. A co se stalo? Přišel ten legrační Japonec a přinesl ti…“

„Přinesl nám to odporné sushi,“ přerušila ho Brenda.

„Ano. A s mašlí přes krabici? Přinesl nám pentli! Chápeš? To ucho tě neslyšelo správně. Chtěl jsi bentley a dostal jsi pentli!“

„Druhé přání byla spousta peněz,“ ozvala se Brenda.

„Přesně tak. A pak jsi potkal tu ženu a ona ti dala pytlík hrachu. Bylo to skoro totéž, ale podruhé se přeslechlo. Hodně prachů – hodně hrachu. A pak včera večer…“

„Jsem řekl, že chci zas mít kštici,“ vzpomněl si Brian.

„Ano. A co jsme místo toho dostali?“ Brian s Brendou na něj zůstali zírat. „Dostali jsme vichřici!“

Rozhostilo se dlouhé ticho. Všichni tři mlčky hleděli na ucho.

„Je z hluchý opice!“ zařval Brian.

„Ano.“

„Zatracenej krám!“ Olízl si rty. „Ale v tom případě by stačilo, jen kdybych mluvil víc nahlas… a mohl jsem dostat, cokoliv bych si přál!“

Brenda vytřeštila oči. „Pořád ještě jedno přání zbývá!“ vyhrkla.

Bart popadl ucho. „Ale to je moje opičí ucho!“ prohlásil. „Koupili jste ho mně, a tentokrát si chci něco přát já. Mohl bych dostat nový kolo. Nemusel bych už nikdy jít do školy. Mohl bych být milionář. Já chci říct přání!“

„Na to zapomeň!“ Brian bleskurychle chytil ucho. „Máme už jen jedinou příležitost. A já jsem hlava rodiny…“

„Tati!“

„Dej mi ho!“

„Ne!“

Otec se synem se začali přetahovat o ucho a Brenda jen přihlížela a stále to ještě pořádně nechápala. „Já ho chci, tati,“ ječel Bart.

„Jdi do háje, spratku!“

Brian ta slova ještě ani pořádně nedořekl, když se zablesklo a zazněl výbuch doprovázený oblakem zeleného kouře. Když Brian s Brendou otevřeli oči, opičí ucho leželo na kuchyňském stole. Po Bártovi ani vidu, ani slechu.

Brenda se vzpamatovala jako první. „Ty idiote!“ zakvílela. „Ty hnusnej šmejde! Cos to řekl?“

„Co jsem řekl?“ Brian si vzpomněl na svá slova a zbledl.

„Poručil jsi mu, ať jde do háje!“ Klesla na židli, pusa jí zůstala otevřená. „Náš syn! Náš jediný chlapeček! A ty sis přál tohle!“

„Počkej chvíli! Počkej chvíli!“ Brian horečně přemýšlel. „Slyšelas přece, co povídal! To opičí ucho je vadný. Slyší špatně.“

„Řekls mu, ať jde do háje!“

Od té doby Brian a Brenda Beckerovi hledali Bárta v okolních lesích, v cestovních rájích i přírodních rezervacích. Nedávno se přestěhovali na samotu u města Hay a jsou si skoro jistí, že tam na něj jednoho dne narazí. Ale stále ještě ho nenašli.

KONEC

VAROVÁNÍ:

NEVHODNÉ PRO OSOBY ÚZKOSTNÉ ČI SE SLABÝMI NERVY

VSTUPTE DO TEMNÉHO A DĚSIVÉHO SVĚTA HOROWITZOVÝCH HORORŮ A OČEKÁVEJTE NEČEKANÉ!

Je to svět. kde vše vypadá celkem normálně. Ale hned za nejbližším rohem číhá leccos tajemného, zlověstného a skutečně hrůzného. Jako zdánlivě obyčejný fotoaparát ukrývající zlé síly. cesta domů autobusem, jenž zahne do nejhorší noční můry. a záhadná počítačová hra. kterou by nikdo nehrál… kdyby znal její pravidla! Všechny povídky obsahují šokující pointu…

Vzdor názvu si tuto knihu rozhodně neberte s sebou do postele…

Anthony Horowitz vyrostl na hororových příbězích a již od dětství miloval vše pochmurné a děsivé. To mu již zůstalo. Říká: „Myslím si, že horory má rád každý. Ne nutně právě mrtvá těla a kapající krev, ale stíny, které leží těsně za hranicemi našeho vidění, tajemství ukrytá za zavřenými dveřmi.“

Anthony Horowitz je jedním z nejpopulárnějších a nejplodnějších současných spisovatelů literatury pro mládež. Jeho nesmírně úspěšné série o Alexu Riderovi, která dosud zahrnuje knihy Stormbreaker. Akademie Point Blanc, Ostrov kostlivců. Orlí úder. Škorpion. Vesmírná archa a Hadí hlava, se po celém světě prodalo přes deset milionů výtisků a získala nespočet literárních cen. První díl Stormbreaker byl dokonce zfilmován.

K dalším jeho titulům patří fantasy série Síla Pětice, první tři knihy jsou Krkavčí brána. Zlověstná hvězda a Temnota, kterou charakterizuje jako „Alex Rider mezi démony a čaroději".

Autor se kromě literatury pro mládež věnuje i televizním scénářům: píše například pro oblíbené seriály, jako jsou Vraždy v Midsomeru, Poirot a Foylova válka. Jeho manželkou je televizní producentka Jill Greenová a spolu se dvěma syny. Nicholasem a Cassianem. a pejskem žijí v severním Londýně.

Více se o Anthonym Horowitzovi a jeho knihách dozvíte na
www.anthonyhorowitz.com